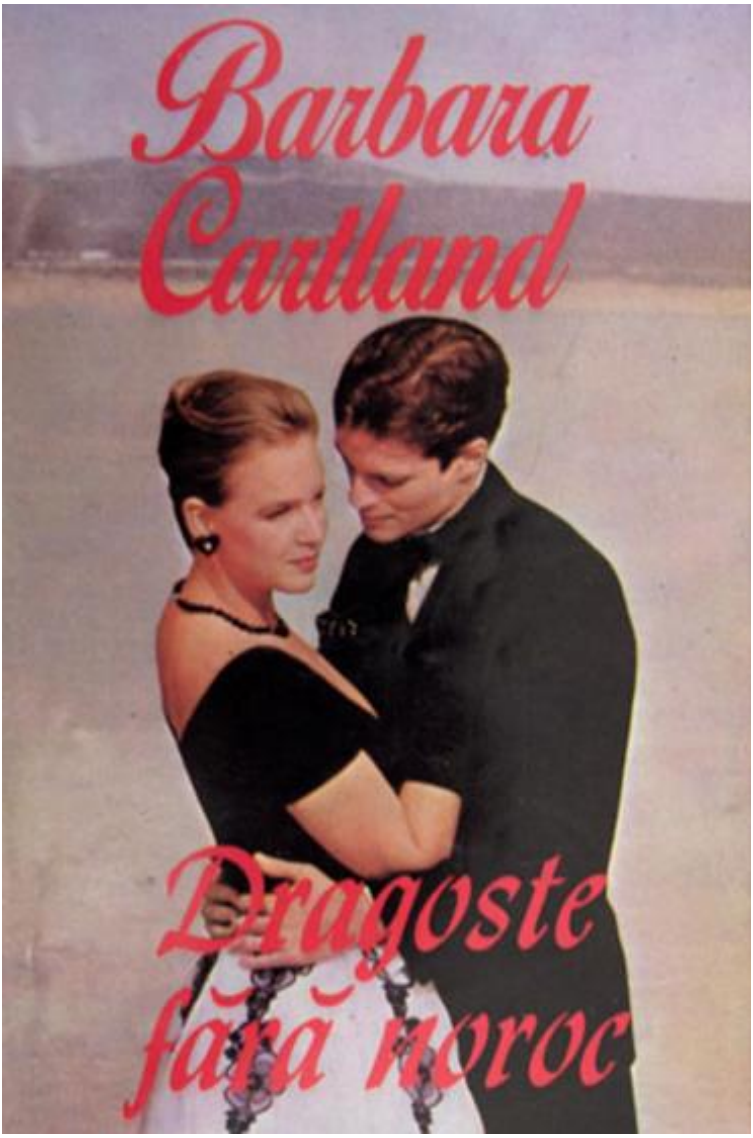

DRAGOSTE FĂRĂ NOROC
BARBARA CARTLAND

CAPITOLUL 1
1817

— Mai sărută-mă, Hetty, sărută-mă!

— Nu… Perdican… trebuie să plec.

— Nu poţi să-mi faci una ca asta. Rămâi cu mine. Aştept de atâta timp să fim împreună. Hetty fu incapabilă să-i răspundă: lordul Corbury o săruta cu atâta pasiune încât de-abia mai putea respira.

— Perdican, iubitule, murmură ea într-un târziu, îmi place cum mă săruţi.

— Şi mie, eu te ador, spuse el, cu vocea lui gravă. Când ne căsătorim, dragostea mea?

— Oh!… Perdican! Lordul Corbury se îndepărtă de ea pentru a-i contempla faţa a cărei frumuseţe era celebră în întreaga Londră. Foarte blondă, cu ochi mari albaştri şi înceţoşaţi, Hetty Baldwyn era idolul cartierului St. James încă din ziua primei sale apariţii în lume. Fiecare tânăr îşi făcea o datorie din a-i face curte, nu numai filfizonii şi ceilalţi tineri eleganţi, ci toţi aceia dornici să fie în pas cu timpul lor.

— Ce înţelegi prin: „Oh!… Perdican?", întrebă lordul Corbury.

— Stii bine că tatăl meu nu este de acord, răspunse Hetty, sprijinindu-şi obrazul pe umărul lui.

— Ducă-se la dracuz! Ce ne poate face? Nu avem decât să fugim, Hetty. Când vom fi căsătoriţi, nu ne va mai putea face nimic.

— Vrei să mă răpeşti?

— De ce nu? Dacă trecem frontiera, nu vom mai avea nevoie de consimţământul tatălui tău. Va fi turbat de mânie, dar ce contează!

— Dar… Perdican, spuse Hetty cu o figură care o făcea mai seducătoare ca oricând, eu vreau o nuntă mare cu domnişoare de onoare şi cu o mulţime de invitaţi.

Mi-am imaginat deja rochia şi vreau să port diadema mamei mele. Şi apoi, se grăbi ea să adauge, vei fi un mire atât de frumos în costum de ceremonie…

— Dar ce schimbă asta? La dracuz cu rădvanele şi

cortegiile! Esenţialul este că ne căsătorim, nu? Să ne gândim la noi, Hetty! Când vei fi soţia mea, nimeni nu va mai putea să mi te smulgă.

— Ar fi minunat, suspină ea. Numai că nu aş vrea să-l contrariez pe tatăl meu. Este mândru de mine şi nu şi-ar mai găsi mângâierea dacă ar afla că am fugit cu tine.

— Atunci, ce o să ne facem? urmă lordul Corbury, descurajat.

Era un tânăr bărbat foarte seducător, masiv, lat în umeri, şi ai cărui ochi cenuşii tulburaseră inima multor fete. Avea, de asemenea, un uşor aer de canalie, ceea ce îi dădea un farmec irezistibil. Hetty făcu un pas înapoi. Costumul ei de călărie din catifea albastru turcoaz îi dezvăluia formele încântătoare. Ea îşi scoase pălăria şi soarele, filtrându-şi razele prin micile ochiuri de geam tăiate oblic ale ferestrei, părea să-i curpindă părul de aur într-un halou de lumină. Lordul Corbury era ca şi vrăjit.

— Te iubesc, Hetty! exclamă el. Nu pot trăi fără tine.

— Şi eu te iubesc, Perdican, dar trebuie să fim prudenţi, foarte prudenţi. Tatăl meu nu ştie că te-ai întors şi nici nu bănuieşte că suntem împreună în acest moment.

— Nu i-ai spus că eşti aici?

— Ba da, însă el crede că am venit la Prieuré pentru a o vedea pe doamna Buckle, care este bolnavă. M-a felicitat chiar că am avut această idee.

— Mai devreme sau mai târziu, el va sfârşi prin a afla că m-am întors.

— M-am gândit şi la asta. Îi voi spune că doamna Buckle te aşteaptă de la o zi la alta. Chiar dacă minţim, suntem cel puţin prevăzători.

— Nu-mi prea plac aceste tertipuri.

— Ce putem face altceva?

— Doar să ne căsătorim!

— Şi din ce vom trăi?

— Avem tot ce ne trebuie aici, răspunse el, aruncând o privire în jurul camerei.

Părea că remarcă pentru prima oară că, în afara lambriurilor delicat patinate, mobilierul era complet uzat şi avea nevoie să fie schimbat în întregime.

Cuverturile îşi pierduseră franjurile, motivul covorului persan, altădată preţios, aproape că dipăruse, scaunele şchiopătau şi pe pereţii goi se putea vedea, din loc în loc, urma unor vechi tablouri desprinse. Hetty îi urmări privirea.

— Ştiu cât de mult îţi iubeşti castelul, Perdican, însă te-ar costa mii şi mii de lire ca să-l refaci.

— Şi nu am nici măcar o mie de penny, observă el cu amărăciune.

— Ştiu bine. De aceea, este inutil să discutăm cu tatăl meu sau chiar să-l lăsăm numai să înţeleagă că doreşti să te însori cu mine. El a decis că voi avea o căsătorie strălucită şi, pentru moment, favorurile sale se îndreaptă către Sir Nicolas Waringham.

— Waringham? strigă lordul Corbury, furios. Cum ai putea fi fericită cu tipul ăla de snob, scorţos şi plin de el?

— Este foarte, foarte bogat.

— În timp ce eu nu am niciun ban! Un pair al regatului, fără niciun ban! Ce glumă!

— Trebuie să plec, Perdican, replică Hetty, puţin încurcată. Nu pot să întârzii prea mult timp, dar voi încerca să revin mâine. Voi spune tatei că doamna Buckle nu se simte încă bine şi că i-am promis să-i aduc o supă bună. Mama mă va aproba cu siguranţă, ea care-mi reproşează întotdeauna că nu prea dau atenţie săracilor.

— Atunci, acordă-mi şi mie puţin mai multă atenţie, spuse el atrăgând-o în braţele sale şi mângâindu-i bărbia. Cât eşti de frumoasă! Incredibil de frumoasă!

O strânse lângă el şi o sărută cu înflăcărare. Ea îi răspunse cu aceeaşi pasiune.

Puţini bărbaţi erau capabili să-i trezească o emoţie asemănătoare. Majoritatea admiratorilor ei îi reproşau chiar răceală. În prezenţa lordului Corbury, ea devenea o altă femeie şi

se abandona fără reţinere îmbrăţişării lui. Ochii i se înflăcărau şi sânul ei palpita sub corsajul de catifea.

— Te iubesc! Te iubesc! repeta el. Doamne, cum te iubesc!

Voi s-o mai îmbrăţişeze o dată, însă ea îl opri cu un gest.

— Nu, Perdican, trebuie să plec, se face târziu. Nu trebuie să trezim bănuieli, altfel riscăm să nu ne mai putem întâlni, explică ea, făcând un pas către uşă. Nu mă însoţi, nu vreau ca valetul meu să te zărească.

— Vei reveni mâine?

— Dacă o să pot. Sir Nicolas este invitatul nostru pentru câteva zile şi tatăl meu va insista, cu siguranţă, să-i ţin companie.

— Blestemat fie Waringham! De ce trebuie să aibă atâţia bani în timp ce buzunarele mele sunt goale?

— Este o întrebare pe care mi-o pun şi eu. Te asigur că lucrurile ar fi fost diferite dacă erai bogat, Perdican… N-ai putea încerca să găseşti ceva bani? adăugă ea, cu o privire seducătoare. Sunt sigură că dacă ai avea o mică avere, tatăl meu nu s-ar mai împotrivi. Oricum, faci parte din vechea nobilime.

— La fel de veche ca şi Prieuré şi tot atât de ruinată!Hetty se apropie de el şi, înălţându-se în vârful picioarelor, îl sărută tandru pe obraz, apoi se îndepărtă cu uşurinţa unui fluture, făcându-i un semn graţios cu mâna.

Când uşa se închise în spatele ei, lord Corbury se afla încă sub farmecul ochilor ei albaştri şi al surâsului ci captivant. Rămase nemişcat o clipă, ca şi cum s-ar fi aşteptat să o vadă revenind, apoi, întorcându-se către fereastră, contemplă cu un ochi posomorât peluzele, cadranul solar spart, parcelele de flori invadate de buruieni şi balustrada acoperită de muşchi. Deodată, în spatele lui se făcu auzit un zgomot uşor. Unul dintre panourile lambrisate ale peretelui tocmai se deschidea, făcând loc unui chip mic, cu părul de un roşu strălucitor, care aruncă o privire furişă în jurul camerei.

— Nella! exclamă lordul Corbury. Intrusa îşi înăbuşi un ţipăt de surpriză.

— Ce faci aici, Nella? Cum de îndrăzneşti să te ascunzi în

pasajul secret? Purtarea ta este intolerabilă! Ţi-aş trage o bătaie bună la fund! o ameninţă el, scuturând-o de umeri.

— Nu! Nu! Perdican, protestă ea pe un ton surâzător. Ultima oară când ai făcut-o m-am simţit tare rău! De altfel, sunt prea mare acum!

— Prea mare?

— Am optsprezece ani! Ai uitat?

— Nu este posibil! Nu erai decât o copilă când am plecat eu.

— Nu este aşa! Aveam aproape cincisprezece ani, chiar dacă nu arătam. În orice acum sunt o tânără femeie.

— Ei bine, nu s-ar spune!Era adevărat: ea îi ajungea de-abia la înălţimea umerilor.

Purta o rochie de bumbac prea mică pentru ea, în culori decolorate, care se mula pe talie şi îi dezvăluia forma sânilor tineri. Silueta ei era perfectă şi părul buclat strălucea în soare, asemenea unor limbi fine de foc. Ochii săi verzi, de culoarea apei, care păreau prea mari pentru faţa ei, aveau reflexele luminoase ale unui pârâu într-un luminiş. Ea avea un fel de frumuseţe mai puţin clasică decât cea a lui Hetty, însă ceva în ea evoca, irezistibil, elfii. (Elf-în mitologia scandinava – spiriduş, un fel de mică zeitate trăind în aer, în foc, în păduri). Gura îi era surâzătoare, privirea drăgălaşă şi pielea albă, cu excepţia câtorva pistrui pe nas, ceea ce îi dădea un farmec foarte personal.

— Optsprezece ani! reluă lordul Corbury. Şi la fel de zburdalnică! O să-mi explici, în sfârşit, ce căutai în pasajul secret, să-mi asculţi conversaţia?

— Este foarte simplu! răspunse ea cu un aer îndărătnic, desprinzându-se din strânsoare cu o mişcare vioaie. Nu am făcut-o înadins, Perdican. Îţi jur că nu ascult pe la uşi. Când v-am auzit venind, m-am ascuns unde am putut, asta-i totul. Hetty n-ar fi fost mulţumită să mă vadă.

— Şi de ce?

— Pentru că ea nu iubeşte femeile, mai ales când are o întâlnire de dragoste cu un bărbat seducător, explică ea, lăsând să-i rătăcească privirea pe cravata albă, pe fracul la modă şi pe

pantalonul strâmt al lordului Corbury. Eşti ciudat de elegant; înainte te găseam superb în uniformă, acum însă eşti un adevărat Adonis.

— Mi-ar conveni să mai fiu în armată. Acolo, cel puţin, nu aveam grija banilor.

— Mă întrebam cum vei reacţiona descoperind ce a devenit proprietatea ta, îi mărturisi ea aşezându-se pe marginea divanului.

— De ce nu mi s-a spus nimic?

— Mă gândisem să-ţi scriu, dar la ce bun? Erai în Franţa şi scrisoarea mea avea puţine şanse să-ţi parvină. Şi apoi, nu cred că întoarcerea ta grabnică ar fi aranjat mare lucru.

— Şi acum, ce pot să fac mai mult? Swayer a venit să mă vadă la Londra alaltăieri, pentru a-mi spune că este imposibil să vând fermele în starea în care se află. Şi eu nu am posibilitatea să le repar! Cum au putut lucrurile să ajungă până aici?

— Tatăl tău era foarte bolnav şi după moartea sa totul a mers din ce în ce mai rău.

Mac Donald şi-a lăsat ferma în părăsire şi Grimble şomează aşteptând să-i fie reparat grajdul. Cât despre ceilalţi, au plecat cu toţii de aproape trei ani.

— Când l-am întrebat pe Swayer de ce nu m-a prevenit, mi-a răspuns că nu era treaba lui.

— Johnson, intendentul, trebuia să se ocupe de asta, însă el era atât de furios că nu-şi primise salariul de şase luni, încât a plecat fără să lase vreo adresă, nici măcar n-a spus „la revedere”.

— Fermele abandonate, casa de bani goală şi un castel care ameninţă să se dărâme! Acoperişul este găurit şi plafoanele se prăbuşesc!

— Galeria de tablouri este încă în stare destul de bună, asta este cel mai important, spuse Nella.

— Frumoasă afacere! Nu mai sunt nici măcar tablouri, au fost vândute toate de câţiva ani.

— Tatăl tău a fost obligat să vândă Van Dyck-ul cu şase luni înainte de moartea sa. Cred că a obţinut un preţ bun, însă erau

deja atâtea datorii, atâtea salarii neplătite, încât nu cred să fi rămas prea mult.

— N-a rămas nimic.

— Oh! Perdican, sunt consternată! Aştept de atâta timp întoarcerea ta. Îmi făceam sfinte rău. Acum totul s-a dus pe apa sâmbetei.

— Nu te aşteptai, totuşi, să ma vezi sărind în sus de bucurie?

— Bineînţeles că nu… Şi apoi, e vorba de Hetty, spuse ea cu o voce nervoasă. Tot mai vrei căsătoreşti cu ea?

— Ah! Asta, da, desigur! Este cea mai drăguţă fată din câte am văzut vreodată. Şi mă iubeşte, Nella, ştiu că mă iubeşte. Am putea fugi împreună dacă ea n-ar avea un tată atât de snob şi de vanitos.

— Sir Virgil este foarte mândru de fata lui, comentă Nella, ca pentru a-l scuza.

— Şi eu aş fi mândru de ea, dacă ar fi soţia mea. Ce pot să fac, Nella? imploră el, întorcându-se către fereastră. Nella părea că revine cu gândul la timpul copilăriei lor. Erau şase ani diferenţă între ei, dar fiind mai mult sau mai puţin veri şi aproape vecini, îşi petrecuseră împreună cea mai mare parte a copilăriei.

Neavând niciun alt companion, Perdican o considerase întotdeauna băiat şi o tratase ca atare în jocurile lor. Astăzi, întâlnindu-se după trei ani de despărţire, simţeau amândoi renăscând confuz vechea lor complicitate.

— Câţi bani îţi rămân, Perdican? întrebă ea.

— Nimic! Absolut nimic! După întrevederea mea cu Swayer, a trebuit să renunţ la apartamentul pe care-l închiriasem în Dover Street, să-mi concediez valetul şi să-mi vând aproape toţi caii pentru a-mi plăti datoriile; nu mi-am păstrat decât doi dintre ei, pentru a face drumul până aici… Când mă gândesc, adaugă el către sine, că mi-am cheltuit ultimii bănuţi pentru a oferi o rochie unei grizete, săptămâna trecuta. Ah! Dacă aş fi ştiut care este situaţia!

— Eşti încă proprietar la Prieuré!

— Este adevărat, dar nu am dreptul să îl vând. Este un bun inalienabil pe care l-am primit ca moştenire şi pe care sunt obligat să-l las prin testament viitorului meu fiu. Ca şi cum aş avea posibilitatea să cresc un copil!

— Cel puţin ai un acoperiş!

— Mulţumesc cerului! Şi mai am şi patru sute de hectare de pământ neproductiv pe care sunt incapabil să-l cultiv eu însumi şi pe care nimeni nu-l vrea. Din cauza acestui război blestemat, aproape toţi fermierii din împrejurimi au dat faliment.

— Ştiu, este nedrept: în timpul războiului ţara avea nevoie de ei pentru a se hrăni şi era bine ca ei să fie acolo. Acum, la numai doi ani după Waterloo, ei au fost abandonaţi de toţi şi nu au nici măcar din ce să-şi închirieze o căruţă pentru a merge la seceriş.

— Se spune că băncile îşi depun bilanţul, unele după altele. Cum vrei să le acorde împrumuturi?

— Ce vei face?

— Nu am nici cea mai mică idee.

— Şi eu, care contam pc tine pentru a li salva supuşii, cred că-mi făceam iluzii.

— Despre cine vorbeşti?

— Despre doamna Buckle, pentru început. Oricum, ea se află în responsabilitatea ta.

Trăieşte de aproape cincizeci de ani pe pământurile tale şi la vârsta de doisprezece ani servea deja, ca bonă, la bunicul tău.

— Ei bine, ce e cu ea? Am văzut-o în ziua sosirii mele, părea că se simte bine.

— Oh! Nu despre sănătatea ei este vorba. Fiul ei, Simon, o preocupă. Ştii că ea îi este foarte apropiată.

— Credeam că s-a întors de la război fără nicio zgârietură.

— Într-adevăr, s-a însurat anul trecut cu o fată din satul vecin. A împrumutat douăzeci de lire pentru a-şi cumpăra o căruţă ca să livreze marfă.

— Şi apoi? Ce este rău în asta?

— Nimic, dacă creditorul lui n-ar fi fost Isaac Goldstein,

unul dintre noii tăi locatari de la Vieux Moulin.

— La Vieux Moulin? Mă gândeam că locul este atât de deteriorat încât nimeni nu ar vrea să locuiască acolo.

— Plăteşte o chirie foarte mică. Este individul cel mai detestabil pe care ţi l-ai putea imagina. Dacă aveam un cuvânt de spus, nu l-aş fi lăsat niciodată să pună piciorul pe pământurile tale, însă Johnson era gata să accepte orice locatar.

Perdican, individul e un cămătar!

— Un cămătar la Little Combe? Ce să facă acolo?

— Eh! Să-i împrumute bani lui Simon, de exemplu.

Domnul Goldstein merge regulat la Brighton şi afacerile sale par prospere.

Dar este necinstit, este un escroc! Iată unde este răul!

— Ce vrei să spui cu asia?

— Simon a împrumutat de la el anul trecut douăzeci de lire. Ori, acum el pretinde că îi datorează o sută şi suma creşte în fiecare lună. Unde vrei să găsească Simon o sută de lire? în zadar a muncit neîntrerupt, datoria nu încetează să crească.

— Este metoda lor obişnuită. Sunt poate un om exaltat, Nella, însă nu voi comite niciodată prostia de a mă lăsa prins în capcana cămătarilor. Aveam un prieten pe care l-au împins la sinucidere cu ameninţările lor.

— Ştiam că vei înţelege, Perdican. Şi speram că vei face ceva pentru el.

— Aş vrea mult, însă ce? Sunt departe de a avea o sută de lire ca să-i dau.

— Şi asta nu e totul. Simon nu esle singurul în această situaţie.

— Dar cine mai e?

— Îţi aminteşti de doamna Jarvis, care ţinea hanul „LzHomme Vert”?

— Soţul ei a murit, nu?

— Da, în urmă cu cel puţin cinci ani. De atunci ea se descurcă singură. La început, o ajuta fiul ei, Joe, dar el a trebuit să plece la război şi ea a economisit pentru el aproape tot ceea ce

câştiga, pentru ca, la întoarcere, să poată prelua locul tatălui lui.

— Ce i s-a întâmplat?

— S-a îmbolnăvit iarna trecută. Cred că se lipsea de cărbune pentru a face economii. A făcut o pneumonie şi el, Goldstein, a venit să o vadă pe patul de moarte.

— Pentru ce motiv?

— Se întâmplă că el s-a însurat cu sora ei. Nu ştiu dacă ea l-a chemat, sau a venit singur, din proprie iniţiativă, dar este sigur că ea i-a încredinţat toate economiile ei, cerându-i să i le înapoieze lui Joe după război. Ea l-a însărcinat să se ocupe şi de han şi, dacă crede necesar, să îl vândă pentru a-i constitui un capital lui Joe.

— Continuă.

— Doamna Jarvis a murit. Joe s-a întors, iar domnul Goldstein a pretins că ea nu-i lăsase nimic.

— Incredibil! Cum a putut să spună aşa ceva?

— Ei bine, el i-a răspuns simplu lui Joe: „*Dovedeşte-mi*, *mai întâi*, *că ea mi-a încredinţat aceşti bani şi*, *în al doilea rând*, *că beneficiul vânzării hanului „LzHomme Vert*" *îţi este destinat*".

— Îl vânduse, deci?

— La o săptămână după moartea doamnei Jarvis. Şi la un preţ bun se pare. În total socotind şi banii predaţi înainte, Joe estimează că acesta i-a furat mai mult de o mie de lire sterline!

— Este revoltător! I-aş spune eu vreo două vorbe acestui Goldstein!

— Nu ai fi primul. Dar asta nu ajută la nimic, nu-i pasă. Este bogat şi avar. L-am văzut, el… Deodată, Nella se întrerupse, cu privirea scânteietoare.

— Aşteaptă… urmă ea, cred că am o idee.

— Care?

— Am găsit poate mijlocul de a recupera banii lui Simon Buckle, ai lui Joe Jarvis, şi chiar mai mult, explică ea, ridicându-şi privirea, pierdută în gândurile sale.

Ascultă-mă. Ştiu unde îsi ascundea Isaac Goldstein banii. L-am văzut de mai multe ori intrând la el în casă cu saci grei pe

care urma să-i ascundă sub podea.

— Cum dracuz poţi şti tu asta?

— Ţi-am spus că este un personaj odios, închipuie-ţi că-şi păzeşte casa, sau mai degrabă banii puşi la ciorap, cu doi câini fioroşi. Pentru ai înrăi şi mai tare, îi lipseşte de hrană pe timpul absenţei lui. Aceştia rămân adesea fără nimic de mâncare, nici chiar de băut.

— Sceleratul! Ce se poate face?

— Simplu! îi hrănesc eu.

— Tu!

— La început, le aruncam mâncarea pe deasupra gardului, apoi ei au sfârşit prin a se obişnui cu mine şi acum, îndată ce mă zăresc, mişcă din coadă şi se lasă mângâiaţi. Bineînţeles, Goldstein nu ştie nimic.

— Eşti sigură că nu eşti în niciun pericol?

— Cu siguranţă. Ei mi-ar lua apărarea împotriva oricui. Vezi cât este de uşor! Nu avem decât să subtilizăm banii furaţi de Goldstein, să-i dăm lui Simon şi lui Joe să-şi plătească datoriile, şi-ţi va rămâne poate destul şi pentru a repara fermele.

— Pe scurt, îmi propui să devin un hoţ?

— Îţi propun să iei de la bogaţi pentru a da săracilor.

— Nici gând! Este ridicol! Doar nu-ţi imaginezi totuşi că o să mă cobor să comit o nelegiuire?

— Prea bine, după bunul tău plac! Simon ar rămâne în ghearele acestui monstru şi Joe ar continua să-şi bea cei câţiva bănuţi pe care-i câştigă, plângându-şi soarta.

— Există desigur ceva mai bun de făcut decât să te îmbeţi.

— Ah, da? Ce altceva? Nu se afla niciun martor în cameră când doamna Jarvis i-a încredinţat banii lui Goldstein, însă noi, cei din sat, ştim bine că ea îşi destina toate economiile lui Joe, şi că ea nu şi-ar fi dorit, cu siguranţă, să-l vadă pe cumnatul ei, pe care de abia îl cunoştea, vârând în buzunarul lui profitul din vânzarea hanului „LzHomme Vert”.

— Aş putea consulta un avocat?

— Şi cum l-ai plăti? Lordul Corbury avu o răbufnire şi se

întoarse spre fereastră.

— Sincer, Perdican, se auzi o voce suavă în spatele lui, găsesc că îmbătrâneşti.

— Ce vrei să spui?

— Erai mai curajos, altădată. Îţi aminteşti de grădinarul lordului-locotenent care trişase la concursul consiliilor agricole? I s-a furat tot peştele primit şi i s-a aruncat în lac. Nimeni n-a ştiut niciodată cine erau hoţii.

— Eram tineri atunci.

— Altă dată, ai împrumutat caii tatălui tău pe ascuns şi am mers să vedem o întrecere de box. Este una dintre cele mai frumoase amintiri din copilărie. A fost formidabil.

— Ah! da, atunci! Treizeci şi opt de runde şi doi boxeri atât de epuizaţi în final, încât abia mai puteau să-şi ridice braţele.

— Am readus caii în linişte şi bătrânul Sam, grăjdarul, era atât de drăguţ, încât nu ne-a trădat niciodată. I-ai povestit tatălui tău ca fusesem la pescuit. Erai mai puţin speriat pe atunci.

— Nu sunt speriat, pentru Dumnezeu! însă sunt lucruri pe care un gentleman nu trebuie să le facă, asta e totul.

— La ce serveşte să fii un gentleman dacă nu ai decât orgoliul în buzunar?

— Este tot ce mi-a rămas.

— Ei bine, mă îndoiesc că lui Hetty îi este de ajuns. Nu sir Virgil este cel ambiţios.

— N-o vorbi de rău pe Hetty! spuse el, furios. Ea este perfectă. Este creatura cea mai frumoasă care există, este minunată, adorabilă. Am cunoscut multe femei, Nella, însă niciuna nu avea asemenea înfăţişare.

— Adevărat, este… foarte frumoasă, recunoscu Nella, suspinând.

— Nici tu nu ai arăta rău deloc, ştii, dacă ai avea un pic mai multă grijă de tine, observă el cu familiaritatea unui frate. De ce nu îţi cumperi o rochie nouă şi nu-ţi aranjezi un pic părul?

— O rochie nouă! Iată! îmi pare că uiţi că suntem în aceeaşi situaţie!

— Nu chiar. Tatăl tău nu este ruinat.

— Oh! Asta, nu. Însă nu are intenţia să cheltuiască nimic pentru „zorzoanele” fiicei sale. Ultima sa nebunie este o ediţie originală a „*Paradisului pierdut*” de Milton.

Acum trei luni a fost o ediţie originală a lui Francis Bacon şi înainte de aceasta, un exemplar unic al lui Alexander Pope.

— Dar mama ta? Acum, când ai optsprezece ani, ea îşi doreşte, desigur, să te vadă strălucind în lume.

— Mama? Ah! Se vede că ai lipsit mult timp, Perdican.

Mama nu se interesează decât de grădina ei. Ea îşi aduce crinii direct din China şi, săptămâna trecută, a cumpărat azalee din India, care costă o adevărată avere.

Părinţii mei nu s-au schimbat din copilăria mea: se comportă ca şi cum nici nu aş exista. Nu-mi observă prezenţa decât pentru a mă trimite după câte ceva.

— Sărmana Nella, văd că suntem în aceeaşi barcă, spuse el luând-o amical de umeri. Dar nu este nimic nou aici.

— Nu-i nicio problemă. Am avut şi momente bune.

— Şi vom mai avea şi altele, promise el strângând-o la piept.

— Doamna Buckle nu şi-a primit leafa de nouă luni, spuse ea cu o voce egală. M-a rugat să-ţi cer nişte bani ca să-şi plătească furnizorii. De când pădurarii au părăsit domeniul, iepurii şi porumbeii înmulţiţi peste măsură. Cred că ai putea să mergi să împuşti câţiva.

— Dacă pot face rost de cartuşe, remarcă el sec. Hm… Ar fi foarte riscant dacă am merge să căutam banii de care îmi vorbeai? Nella scoase un ţipăt de bucurie.

— O vei face? Oh! Perdican, ştiam eu! Chiar dacă nu-ţi va rămâne mai nimic, vei putea totuşi să-i ajuţi pe Joe, pe Simon, ca şi pe doamna Buckle şi pe bătrânul Headstone, măcelarul, sărmanul, căruia toată lumea îi datorează bani.

— Asta-i curată nebunie! Dar am impresia că nu am într-adevăr de ales. Nu mi-a mai rămas nimic de vânzare în castel.

— Paturile, poate. Numai atât! Nu vor aduce un venit prea mare. Baldachinele sunt toate crăpate şi cuverturile pe jumătate roase de molii. Mi-am putut da seama ajutând-o pe doamna Buckle să-ţi pregătească camera.

— Ştiai că vin?

— M-am cam îndoit, aflând că domnul Swayer începuse să-şi alcătuiască, săptămâna trecută, un plan despre starea lucrurilor.

— Bine! Ei bine, dacă trebuie să fiu spânzurat, cel puţin să fie pentru o cauză dreaptă. Când organizăm marea spargere?

— Isaac Goldstein a plecat devreme în dimineaţa asta. Mi s-a spus că nu se va întoarce acasă vreo două, trei zile, ceea ce ne dă posibilitatea să acţionăm mâine.

— Mărturiseşte că prevăzuseşi deja totul de multă vreme!

— Nu! Îţi jur că ideea mi-a venit acum! De altfel, dacă aş fi ştiut că te întorci atât de curând, n-aş fi fost obligată să mă ascund în pasajul secret. Lordul Corbury nu părea prea convins.

— Nu m-aş mira să fie şi asta o stratagemă de-a ta ca să-mi provoci necazuri, remarcă el cu un aer perplex.

— Nu, Perdican! Ştii bine că nu. De fapt, nu este prea drăguţ ceea ce-mi spui. În trecut, când tu făceai prostii, numai eu eram dojenită. Îţi aminteşti când ai spart cu mingea de cricket un vitraliu de la biserică? Ai pretextat că, dacă ar afla tatăl tău, te-ar bate.

— Doamne! Ce memorie! Sunt ani de atunci!

— Nu am uitat nimic şi speram ca totul să reînceapă, la întoarcerea ta.

— La vremea aceea, aveam un tată care plătea pentru mine. Acum, trebuie să-mi procur singur banii.

— Şi vei reuşi. De asta, sunt convinsă. Ai fost întotdeauna inteligent, Perdican. Ai urmat studii strălucite, iar ducele de Wellington ne-a spus eă erai unul dintre cei mai buni căpitani ai săi.

— Asta îmi dă curaj.

— Nu trebuia să-ţi pierzi curajul. Sunt sigură că vei găsi

până la urmă o soluţie. In aşteptare, să încercăm să adunăm ceva bani. Numeste-o „cauţiune” pentru

Hetty, dacă vrei, îi sugeră ea, cu o voce nehotărâtă.

— O idee excelentă, aprobă el, cu entuziasm. Trebuie să-mi procur nişte bani prin orice mijloace. Voi putea apoi să-i cer lui Sir Virgil mâna fetei sale. Orice aş face, nu-mi va fi ruşine, căci este pentru Hetty.

— Bineînţeles. O iubeşti… mult, nu-i aşa?

— O ştii bine. Pentru a o lua de nevastă, cred că nu aş ezita să devalizez Banca Angliei, dacă ar trebui să o fac!

— Atunci, înseamnă că o iubeşti într-adevăr mult, zise Nella în şoaptă.

CAPITOLUL 2

Aşezat în faţa şemineului, cu un pahar de vin în mână, lordul Corbury îşi întoarse brusc capul, alertat de un zgomot venit dinspre fereastră. O zări pe Nella, care încerca să intre în cameră escaladând faţada.

— N-ai putea să intri pe uşă ca toată lumea! exclamă el. Răspunsul venea de la sine, căci văzându-i costumaţia, lordul Corbury înţelese. Îmbrăcată cu un pantalon şi o vestă strânsă pe corp, Nella avea, cc-i drept, aerul unui băiat.

— Hainele astea, de exemplu, spuse el.

— Sunt lucrurile tale, explică ca râzând. Le purtai la colegiu. Hai, nu te scandaliza. Ar trebui să-ţi dai seama că rochiile lungi nu sunt prea practice pentru a te căţăra pe ziduri. Ori, asta am de gând să fac în curând.

— Ei bine, sper să nu te vadă nimeni, răspunse el simplu, cu un aer abătut.

— Ce se întâmplă cu tine? îl întrebă ea, apropiindu-se. Ai văzut-o cumva pe Hetty?

— Da, a venit în după-amiaza asta.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Oh! M-a făcut să înţeleg că nu am aproape nicio şansă să mă căsătoresc cu ea.

— Dar ce a spus, mai exact?

— Nimic precis. M-a lăsat mai mult să înţeleg că, în ochii tatălui ei, niciun pretendent nu ar găsi bunăvoinţă dacă nu ar avea cel puţin cincizeci de mii de lire în bancă. Nella fu silită să-şi muşte buzele ca să nu spună ce avea pe suflet!

— Iată-mă ca şi învins, urmă lordul Corbury. La ce bun să te baţi când ştii dinainte că nu ai nicio şansă de câştig?

— S-ar fi putut spune acelaşi lucru în timpul războiului. Cine ar fi crezut că o insuliţă ca Anglia, atât de minusculă pe hartă, putea să învingă puternica armată a lui Napoleon, care cucerise aproape întreaga Europă?

— Eşti de neînlocuit, Nella. Reuşeşti întotdeauna să-mi ridici moralul. Crezi într-adevăr în miracole?

— Bineînţeles, mai ales când e vorba de tine. Şi, nu se spune oare „*ajută-te şi cerul te va ajuta*”?

— Eşti deci tot atât de hotărâtă să organizezi spargerea aceea nesăbuită?

— Crezi că m-am deghizat aşa ca să stau cu braţele încrucişate? Dar… spune-mi, adăugă ea aruncându-şi privirea spre paharul pe care el îl ţinea în mână, nu cumva încerci să-ţi îneci amarul în băutură?

— Niciun pericol! Aceasta este ultima sticlă pe care am mai găsit-o în pivniţă. De mâine nu voi mai avea de băut decât apă.

— Este posibil ca de mâine să se schimbe multe lucruri. Din momentul acesta, nu mai avem timp de pierdut. Trebuie să profităm de lăsarea serii, cu condiţia să ajungem la Vieux Moulin înainte de a se face noapte; altfel, nu vom reuşi să ne orientăm în pădure. Lordul Corbury îşi goli paharul dintr-o înghiţitură.

— Să mergem, spuse el nerăbdător. Crezi că trebuie să mă deghizez şi eu?

Nella îl privi cu un ochi critic. Deşi sărac, el era îmbrăcat cu eleganţa căutată a unul dandy. Ar fi fost păcat să-şi strice nişte haine atât de frumoase.

— Pune-ţi nişte haine vechi, Perdican, îl sfătui ea. Va trebui să sărim gardul şi voi fi obligată să urc pe umerii tăi pentru a mă strecura printr-o ferestruică. Îţi găseşti hainele vechi în dulap,

le-am spălat săptămâna trecută. Şi caută-ţi o cravată neagră, pentru mai multă discreţie!

— Hm! Poate că ai dreptate, recunoscu el, pe un ton ursuz. Şi, fără să mai aştepte, urcă în camera lui. Rămasă singură, Nella se apucă să facă puţină ordine prin cameră. Tot ea adusese bucheţelele de flori care se vedeau pe masă şi se ocupase de perne, în speranţa de a le face mai prezentabile. Dar, în ciuda tuturor eforturilor ei, salonul făcuse, probabil, în ochii lui Hetty o impresie destul de proastă.

Prieuré era totuşi o casă minunată care aparţinea familiei Corbury de pe vremea în care regele Henry al VIII-lea o dăduse în dar primului lord al familiei, aghiotantul său.

— De fapt, sunt mulţumită că Perdican nu poate vinde proprietatea. Ar fi păcat, gândi Nella. Mai mult, avea certitudinea că, într-o zi, lordul Corbury va avea posibilitatea s-o întreţină şi să trăiască aici în fastul pe care îl visa. Spera doar că această zi nu se va lăsa prea mult aşteptată. Îl cunoştea bine pe Perdican: era adevărat că se lăsa uşor descurajat, dar asta nu dura niciodată prea mult şi, în final, îşi revenea. Avea o energie nebănuită nici chiar de el însuşi, o forţă de caracter care îl conducea, în mod inevitabil, la victorie.

— Trebuie să reuşească! Trebuie! îşi repeta ea; pentru el însă, reuşita însemna căsătoria cu Hetty. Era o perspectivă pe care Nella nu o accepta cu plăcere. La gândul că s-ar însura i se frângea inima, mai ales cu această fată pe care ea o cunoştea din copilărie. Hetty Baldwyn fusese întotdeauna o copilă răsfăţată, îndrăzneaţă şi îngăduitoare în privinţa tovarăşilor ei de joacă, o fată căreia i se părea firesc ca toţi tinerii din împrejurimi să fie la picioarele ei.

De când Perdican plecase la război, ea devenise un adevărat călău de inimi, nu numai în regiune, dar şi la Londra, unde îşi făcuse intrarea în lume.

Trebuie să recunoaştem că trăsăturile ei regulate, părul ei de aur şi tenul fără cusur, făceau din ea o prezenţă irezistibilă şi era de aşteptat ca Perdican, ca şi ceilalţi, să nu reziste farmecului

său!

„*Nu vreau decât fericirea lui*", se gândea Nella însă trebuia să admită nu şi-l putea imagină fericit cu Hetty Baldwyn. Se afla acolo, cu gândurile ei, când îl auzi pe lordul Corbury coborând treptele. Urmase instrucţiunile ei şi purta un pantalon vechi, cârpit, o vestă uzată cam strâmtă şi o cravată neagră, elegant înnodată. Cu toate acestea, avea în continuare un aer distins şi această ţinută neobişnuită îi accentua aerul de fanfaron, făcându-l seducător.

— Iată-l pe şeful tâlharilor în persoană! exclamă ea cu un râs batjocoritor.

— Încă un cuvânt şi îţi aplic o corecţie din cele pe care le rezervam bobocilor când eram la colegiu.

— Sunt sigură că erai foarte rău, dar pentru moment avem altceva de făcut. Trebuie să ajungem la Vieux Moulin înainte de a se întuneca altfel câinii nu mă vor recunoaşte.

— Dumnezeule! Câinii? Uitasem de ei.

— Eu nu. Am luat cu mine hrană pe care am lăsat-o jos, lângă zid.

— Ceea ce înseamnă că ai intenţia să treci din nou prin fereastră?

— Tu poţi ieşi pe uşă, dacă vrei. Dar eu nu am chef să fiu zărită de doamna Buckle. Este cu siguranţă ocupată cu gătitul la ora asta, însă nu se ştie niciodată.

— Ai dreptate. Să nu riscăm, aprobă el cu un aer resemnat. Şi sări peste pervazul ferestrei, în urma Nellei, de unde alunecă uşor pe terasă. Datorită taliei lui înalte, coborârea i se păru lui Perdican o joacă de copii. Nella luă coşul cu resturi pe care îl pusese pe o piatră acoperită de muşchi.

— Sper să fie de ajuns, remarcă lordul Corbury.

— Rămân mereu multe resturi de la masă, acasă. Bucătarul nostru exagerează întotdeauna.

— Nu pot spune acelaşi lucru despre doamna Buckle. La prânz mi-a dat a înţelege că nu se mai poate pregăti de mâncare dintr-o cămară goală.

— Sărmane Perdican, ti-e foame?

— Pentru momment nu, însă se impune să instalez câteva capcane pentru iepuri.

Doar dacă nu încerc să prind porumbei în zbor…

— Nu mai sunt cartuşe!

— Doar câteva. Totul lipseşte în casa asta. Se vedea că făcuse şi el o inspecţie a locurilor în după-amiaza aceea, însă Nella se întreba dacă asta fusese înainte sau după vizita lui Hetty.

— Nu le-am spus încă părinţilor mei că te-ai întors, continuă ea. Nu am ascuns-o din joacă, m-am gândit doar că este preferabil să păstrăm secretul ca vestea să nu ajungă la urechea lui Sir Virgil.

— Îţi mulţumesc că te-ai gândit la asta. Vizitele lui Hetty sunt singurul lucru care mă leagă de viaţă. Dacă n-aş mai vedea-o, cred că mi-as zdrobi creierii.

Ea nu răspunse. În legătură cu Hetty, ei bine, ea n-avea decât să continue să vină regulat la Prieure. Ceea ce nu era prea sigur: obişnuia să facă numai ce-i plăcea şi nu trebuia să te aştepţi la vreun efort din partea ei. „*Haide*, *gata*. *Sunt rea*, *se mustră ea*. *Adevărul este că sunt geloasă pe ea pentru că este cea mai frumoasă*. „În realitate, nu pe frumuseţea ei era geloasă Nella ci pe interesul pe care i-l purta Perdican. În trecut, ea avea sentimentul că el îi aparţinea şi că nimic nu-i putea despărţi. Îl însoţea la vânătoare toamna, la pescuit vara, în plimbările cu barca pe lac, ca şi în cavalcadele prin codri. Făcea parte din echipă şi nu se plictiseau niciodată amândoi. Cum s-a schimbat acum!

Bineînţeles că avea probleme cu banii şi ea îl înţelegea foarte bine. Dar cum putuse să-şi piardă bucuria de a trăi, el, care altădată se amuza din orice?

Traversară peluza în linişte, umăr la umăr. Soarele, coborât în spatele pădurii, îmbrăţişa cerul de purpură, de aur şi şofran, în timp ce primele stele se aprindeau deja. Nimic nu este mai frumos decât Prieure în luna mai, se gândi Nella. Arbuştii ar fi avut mare nevoie să fie tăiaţi, însă formau ici colo pete de culoare

de cel mai frumos efect plastic şi pretutindeni, în aerul serii, pluteau miresme de liliac şi de trestie. Calmul şi dulceaţa crepusculului păreau să-l liniştească pe lordul Corbury. O tăiară pe direcţia pădurii Robin, care mergea de-a lungul drumului, şi trecură în scurtă vreme un pârâu peste care era un podeţ strâmt.

— Sunt nişte păstrăvi aici! spuse Nella.

— Ah, da? Atunci, va trebui să încerc să prind câţiva. E atât de multă vreme de când nu am mai ţinut o undită în mână, încât mi-e şi teamă că nu mai ştiu să o folosesc.

— Sunt sigură că te vei obişnui din nou.

— Nu te supăra dacă par abătut, spuse el cu amabilitate. Îmi dau seama că faci tot ce-ţi stă în putinţă ca să-mi ridici moralul şi nu ar trebui să-ţi impun necazurile mele.

— Nu-mi impui nimic. Altădată, ne împărtăşeam întotdeauna necazurile, îi răspunse ea pentru a-l linişti. Însă el era dus pe gânduri şi răspunse simplu, cu un aer absent, privind spre corbii care reveneau pe ramuri.

— Da, bineînţeles. Pătrunseră în pădurea Robin pe o cărare ce şerpuia printre mărăcinii deşi. Se făcea din ce în ce mai întuneric, soarele aproape că dispăruse în spatele orizontului şi lumina slabă a serii de-abia se filtra printre rămurişuri.

Deodată, auziră în faţa lor un zgomot de paşi. Cu promptitudinea unui soldat exersat în primejdie, lordul Corbury o trase pe Nella dc braţ şi o împinse în spatele unui arbore.

— Cine ar putea fi? murmură el.

— N-am nici cea mai vagă idee. De obicei, pădurea aceasta este pustie la căderea nopţii. Necunoscutul se apropia încet şi părea că vorbeşte singur. S-ar fi spus că se exprima într-o limbă străină. Când ajunse în dreptul lor înţeleseră de ce: recita o rugăciune în latină. Lordul Corbury ar fi vrut să ridice capul pentru a vedea despre cine era vorba, dar rămase ascuns cuminte în întuneric, alături de Nella.

— E-n regulă, spuse ea după o clipă, când omul dispăruse. Era preotul cel bătrân.

— Preotul cel bătrân?

— Îţi aminteşti sigur de el, a fost mulţi ani vicar la Little Coombe. Dar a devenit atât de distrat încât a fost mutat la Saint-Jean-des-Bois.

— Capela Ermitului?

— Da. Locul nu s-a schimbat deloc, din copilăria noastră. Găseşti acolo, în continuare, păsările şi iepuri. Merg adesea la slujbă acolo, când preotul bătrân îşi aminteşte că e duminică.

— Mai are credincioşi încă?

— Oh! Două bătrâne din sat, care îl adoră. Şi deşi nu are acolo decât un fel de colibă drept prezbiteriu, el pare fericit. Parohia devenise prea importantă pentru el: uita mereu de înmormântări şi adesea trebuia să trimiţi pe câte cineva să-l caute pentru celebrarea unei căsătorii, în timp ce mireasa aştepta deja, în faţa altarului.

— Ha! Ha! Asta dădea ceva bătăi de cap, nu?

— Cum să nu! Mai ales când s-a pierdut în pădure! A iubit întotdeauna animalele, îţi aminteşti? Şi acum le mai hrăneşte, veveriţele şi cerbii vin să-i mănânce din palmă.

— Va trebui să merg să-l văd zilele astea. Dacă ştiam că este el, îl salutam, măcar.

— Este mai bine să nu ne vadă nimeni. Nu mă gândesc că Isaac Goldstein o să facă scandal că i s-a furat caseta, dar nu se ştie niciodată şi este preferabil să nu ne facem remarcaţi.

— Asta cu siguranţă. Întunericul le făcea deplasarea din ce în ce mai greoaie. La ieşirea din pădure, un gard înalt din lemn le tăia drumul.

— Asta nu era aici înainte, exclamă lordul Corbury.

— Nu, a fost instalat de Goldstein. Pretinde că l-a făcut pentru a se proteja de vagabonzi. Vieux Moulin se afla într-o stare jalnică şi părea abandonat. Câteva ferestre aveau obloanele deschise, dar nu se vedea nicio lumină. Lordul Corbury nu părea deloc liniştit.

— Să nu te temi de nimic, spuse Nella. Cu ochii mei l-am văzut plecând pe Goldstein. Şi dacă a trebuit să-şi petreacă ziua golind buzunarele victimelor sale, este puţin probabil să se

întoarcă în seara asta acasă. El fu de acord cu ea şi o urmă lângă gard. Una dintre scânduri era prevăzută cu drugi care formau un fel de scară. Ghici că şi asta era opera Nellei. Ea îi întinse coşul şi începu să se caţere, ajutându-se cu mâinile, apoi îşi trecu un picior peste gard şi se lăsă, legănându-se, în partea cealaltă. Aproape îndată se auziră lătrături fioroase. Lordul Corbury se pregătea să-i sară în ajutor când o auzi fluierând uşor şi vorbind cu o voce prietenoasă.

— Încetişor, câinilor, le spunea ea. Eu sunt. Cum o recunoscură, ei se potoliră şi când lordul Corbury se cocoţă la rândul lui, putu să-i vadă mişcând din coadă şi făcând un adevărat spectacol pentru Nella. Erau totuşi înfricoşători, mai ales în penumbră: doi câini lupi cu maxilarele puternice şi dinţi de temut. Nu exista niciun dubiu că toţi cei nedoriti, care dădeau târcoale, ar fi fost înhăţaţi dintr-o înghiţitură.

— Coşul! strigă Nella. El i-l dădu şi ea împărţi conţinutul câinilor, care, înfometaţi, se aruncară asupra lui cu lăcomie.

— Vino, Perdican. Nu îi voi lăsa să-ţi facă vreun rău.

— Sper că eşti sigură de tine. Nu am deloc chef să fac parte din cina lor.

— Au destulă mâncare. Şi te voi apăra. Lordul Corbury se afla acum călare pe gard, dar ezita încă să sară. Unul dintre cei doi câini îl aştepta arătându-şi colţii.

— Este un prieten, interveni Nella, mângâindu-i capul şi întinzându-i o bucată mare de carne. Îi făcu apoi semn lordului Corbury să coboare, înţelegând, acesta se lăsă uşor pe pământ.

— Rămâi lângă mine, îl sfătui Nella. Te-au acceptat, altfel ţi-ar fi sărit deja la gât.

— Crezi că asta mă linişteşte? Nella aruncă fiecăruia câte un ciolan mare.

— Asta îi va ţine ocupaţi, explică ea surâzând. Aruncă apoi coşul gol pe deasupra gardului şi se îndreptă spre casă.

— Nu s-ar putea spune că domnul Goldstein este un locatar model, remarcă lordul Corbury, descoperind starea deplorabilă a locurilor. Vopseaua obloanelor era coşcovită, nu mai există nici

măcar vreo urmă din mica grădină pe care fostul proprietar o întreţinea cu atâta grijă, şi aleea era ocupată de resturile unei sobe sfărâmate.

— Este un avar, răspunse Nella. Îi arătă apoi ferestruica de deasupra uşii.

Sticla era spartă şi fusese înlocuită grosolan cu cârpe vechi. Deschizătura acesteia era mai mull decât strâmtă şi accesul prin ea părea dificil chiar şi pentru o persoană micuţă ca Nella.

— Pot să intru, îl asigură ea. Lasă-mă să mă urc pe umerii tăi. Lordul Corbury se aplecă aşa cum o făcuse adesea în copilăria lor. Nella devenise ceva mai grea ca altădată, în timp ce o ţinea de glezne, îşi aminti de escapada lor la lordul-locotenent, în ziua când îi furaseră peştele, şi începu să spere că şi de data aceasta aventura va avea un deznodământ fericit. Ea reuşi să se strecoare înăuntru şi o auzi lucrând de cealaltă parte a uşii.

— Nu reuşesc să trag zăvoarele, strigă ea, o să deschid fereastra. O clipă mai târziu, o văzu apărând în întredeschiderea a două obloane. El sări peste pervazul ferestrei şi se reîntâlniră în cameră.

— Închide obloanele, spuse ea scotocindu-se prin buzunare. Am adus o lumânare.

La lumina tremurătoare a flăcării, camera semăna cu cea a lui Ali-Baba.

Mobilierul ei extraordinar provenea, fără îndoială, din plăţile în natură pe care Goldstein le extorcase de la debitorii lui. Să găseau aici fotolii de mare valoare, toate desperecheate şi, pe o masă cu marchetărie, multe bibelouri diverse: o statuetă de marmură, un câine de bronz, un îngeraş de porţelan şi mai multe tabachere cu embleme, încrustate cu diamante.

— Dumnezeule! Un adevărat tezaur, exclamă lordul Corbury. Se aflau, de asemenea, tablouri semnate, îngrămădite neglijent într-un colţ, un urs împăiat şi chiar o armură completă.

— Nu putem lua nimic din toate acestea, observă Nella. Ne-am face remarcaţi încercând să le vindem. Se aplecă apoi să ridice covorul şi încercă să smulgă una dintre scândurile

parchetului.

— Lasă-mă pe mine, spuse lordul Corbury. Reuşi să o facă fără efort şi scoase un mic fluierat descoperind conţinutul ascunzătorii: vreo zece saci de pânză înghesuiţi unii în alţii.

— Am prevăzut totul, spuse Nella scoţând o faţă de pernă din buzunarul interior al vestei.

— Îmi pari foarte experimentată, comentă el. Luăm totul?

— Atât cât să putem duce. Nu avem timp să triem. Sunt desigur monede de argint. E nevoie de multe pentru a aduna o mie de lire.

— Ai dreptate. Şi cred că avem tot interesul să ne grăbim. Se apucară să umple faţa de pernă.

— Sper că nu se va rupe, remarcă Nella.

— Şi eu. Pare solidă, dar este a dracului de grea. El puse apoi, din nou, scândurile în poziţia lor iniţială şi Nella reaşeză covorul. Afară, câinii aşteptau, părând inofensivi şi mişcând din coadă.

— Se pare că prietenii tăi ne aprobă iniţiativa, spuse el trecând sacul în partea cealaltă a ferestrei.

— Să ne grăbim, răspunse ea puţin neliniştită. Mai trebuie să închid ferestruica.

— Mă duc eu. O clipă mai târziu, el se întoarse. Nella mângâia deja câinii. El stinsese lumânarea şi închisese obloanele.

— Goldstein poate observa că nu sunt încuiate pe dinăuntru, spuse el.

— Ce contează! Vom fi deja departe. Ridică sacul pe umerii lui. Era atât de greu, încât Perdican se clătină pe picioare, în urma Nellei. Ajunşi lângă gard, auziră un zgomot de roţi. Deveniră atenţi. Era o căruţă cu un cal care tocmai părăsea drumul mare, îndreptându-se spre Vieux Moulin.

— Repede! îl imploră ea. Fără a pierde o secundă, el aruncă sacul peste gard şi făcu scăriţă Nellei. Era şi timpul. De-abia ajunseră de cealaltă parte a gardului, când o căruţă se opri în faţa porţii. Câinii începură îndată să latre, fără însă a-şi arăta colţii, căci îşi recunoscuseră, fără îndoială, stăpânul. Era Goldstein, care

se întorcea acasă. Înfricoşată, Nella prinse mâna lordului Corbury.

— Ia te uită! Parcă era vorba că nu se întoarce în noaptea asta acasă, spuse el batjocoritor.

— Sunt… dezolată, Perdican.

— Hai, nu te supăra. Acum suntem în siguranţă. Dar îţi mărturisesc că nu am fost niciodată atât de aproape de a fi spânzurat. Ea tremura. Era conştientă, pentru prima oară, de pericolul prin care trecuseră.

— Vino, să mergem, îi spuse el din nou, în şoaptă. E mai bine să nu întârziem la locul crimei. Nu era uşor să regăseşti drumul în întuneric. Nella, care cunoştea perfect locurile, îi arătă drumul. După câteva încercări, nimeriră în sfârşit pe malul râului, trecură podul şi se grăbiră să ajungă în grădinile de la Prieuré.

Stele scânteiau deja şi Nella, ridicând ochii, aduse cerului o mică rugăciune de mulţumire. Furtul era fără doar şi poate o afacere murdară dar, în această împrejurare, Nella era convinsă că scopul scuza mijloacele. Fereastra salonului era deschisă încă. Flacăra lumânărilor care mai ardeau se reflecta pe lambri urile patinate şi dădea o senzaţie de confort şi securitate. Lordul Corbury se aşeză cu toată greutatea în faţa şemineului şi aruncă o nouă buturugă pe cărbunii aproape stinşi. Nella se aşeză aproape de foc. Părul ei castaniu-auriu sclipea la lumina flăcărilor. Rămase tăcută un moment, apoi întorcându-se către lordul Corbury cu ochii strălucind şi surâsul pe buze, spuse:

— Am reuşit! Oh, Perdican, am reuşit!

— Puţin a lipsit să fim prinşi. Şi fii convinsă, Nella, că dacă scapi de spânzurătoare pentru complicitate, nu va fi decât pentru a fi trimisă la închisoare.

— Încetează cu lamentările, hai să ne privim prada mai degrabă.

— Eşti un caz disperat de imoralitate, replică el, luând sacul.

— Aşteaptă! Lasă-mă să trag mai întâi draperiile, este mai prudent. Aminteşte-ţi cum am descoperit unde îşi ascundea Isaac

Goldstein banii: mi-a fost de ajuns să mă urc pe gard şi am văzut totul prin fereastră.

— Ţi-ai asumat un risc considerabil.

— Dar care se dovedeşte acum unul dintre cele mai utile. Desfă repede faţa de pernă, Perdican. Sunt nerăbdătoare să aflu dacă avem destul pentru a plăti datoria lui Simon, sărmanul de el. El se supuse şi răsturnă conţinutul primului sac pe covor. Erau monede de aur.

— Să le ordonăm pe fişicuri de zece, propuse el. Vor fi mai uşor de numărat.

Mai erau patru saci, mai uşori decât ceilalţi; aceia erau înţesaţi cu bilete de bancă. El începu să-i trieze: erau în special bilete de o liră, uneori de cinci. Când Nella termină de clasat monedele, mai rămăsese de deschis încă un sac.

— Eu… Doamne! strigă el deodată.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am înşelat. Nu sunt hârtii de cinci, ci de câte cincizeci!

— Imposibil!

— Uită-te. Prietenul nostru Goldstein pare să fi avut debitori graşi printre clienţii săi.

— Numără-i repede, ca să pot face totalul.

— Pot să mă înşel, răspunse el după un moment, dar, adăugând şi piesele de aur, cred că fac mai mult de şase mii de lire.

— Oh! Perdican! Şase… şase mii!

— Dar asta-i minunat! Este prea frumos! Este mult mai mult decât speram!

— Nu pot să păstrez aceşti bani, spuse el grav. Nella se înfipse pe călcâie şi îl interogă cu privirea.

— Nu mai poate fi vorba despre un furtişag banal. Noi am sustras acum o comoară adevărată.

— Hm… Este posibil, dar uiţi ceva.

— Ce?

— În primul rând, că aceşti bani au fost extorcaţi de Goldstein de la nefericiţii pe care i-a adus la disperare şi în al

doilea rând, că este prea târziu pentru a-i da înapoi.

— Exact, dar am sentimentul că sunt o canalie.

— Este mai bine, decât să ai sentimentul că eşti ruinat, nu?

El o privi în ochi şi izbucni într-un hohot de râs.

— Nella, eşti incorigibilă! Nu te-ai schimbat deloc! Mă împingi să dau lovituri bune să mă ducă la spânzurătoare şi, nu ştiu cum, totul sfârşeşte prin a se aranja, spuse el luând-o în braţe. Eşti un drac în carne şi oase, dar, Doamne, aş greşi dacă m-aş plânge.

— Acum, că pericolul a trecut, mărturiseşte că a fost o joacă de copii.

— Este adevărat. Acum, ce vom face cu toţi aceşti bani adunaţi necinstit?

— M-am gândit deja! îi voi spune doamnei Buckle, care o va repeta, cu siguranţă, la tot satul, că înainte de a părăsi Londra, ai câştigat bani la cărţi. Cum Swayer a răspândit, fără îndoială, vestea că ai fi ruinat, va trebui să explicăm într-un fel sau altul această îmbogăţire.

— Nu-i rău, continuă!Mai apoi, îl vei căuta pe Joe, căruia îi vei povesti că vrei să-l faci să profite de norocul tău; pe urmă vei trimite o sută de lire lui Simon Buckle pentru ca să-şi poată plăti datoriile. Astfel, Goldstein va mai recupera puţin, chiar dacă nu o merită.

— Grija ta pentru dreptate mă va mira întotdeauna. Dar până aici, te urmez. Ce vom face cu restul?

— Să vedem. Vei putea să-ţi plăteşti furnizorii, şi să începi a-ţi repara fermele (câteva sute de lire vor rezolva afacerea). Cât despre surplus, pe legea mea, acesta va fi „cauţiunea" pentru Hetty, conchise ea plecându-şi privirea.

— Cauţiunea pentru Hetty, repetă el cu o voce dulce.

O vom ascunde în pasajul secret. Este preferabil să nu vărsăm prea mulţi bani la bancă, pentru moment.

— În pasajul secret va fi la loc sigur; suntem singurii care-i cunoaştem existenţa.

— Atunci, suntem de acord, spuse el aducând monedele de

aur. Numai dacă, bineînţeles, nu vrei să-ţi păstrezi o parte din ei. Îţi aparţin în egală măsură,

Nella, şi mi-ar plăcea să-ţi fac un cadou.

— Nu! protestă ea cu fermitate. Nu mă ating de un singur penny!

— Dar…

— Ai furat aceşti bani pentru Hetty, explică ea. Nu trebuie să uităm asta niciodată.

CAPITOLUL 3

Nella coborî în salon, cu un coş de lucru în mână. Abia îi văzuse pe lordul Corbury şi pe Hetty traversând peluza în direcţia lacului; luaseră obiceiul de a merge să se refugieze sub o boltă, la marginea apei, pentru a se feri de priviri.

Când sosise Hetty, era tocmai ocupată să-i pregătească patul lordului Corbury.

împinsă de curiozitate, alergase să se posteze la fereastra scărilor, de unde putea să vadă fără să fie văzută. Frumoasa coborâse dintr-o trăsură condusă de un vizitiu în livrea. Purta o capă albastru pal, care îi venea de minune, şi o pălărie ornată cu boboci de trandafir, asortată cu o umbrelă pe care o ţinea cu multă graţie. Ansamblul era de cel mai frumos efect şi Nella nu se îndoia că o costase foarte mult. Dar sir Virgil era un om bogat care nu se zgârcea la cheltuială când era vorba de fiica lui. Cu inima strânsă, Nella îl văzuse pe lordul Corbury agitându-se în întâmpinarea ei. Părea hipnotizat.

— Iată ceea ce se cuvine doamnei Buckle, spuse Hetty, întinzându-i un mic coş.

N-ai decât să-l arunci după plecarea mea.

— Cât eşti de frumoasă, exclamase el cu o voce emoţionată. Nu pot să cred că eşti reală.

— Vrei să verifici? Ce-ai zice să facem o plimbare în parc? îi propuse ea cu o ochiadă provocatoare. Lordul Corbury îi răspunsese cu o sărutare de mână şi se îndepărtaseră împreună, de-a lungul peluzei neîngrijite. Eleganţa manierelor lor contrasta cu aspectul deplorabil al parcului năpădit de buruieni. Totuşi, în

ochii Nellei, vechile pietre ale castelului, apele argintate ale lacului şi stejarii seculari, formau un decor ideal pentru Perdican. Nu-şi putea imagina acest peisaj fără el, era ca o parte integrantă: aparţinea domeniului Prieure aşa cum domeniul Prieurée îi aparţinea lui. Când umbrela lui Hetty şi pălăria înaltă a lui Perdican dispăruseră în depărtare, Nella se puse pe treabă cu curaj. Camera lui Perdican era într-o dezordine incredibilă. În lipsa unui valet, acesta era pierdut. În armată, ca şi în copilăria lui, Perdican avusese pe lângă el un servitor care îi împacheta hainele, îi scrobea plastroanele şi îi ceruia încălţămintea. Acum, nu se mai afla în casă decât bătrânul Barnes, care de-abia mai avea puterea să servească la masă şi să ducă o cană de apă caldă stăpânului său în fiecare dimineaţă.

Camera aparţinuse mamei sale. Era în întregime lambrisată, dar lady Corbury ceruse să fie vopsită în alb. Patul mare, cu baldachin, care data din perioada Restauraţiei engleze, era decorat cu îngeraşi sculptaţi şi cu amoraşi auriţi.

Ţesăturile din catifea albastră erau puţin tocite, însă culoarea era încă frumoasă.

Nellei îi plăcea în special comoda marchetată, de provenienţă franceză, pe care o curăţa mereu cu cea mai mare grijă. Ea venea aici în fiecare dimineaţă pentru a face puţină ordine, pentru a se asigura că hainele lui Perdican fuseseră călcate cum se cuvine, cizmele lustruite, şi pentru a-i pregăti îmbrăcămintea de seară, ca să se poată schimba înainte de cină. Cât despre el, nu-şi dădea seama de nimic.

Toate astea i se păreau normale: era atât de obişnuit cu confortul său, încât nu-şi pusese niciodată întrebări. Se arăta întotdeauna încântat să o vadă şi, ca şi când toate aceste servicii nu erau de ajuns, el găsea de fiecare dată să-i mai ceară câte ceva. Astăzi, Nella era în întârziere cu treaba, pentru că avusese o dimineaţă foarte încărcată. Hotărâseră să aştepte două zile înainte de a-şi folosi banii. Mai întâi, voiau să fie siguri că domnul Goldstein nu va declanşa vreun scandal şi acordaseră o mare atenţie zvonurilor. Cum nimeni nu părea să fi auzit de furt,

consideraseră, în final, că venise momentul să acţioneze, cu atât mai mult cu cât domnul Goldstein plecase într-o nouă călătorie de afaceri, după cum constatase Nella mergând să hrănească câinii. Mersese deci, în dimineaţa aceea, la doamna Buckle, pentru a o anunţa că lordul Corbury câştigase o sumă mare de bani la cărţi şi că, datorită acestui fapt, ea va fi în măsură să-si onoreze datoriile înainte de sfârşitul săptămânii.

— Iată ce numesc eu o veste bună, domnişoară Nella, exclamase bătrâna doamnă.

— Mi-aţi putea face o listă cu tot ceea ce datoraţi furnizorilor dumneavoastră?

— Nimic mai uşor, domnişoară. Eu nu ştiu să scriu, dar fiul meu, Simon, îmi ţine socotelile la zi. Credeţi-mă că este o precauţie inutilă: toate cifrele îmi sunt gravate în memorie cu litere de foc. Mă gândesc la asta zi şi noapte.

— Totul o să intre acum în normal. Apoi, a venit rândul lui Simon. Lordul Corbury l-a chemat la castel pentru a-i pune cele o sută de lire în mână.

— Promite-mi un lucru, spuse lordul Corbury.

— Tot ceea ce vreţi, milord, răspunse tânărul bărbat uluit.

— Să nu te întorci niciodată la un cămătar, împrumută de la cine vrei, dar nu de la aceşti rechini. Sunt escroci care te fură pretinzând că-ţi fac un serviciu.

— Nu mi se va mai întâmpla a doua oară, milord, jurase Simon care nu-şi găsea cuvintele spre a-şi exprima gratitudinea. Dar bucuria lui nu însemna nimic în comparaţie cu stupefacţia lui Joe Jarvis când aflase că lordul Corbury avea să-i restituie ceea ce el crezuse pierdut pentru totdeauna. Nella insistase să fie prezentă la întrevedere: încerca o bucurie sinceră constatând că, în sfârşit, se făcea dreptate. Îi apăruseră lacrimi în ochi, când l-a auzit pe Joe spunând cu vocea lui groasă:

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc, milord, dar vă asigur că voi rămâne în serviciul dumneavoastră până la moarte.

— Ai vreo şansă să poţi răscumpăra hanul L'Homme Vert?

— Să-l răscumpăr, nu cred. Dar aş putea poate, să muncesc

acolo, ca asociat. Noul hangiu a îmbătrânit şi găseşte treaba aceasta prea grea pentru el.

— Mi se pare a fi o soluţie bună. Dar fi atent să închei un contract echitabil şi să nu semnezi nimic fără să-mi fi arătat înainte.

— Bineînţeles, milord. Si mulţumesc, milord, mulţumesc. Şi se grăbise să iasă ca şi cum ar fi fost nerăbdător să şi înceapă negocierile în legătură cu hanul L⁄Homme Vert. Dar Nella înţelesese bine că această grabă nu se datora decât timidităţii sale şi că se temea să nu izbucnească în hohote de plâns în faţa binefăcătorului său.

— Tot mai ai remuşcări? îl întrebă ea pe lordul Corbury cu o voce caldă.

— Din ce în ce mai puţin, ţi-o mărturisesc, răspunse el surâzând. Dar sunt jenat să primesc toate aceste mulţumiri. Oricum, nu le dau banii mei.

— Ţi-ai riscat capul pentru a-i obţine. Şi este totuşi ceea ce ai mai preţios, nu?

— Aici nu te voi contrazice, admise el râzând. Lordul Corbury l-a convocat mai apoi pe domnul Perritt, zidarul casei, care s-a arătat încântat să afle că fermele urmează să fie reparate.

— Nu vă voi ascunde, spuse el, că sunt fără slujbă de trei luni. Aceasta este o binecuvântare pentru cei doi fii ai mei şi pentru mine, şi suntem gata să ne punem pe treabă.

— Atunci, să-mi faceţi un preţ bun şi să începeţi să lucraţi cât mai repede cu putinţă. Aş vrea să pot închiria fermele de îndată.

— Nu candidaţii lipsesc, milord. Cunosc un tânăr fermier din Bugle End care are proiecte privitoare la pământul abandonat de Mac Donald. Mi-a cerut deja să aranjez sumar grajdul, dar nu avea bani lichizi şi, văzând randamentul slab al pământului în acest moment, am ezitat să-i cer un credit.

— Este un fermier bun?

— Aşa se spune şi este cinstit. Nu riscaţi să fiţi decepţionat, milord.

— Spune-i să vină să mă vadă.

— Şi în ceea ce priveşte ferma lui Grimble, sunt convins că multă lume se interesează de ea. Îmi permiteţi să lansez zvonul că este de închiriat?

— Desigur.

— A venit timpul să reîncepem exploatarea. Pentru celelalte ferme, vom vedea mai târziu.

— Asta înseamnă multă muncă, milord, comentă domnul Porritt pe care părea să-l încânte această perspectivă.

— Să începem cu acestea două, celelalte se află într-o stare dezastruoasă, precizase Nella după plecarea zidarului.

— Dumnezeule! Mi-ar mai trebui bani! Aceste pământuri au fost întotdeauna bune în trecut. De ce n-ar fi în continuare la fel?

— Ai vreo idee?

— Mă gândesc, răspunse el, pe un ton enigmatic.

Nella nu dorise să ştie mai mult.

„*Acum*, *îşi spuse ea*, *probabil că îi este gândul numai la Hetty*."

Era atât de adânc scufundată în visare încât nu auzi uşa deschizându-se.

— Se pare că domnişoara Baldwyn se află aici, spuse o voce arogantă şi autoritară.

în pragul uşii se afla un bărbat care afişa un aer important. Totul o îndreptăţea să creadă că era vorba de sir Nicolas Waringham, după descrierea pe care i-o făcuse Perdican. Acesta era îmbrăcat extrem de elegant şi pieptănat după ultima modă.

Comportamentul lui avea un fel de rigiditate preţioasă, care îl făcea uşor de recunoscut.

— Doriţi să vorbiţi cu domnişoara Baldwyn? întrebă ea după un moment de ezitare, fiind luată prin surprindere.

— Mi se pare evident, nu? îi răspunse el sec. Grăbeşte-te să mergi în căutarea ei.

Era clar că o luase pe Nella drept servitoare. Fără să se mai gândească, ea replică maliţios, cu un puternic accent ţărănesc:

— Ei, la naiba! Nu-nţeleserăm prea bine! înţelegându-şi eroarea, sir Nicolas îşi ajusta monoclul şi continuă pe un ton foarte diferit.

— Iertaţi-mi greşeala. Crezusem că sunteţi o servitoare.

— Dat fiind că tocmai coseam, este foarte de înţeles. Permiteţi-mi să mă prezint, sunt verişoara lordului Corbury, Nella Lambert.

— Atunci, trebuie să fiţi nepoata lordului Farquhar? îl cunosc bine pe unchiul dumneavoastră, domnişoară Lambert. Un bărbat dintre cei mai distinşi şi un prieten intim al prinţului regent.

— Şi dumneavoastră trebuie să fiţi sir Nicolas Waringham, spuse ea, făcând o reverenţă.

— Într-adevăr, domnişoară Lambert, răspunse el cu un scurt salut din cap.

Nella gândea cu repeziciune: nici nu putea fi vorba să-l lase pe sir Nicolas să plece în căutarea lui Hetty, pe care risca să o surprindă în compania lui Perdican.

Dacă sir Virgil ar afla adevărul, situaţia lor practic putea să devină foarte compromiţătoare. Nu era decât un lucru de făcut: de a încerca să-l reţină pe sir Nicolas cât mai mult timp cu putinţă.

— Cred că Hetty nu o să mai întârzie mult, spuse ea. Ştiţi, eu sunt cu adevărat încântată să vă întâlnesc.

— Ia te uită, se miră el punându-şi din nou monoclul. Trebuie să recunoaştem că îmbrăcată aşa cum era şi cu părul în dezordine, Nella nu avea nimic din ceea ce însemna o tânără de lume şi, din cauza aceasta, sir Nicolas Waringham avea de ce să fie perplex.

— Într-adevăr, continuă ea. Perdican mi-a vorbit adesea despre dumneavoastră. Se pare că faceţi parte dintr-o familie foarte veche.

— Este adevărat, trebuie să vă spun că un arbore genealogic ca al meu este destul de rar. Cum probabil o ştiţi, am titlul de Prim Baronet al Marii Britanii şi strămoşii mei erau

proprietarii pământului înaintea lui Wilhelm Cuceritorul.

— Pasionant! Trebuie să fiţi foarte mândru de toate acestea.

— De ce nu? Eh! Cred că şi cei din familia Corbury fac parte dintr-o linie veche, adăugă el aruncând o privire uşor dispreţuitoare în jurul lui.

— Numele lor urcă până la Henric al VIII-lea.

— Nu, mai departe… Exista un Corbury în bătălia de la Azincourt.

— Oh! într-adevăr? Ar trebui să-i spuneţi lui Perdican, sunt convinsă că va fi încântat să o afle.

— Găsesc că oamenii se dezinteresează adesea de genealogia lor. Pentru mine, nimic nu este mai important.

— Vă înţeleg, îl asigură Nella încercând să nu pară prea ironică. Spunând acest lucru, trebuie să admiteţi totuşi, sir Nicolas, că descindem toţi din Adam şi Eva.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă el surprins.

— Ei bine, dar… este evident, nu? Doar dacă nu suntem căzuţi din cer precum îngerii, cu toţii, fiecare bărbat, fiecare femeie, am fost aduşi pe acest pământ de un alt bărbat şi o altă femeie şi aşa mai departe, din noaptea timpurilor. Ideea părea că-l interesează pe sir Nicolas care începuse să-şi bată uşor, cu monoclul, buzele, înainte de a se instala în fotoliu.

— Lăsaţi-mi timp să meditez, domnişoară Lambert, spuse el.

Nu am luat în consideraţie niciodată unghiul acesta de vedere, dar mărturisesc că, în cele ce spuneţi, există mult bun simţ.

— După mine, inteligenţa şi curajul sunt mai importante decât descendenţa.

Strămoşii aristocraţilor de astăzi au fost toţi înnobilaţi într-o zi pentru un act bravură sau un serviciu adus Statului. De aceea, trebuie să-i învăţăm pe copiii noştri să nu se mulţumească cu moştenirea lor şi să lupte pentru a deveni mai buni. Sir Nicolas părea derutat. Sigur că arborele lui genealogic îi era foarte drag.

Dar Nella era pe punctul de a distruge, în ochii lui, ceea ce avea mai preţios…

— Sper că într-o zi voi avea ocazia să vă văd arborele genealogic, sir Nicolas, urmă ea, pentru a ameliora efectul vorbelor ei.

— Vi-l voi arăta cu plăcere, dar mă îndoiesc că vă interesează prea mult.

Vedeţi, heraldica este o ştiinţă destul de complexă, despre care majoritatea oamenilor nu au nicio noţiune.

— Nu este cazul meu. Întâmplător, tatăl meu a făcut cercetări în acest sens în urmă cu câţiva ani şi mi-a cerut să-l ajut. Mi-am descoperit atunci strămoşi fascinanţi de a căror existenţă nu ştiam nimic. De exemplu, o prinţesă austriacă a cărei moralitate îndoielnică scandaliza curtea.

— Austriacă? Iată ceea ce explică, probabil, culoarea părului dumneavoastră, domnişoară Lambert. Trebuie să ştiţi că austriecele, vienezele în special, sunt celebre pentru părul lor roşu. Şi l-aş fi moştenit de-a lungul secolelor? Ce idee minunată! Dar poate că prinţesa mi-a lăsat şi defectele ei cele mai…

blamabile…

— Oh! Asta nu pot crede.

— Aţi avut şi dumneavoastră unele surprize răsfoindu-vă genealogia? continuă ea, aruncând o privire către orologiu. Începea să se întrebe dacă va fi capabilă să-l mai reţină pe sir Nicolas mult timp. Hetty povestise acasă că se întoarce devreme; oricum, făcea o vizită doamnei Buckle, o bătrână doamnă bolnavă, şi aceasta nu-i lua o după-amiază întreagă. Sir Nicolas nu va întârzia să-şi pună întrebări.

— Da, am făcut descoperiri neaşteptate, din partea familiei mele materne care ajunge până la conţii de Saint-Quentin. Imaginaţi-vă că eu descind din ramura mică a Habsburgilor şi, indirect, din Carol cel Mare. Dar acum, când mă gândesc la ce mi-aţi spus, ar exista o mică şansă să fim înrudiţi, dumneavoastră şi cu mine, domnişoară Lambert.

— Mi-ar face plăcere! Dacă vom mai avea ocazia să ne

revedem, aş dori mult să vă arăt lucrările tatălui meu despre toate acestea.

— Cu mare plăcere.

— Vorbiţi-mi, deci, despre Habsburgi… începu Nella, care intra aproape sincer în joc. Chiar atunci, uşa se deschise. Hetty şi lordul Corbury îşi făcură intrarea împreună. Lucru curios, Nella se simţi puţin vinovată, ca şi când făcuse ceva rău.

Era din cauza încurcăturii pe care o citea în ochii lui Hetty sau a expresiei contrariate de pe faţa lordului Corbury? Nu-şi dădea seama. Se ridică îndată, în timp ce Hetty îşi întindea deja mâinile spre sir Nicolas Waringham, exclamând:

— Sir Nicolas! Iată-vă, în sfârşit! Pierdusem speranţa de a vă mai revedea vreodată.

— Din nefericire, am întârziat, răspunse acesta sărutându-i mâna.

— Slavă cerului, sunteţi aici. Numai că a trebuit să sosiţi chiar azi în ziua în care nu eram acasă pentru a vă primi! Eu, care n-am încetat să vă aştept de o săptămână, îmi pare atât de rău!

— Mă onoraţi prea mult.

— Ce mai faci, Waringham? interveni lordul Corbury pe un ton nu prea blând.

— Mi s-a spus că Hetty se află aici şi mi-am luat libertatea de a veni să o găsesc, explică el.

— Şi sunt aici, după cum vedeţi, urmă Hetty. Ce bucurie să vă ştiu printre noi! Tata şi mama ardeau de nerăbdare să vă vadă.

— Sper că şi dumneata la fel, spuse el sorbind-o din priviri.

— Desigur. Am făcut deja multe proiecte în legătură cu noi. Haideţi, veniţi! Să ne întoarcem acasă… Ia te uită! Erai aici, spuse ea, întorcându-se către Nella ca şi când nu i-ar fi remarcat, până atunci, prezenţa. Ai, într-adevăr, aerul unei servitoare.

Ar trebui să-ţi comanzi o rochie nouă, cea pe care o porţi este cam uzată.

Nella nu înţelese motivul acestui atac. Oare Hetty fusese jignită să o găsească conversând cu pretendentul ei? Lordul Corbury răspunse în locul ei.

— Ştii bine, Hetty, că vărul meu, Lionel, îşi consacră tot avutul bibliotecii sale şi se dezinteresează de fiica lui. Nu te-ai gândit niciodată că rochiile noi costă scump?

Cu această replică promptă, lordul Corbury căuta mai puţin să ia apărarea Nellei, cât mai ales să-şi exprime ranchiuna faţă de Hetty, pentru primirea călduroasă făcută lui sir Nicolas.

— Sărmană Nella! Uitasem, spuse ea cu o voce mieroasă. La revedere, Perdican.

Sunt încântată să aflu că te-ai întors la Little Coombe. Părinţii mei te vor invita, cu siguranţă, într-una din serile acestea: chiar ieri, tatăl meu se arăta îngrijorat de absenţa ta îndelungată. Perdican este un prieten din copilărie, îi explică ea lui sir Nicolas. Însă, de când a părăsit armata, a prins gustul vieţii londoneze şi viaţa la ţară nu-l mai atrage prea tare.

— Deschideţi ochii, protestă lordul Corbury pentru a-i dovedi lui sir Nicolas că se afla şi el printre pretendenţii ei. Când te afli aici, viaţa la ţară are pentru mine farmece incomparabile.

— Dragă Perdican, mă flatezi, nu te-ai schimbat deloc, urmă ea ca o femeie obişnuită să primească complimente. Conduceţi-mă repede, sir Nicolas, altfel Perdican mă va face să roşesc. Trebuie că are sânge irlandez, este un şarlatan incorigibil. Lordul Corbury strânse din dinţi. Văzând că situaţia riscă să degenereze, Nella se grăbi să schimbe subiectul.

— La revedere, Hetty, spuse ea. Eşti foarte elegantă astăzi. Dacă s-ar organiza un premiu de frumuseţe, sunt convinsă că toate sufragiile s-ar îndrepta spre tine.

Dar Hetty se îndepărta deja la braţul lui sir Nicolas. Cum nu aveau altceva de făcut, Nella şi Perdican îi urmară; ca la o procesiune de nuntă, gândi Nella, ferindu-se să facă remarca în fata lui Perdican. Faetonul lui sir Nicolas, aflat chiar alături de cabrioleta lui Hetty, era un superb atelaj cu patru cai minunaţi care fremătau în aşteptare, rozându-şi Miele.

— Urcaţi cu mine? îi propuse sir Nicolas lui Hetty, arătând spre trăsură.

— Desigur, răspunse Hetty. O ajută să se instaleze şi apoi

se aşeză şi el pe locul vizitiului, pentru a ţine el însuşi hăţurile. Tronând ca o prinţesă, ea făcu un gest de salut cu mâna înmănuşată, spunând:

— La revedere, Perdican! La revedere, Nella! Pe curând, sper. Sir Nicolas dădu bice cailor. Roţile scrâşniră pe pietriş şi ei dispărură la capătul aleii mărginite de stejari.

— Ducă-se la dracuz! înjură lordul Corbury. Cum să rivalizezi cu un bărbat care îşi poate permite asemenea cai?

— Nu te îndrăgosteşti de un cal, spuse Nella.

— În orice caz, Hetty pare să-i aprecieze. Sir Nicolas impune, este clar.

— Este mai degrabă afectat, dar nu ar fi lipsit de interes dacă ar fi mai destins.

— Ce? Acest pinguin gătit de sărbătoare! Şi mai întâi, ia spune, ce tot aveai să-i povesteşti când am intrat noi?

— Încercam să-l reţin. Nu cred că ai fi fost foarte mulţumit să vină să te caute în parc, sub bolta voastră.

— Ce te face să spui că ne aflam sub bolta… Hm! Ştii prea multe despre asta,

Nella. Ah! Acest Waringham! S-ar fi zis că Hetty începuse să uite de existenţa lui! „*De fiecare dată se întâmplă acelaşi lucru*, *se gândi Nella*. *Vizitele lui Hetty nu fac decât să-i sporească suferinţa*. „Reîntorşi în salon, lordul Corbury nu se putu abţine să nu-şi arunce o privire către pasajul secret unde era ascunsă prada lor.

— Îmi trebuie bani, Nella, spuse el, şi mi-a venit o idee în timpul nopţii.

— Care?

— Răscolind prin castel pentru a verifica dacă mai există într-adevăr ceva de vânzare, iată ce am găsit.

— Ce sunt acestea?

— Măşti. Mama mea a cerut să fie confecţionate ca accesorii pentru o mică scenetă pe care o scrisese ea şi în care tatăl meu juca rolul unui bandit de drumul mare.

— Un bandit?

— Piesa se numea „Banii sau viaţa”, explică el privind-o fix.

— Tu… Tu să nu te gândeşti la aşa ceva! Este prea periculos, Perdican. În majoritatea echipajelor se află câte un valet înarmat.

— Nu întotdeauna. Pentru călătoriile lungi este adevărat, dar pentru deplasările scurte…

— Perdican…

— Nu vom merge pe drumurile principale, vom alege drumuri de ţară. Sunt sigur că oamenii nu poartă la ei arme de foc pentru a merge la un prieten…

— Nu, bineînţeles.

— Nu vom avea decât să bântuim la câteva leghe de aici, acolo unde nimeni nu ne va recunoaşte. Am auzit că bandiţii strâng adevărate averi.

— Cu siguranţă mult mai puţin decât noi, seara trecută!

— Poate, dar este mult mai „fair-play". Nimic nu este mai abject decât să te strecori noaptea la cineva care doarme pentru a-i şterpeli banii, fără a-i lăsa nici cea mai mică şansă de a se apăra. În timp ce aşa, este vorba doar despre o sfidare a unui bărbat de către un altul, după legea celui mai puternic.

— Înţeleg… Bine! Când începem?

— De ce nu imediat? răspunse el, întinzându-i o mască.

— De acord!Ea încercă masca. Aceasta îi acoperea în întregime faţa şi orificiile pentru ochi erau foarte înguste. Era un incognito perfect.

— Cel mai bun moment pentru a acţiona este seara, spuse lordul Corbury, la ora când oamenii de lume merg să cineze. Doamnele îşi poartă atunci bijuteriile şi domnii au punga plină asupra lor!

— Tu hotărăşti.

— Ne vom ascunde la umbra arborilor. Cum vom vedea apropiindu-se o trăsură care ni se va părea mai interesantă, eu îi voi bara drumul şi tu îi vei pune vizitiului pistolul în obraz, în timp ce eu voi jefui călătorii.

— Mi se pare uşor.

— Şi poate fi şi bănos. Bineînţeles că dacă nu se va dovedi

rentabil, inutil să continuăm a ne risca capul.

— Vei arăta bine în ştreang, să ştii.

— Mi s-a spus adesea când eram la colegiu… Dar, dacă dăm o lovitură bună,

Nella, vom fi răsplătiţi din plin pentru eforturile noastre. Ea se întreba cum ar fi reacţionat Hetty dacă ar afla că Perdican era gata să-şi rişte viaţa pentru ea. Ar fi oare emoţionată, flatată sau doar şocată şi scandalizată de cruzimea lui?

Cât despre sine, Nella avea o idee fixă: să-l ajute pe Perdican împotriva tuturor.

Se bucura văzând că proiectele ei aventuroase păreau a-i reda gustul de viaţă, îl regăsea în sfârşit pe acel Perdican entuziast pe care îl cunoscuse şi îl iubise.

— Am dibuit în hambar un pantalon de călărie pe care îl purtai la cincisprezece ani, spuse ea. Sunt sigură că mi s-ar potrivi.

— Cu atât mai bine! Nu poţi rămâne îmbrăcată ca o femeie.

— Îmi voi prinde părul în coc şi voi purta una dintre pălăriile tale. Îţi promit că voi avea aerul celui mai feroce dintre bandiţi. Şi pentru a fi siguri că nu vom fi recunoscuţi, vom avea grijă să ne înfăşurăm în eşarfe mari, negre.

— Bună idee! Am ceea ce ne trebuie şi eu voi purta hainele cele mai vechi…

Ea nu se putu abţine să nu-şi spună în gând că încercarea lui Perdican de a se deghiza era zadarnică: chiar fardat şi travestit, ea l-ar fi recunoscut dintre toţi. Era ceva în silueta lui, în mersul lui, în felul lui de a urca pe cal şi în cele mai mici gesturi, ceva care îl diferenţia, cu siguranţă, de ceilalţi bărbaţi. Însă era inutil să-i opui vreun argument: nu ar fi ascultat. Îşi luase hotărârea şi nimic nu l-ar fi făcut să şi-o schimbe. Era hotărât să se însoare cu Hetty oricât l-ar fi costat şi, pentru aceasta, avea nevoie de bani. Cele cinci mii de lire pe care le ascunsese în pasajul secret nu puteau să dureze la infinit. Ele riscau chiar să se topească zăpada la soare. Nu că Perdican se lăsa pradă unor cheltuieli necugetate, însă trebuia să-şi asigure subzistenţa.

„*Trebuie să găsim bani*, *nu contează prin ce mijloace*", se gândi Nella. Însă ea nu uita că bandiţii de drumul mare erau pedepsiţi cu spânzurătoarea şi încercă să se liniştească spunându-şi că, totuşi, un număr mare dintre ei se afla, încă, în libertate. „*Şi apoi*, *ce mai contează*? *Nu-mi pasă de spânzurătoare*… *dacă mă aflu pe acelaşi eşafod cu Perdican*."

CAPITOLUL 4

Era o seară ceţoasă. Păduricea era întunecată şi lugubră. Lordul Corbury, în alertă, cu masca şi eşarfa din mătase neagră, se asemăna unui erou romantic.

— Sper că prima noastră pradă va fi bogată, spuse el.

— Dacă transportă obiecte de valoare, nu vom renunţa uşor.

— Tot te mai temi că-mi găuresc pielea?

— Din moment ce te-ai întors de la război teafăr şi nevătămat, ai probabil un înger păzitor. În sufletul ei, Nella era mai puţin optimistă. Această aventură i se părea din ce în ce mai lipsită de sens: se aflau într-o improvizaţie absolută şi se putea întâmpla orice, fără a mai vorbi de umbra spânzurătorii care plana deaspura capetelor lor. Lordul Corbury călărea un cal superb, poate chiar prea frumos, căci risca să fie recunoscut. Călăriseră mai bine de o oră pentru a ajunge la locul pe care îl aleseseră. Acesta nu era un drum important, dar era totuşi destul de frecventat, deservind mai multe proprietăţi vaste pe care ei sperau să întâlnească câţiva bogătaşi notabili.

— Trebuie să fie vreo recepţie pe undeva, afirmă lord Corbury, plin de încredere.

Doamnele vor purta, fără îndoială, diademe, coliere şi tot felul de bijuterii de valoare.

— Si ce vom face cu ele?

— Oh! Vom găsi un tăinuitor. De ce nu pe prietenul nostru, Isaac Goldstein?

— Hotărât lucru, Perdican, nu ai niciun simţ al proprietăţii.

— Aş putea spune acelaşi lucru despre tine. Nella era pe punctul de a-i răspunde, când el exclamă:

— Atenţie! O trăsură. Într-adevăr, în depărtare apăruse un atelaj care părea că se apropie în viteză. Pe capră, alături de vizitiu, mai degrabă bătrân, se afla un valet tânăr şi slab, dar deloc impozant. Amândoi erau îmbrăcaţi în livrea albastru închis cu butoni auriţi şi purtau tricorn pe cap. Trăsura era o berlină puţin demodată, probabil luxoasă la timpul ei, care purta însemnele proprietarului.

Aşteptară în linişte şi, când aceasta ajunse în apropierea lor, lordul Corbury dădu semnalul.

— Să mergem. Rămâi în spatele meu. Dădură pinteni cailor şi se aşezară pe mijlocul drumului.

— Banii sau viaţa! strigă el cu o voce ameninţătoare, agitându-şi pistolul în aer.

Efectul fu imediat. Vizitiul opri caii fără să mai întrebe pe nimeni, în timp ce tânărul valet îşi ridica deja mâinile:

— Fie-vă milă! Nu trageţi! Nu trageţi!

— Nimeni nu vă va face niciun rău dacă rămâneţi liniştiţi unde vă aflaţi.

Perdican se asigură că Nella era cu adevărat în spatele lui cu pistolul aţintit spre cei doi bărbaţi şi coborî de pe calul său. Deschise uşa berlinei. Acesta era momentul cel mai periculos: dacă în interior se afla un bărbat, acela ar fi avut din plin timp să-şi încarce o armă. Înăuntru se aflau două persoane: un bărbat foarte bătrân, cu părul alb, care părea căzut într-un somn adânc, şi o tânără femeie încântătoare, în jur de treizeci de ani. În părul ei negru strălucea o diademă de smaralde şi diamante, asortată cu colierul, şi brăţări scânteietoare îi ornau încheieturile delicate.

— Obiectele dumneavoastră de valoare, repede! ordonă el. Ea se întoarse către vecinul ei, care dormea încă şi îl împinse cu cotul.

— Punga ta, George! spuse ea. Dă-mi punga, prietene.

— Ce… Ce este? îngăimă el, trezit brusc. Unde suntem? La… vamă?

— Nu, dragul meu, acest… acest domn îţi cere banii.

— Ah! Bineînţeles, imediat, răspunse el, căutându-se prin

buzunare.

Scoase o pungă mare pe care o întinse tinerei femei şi apoi adormi din nou.

— Soţul meu nu vede prea bine, explică ea lordului Corbury, dându-i punga.

— Bijuteriile dumneavoastră, acum!

— Oh! Nu… lăsaţi-mi-le, imploră ea. Este tot ce am. Vă voi da tot ce vreţi, dar lăsaţi-mi smaraldele.

— Tot ce vreau? zise el pe un ton amuzat, după un moment de ezitare.

— Dacă este… rezonabil, răspunse ea, cu ochii scânteietori şi un mic surâns pe buze.

El îşi retrase fularul şi zâmbi. Buzele lor erau despărţite doar de câţiva centimetri. Se aplecă. Ea nu făcu nimic pentru a-i evita sărutarea. Dimpotrivă, îi trecu un braţ în jurul gâtului şi îl atrase către ea. Se îmbrăţişară îndelung, cu înflăcărare. Nella, care asista la scenă, avu impresia că un pumnal îi străpungea inima. Ea îi observa, păstrându-şi pistolul îndreptat către vizitiu şi valet. Nu se aflau decât la câţiva metri de ea. Niciodată înainte nu resimţise o asemenea suferinţă.

Sigur, îl auzise adesea pe Perdican făcându-i curte lui Hetty, şi ştia bine cum îşi ocupau locurile, în fiecare după-amiază, sub bolta din parc. Însă a şti este una şi a-l vedea este altceva.

Şi-ar fi dat cu bucurie locul în paradis pentru ca Perdican s-o sărute în felul acesta. Fervoarea îmbrăţişării lor depăşea tot ceea ce îşi putuse imagina. Se simţea aproape incapabilă să respire şi durerea îi creştea cu fiecare secundă. Era ca şi cum timpul s-ar fi oprit în loc, ca şi cum acest sărut ar fi durat ore şi ore.

— Sunteţi adorabilă, spuse într-un târziu lordul Corbury.

— Şi dumneavoastră sunteţi foarte… convingător pentru un tâlhar.

Nu-şi puteau desprinde ochii unul de la celălalt. Perdican părea că nici nu o mai putea părăsi.

— Atenţie! Vine cineva! exclamă Nella, modificându-şi

vocea.

Amintindu-şi brusc de primejdia în care se află, Perdican se retrase o clipă, observând în depărtare un vehicul ce se îndrepta către ei.

— Adio, frumoaso! spuse el închizând portiera. Poate ne vom revedea într-o zi.

— Sper şi eu… din toată inima, răspunse ea. Cu un gest, Nella îi ordonă vizitiului să-şi continue drumul. Evita să vorbească de teamă ca vocea ei feminină să nu trezească bănuieli. El nu se lăsă rugat, prinse nervos frâiele şi pocni viguros caii.

Când trăsura se puse în mişcare, frumoasa străină se aplecă în afară, pentru a face un ultim semn cu mâna lordului Corbury. ignită, Nella dădu pinteni calului şi se grăbi să ajungă în umbra copacilor. Perdican nu întârzie să o ajungă, agitând în aer punga furată.

— Nu pare să fie foarte grea, spuse el cântărind-o în mână.

— Ştii cine era? întrebă ea pe un ton brusc.

— Nu, cine?

— Bătrânul preşedinte Enslow. Este imens de bogat. Ea este cea de-a patra soţie a lui. S-a însurat cu ea acum trei ani şi dacă trebuie să credem în bârfe, te asigur că smaraldele acelea sunt departe de a fi singurele ei bijuterii. Se spune că ea îl duce de nas şi că este mai cheltuitoare decât toate cele trei foste soţii la un loc.

— Ha, ha! Are dreptate! O creatură atât de drăguţă măritată cu acest bătrân este o crimă împotriva naturii.

— Erai obligat să te porţi ca un tâlhar! Protestă ea.

— Aş dori să întreţin relaţii mai strânse cu doamna Enslow. Crezi că ar fi posibil să o invit la Prieure?

— Ca să-ţi pui o frânghie de gât? Gândeşte-te că dacă te recunoaşte, nu va păstra secretul pentru ea. Îţi imaginezi, ce scandal! Nobilul proprietar de la Prieure se deghizează în bandit pentru a jefui călătorii la drumul mare…

— Hm… Poate că ai dreptate… suspină el. Asta nu mă împiedică să spun că era foarte frumoasă.

— Şi smaraldele, cu care ai făcut schimb pentru un sărut, valorau vreo mie de lire.

El nu o mai asculta. Tocmai verifica conţinutul pungii.

— Să vedem… zece… unsprezece galbeni, spuse el. Nu merita osteneala.

— Aşa cum spui. El o privi un moment şi-şi aruncă masca într-un tufiş.

— Ai dreptate, Nella, recunoscu el. Să spunem că am făcut-o de plăcere. Hai, vino. Să ne întoarcem acasă… Nu eşti supărată, cel puţin? adăugă el, strângându-i afectuos mâna.

— Nu, Perdican. Ea îi ierta totul. De ce? în timp ce călăreau alături, către Prieuré,

Nella începu să realizeze ce se întâmpla, de fapt, cu ea. Adevărul îi apăruse în momentul când îl văzuse sărutând o altă femeie, un adevăr care ieşise la iveală după o săptămână, puţin câte puţin, şi pe care se străduise, până atunci, să îl ignore.

Îl iubea nu ca pe un prieten din copilărie, tovarăş de joacă sau văr; îl iubea aşa cum iubeşte o femeie un bărbat. Da, îl iubea. Iubea totul în el. Tropăitul ritmat al copitelor de cai pe pământ părea să-i repete fără încetare:

„*îl iubesc*… *Îl iubesc*… *Îl iubesc*… „De fapt, dacă se gândea bine, nu era nimic nou.

Încă din copilărie, Nella îl aştepta pe Perdican să se întoarcă de la şcoală, numărând orele în aşteptare. Mai târziu, în timpul războiului se trezea noaptea gândindu-se la el. În sfârşit, atunci când, ascunsă fiind în pasajul secret, îi auzise vocea în salon, îşi simţise inima sărindu-i din piept.

„*Trăind lângă un bărbat atât de frumos*, *de seducător*, *de admirabil din toate punctele de vedere*, *îşi spuse ea*, *era inevitabil să nu sfârşesc prin a mă îndrăgosti de el*. „Dar pentru Perdican, lucrurile erau diferite. Existau atâtea femei gata să se arunce la picioarele lui, încât el nu vedea decât dificultatea alegerii. Hetty îl iubea poate într-atât cât să aibă în vedere o căsătorie fără bani, dar ea era, oricum, prima căreia îi făcea curte şi Nella o bănuia chiar că i-ar fi acordat, în particular, lui Perdican, favoruri pe care

le-ar fi refuzat oricărui alt pretendent. Dar care este aceea care n-ar face la fel, cine îi putea rezista?

Nella îl privi. Nu văzuse niciodată un cavaler mai frumos. Chiar şi în hainele lui cele vechi era de o eleganţă care nu suporta comparaţie. Avea o prezenţă, un magnetism, ca nimeni altul.

— Pari un coate-goale în aceste haine, îi spuse el Nellei, surâzând. Lasă-mă să-ţi duc eu calul la grajd. Mă întreb ce mutră ar face rândaşul dacă te-ar vedea aşa.

— Oh! şi-ar spune doar atât: „Domnul Perdican şi-a făcut iar de cap!"

— Instigat de domnişoara Nella, cu siguranţă, completă lordul Corbury. Plecară într-un hohot de râs şi ajunseră, în curând, la poarta Prieure-ului.

Trei zile mai târziu, sir Nicolas Waringham se prezenta la lordul Corbury. Intră fără a se mai osteni să sune clopoţelul. Oricum, acesta era spart. Îşi puse pălăria şi mănuşile pe masa din vestibul şi începu să inspecteze încăperile. Nu se afla nimeni pe acolo. În sfârşit, plimbările sale îl conduseră la oficiu, unde o găsi pe Nella, ocupată cu călcatul cravatelor.

— Sir Nicolas! Aţi venit mai devreme! exclamă ea, văzându-l.

— Hetty este plecată după cumpărături la Brighton. Bănuiesc că şi Corbury a ieşit?

— Este plecat să vadă în ce stadiu se află lucrările în ferme. Vreţi să-l vedeţi?

— Nu. Dumitale vreau să-ţi vorbesc. Ea nu fu deloc surprinsă. Avusese ocazia să înveţe să-l cunoască mai bine în aceste ultime două zile şi era destul de feminină pentru a-şi da seama că îl intriga. Şi aceasta, fără îndoială, pentru că nu făcea fasoane cu el şi ştia să rămână naturală, în comparaţie cu femeile pe care era obişnuit să le întâlnească în societate. Mai mult, era surprinsă că începea să-i găsească şi ea lui sir Nicolas anumite calităţi. Descoperise în special că mania lui pentru genealogie nu era o simplă problemă de snobism, ci provenea dintr-o pasiune adevărată pentru istorie. În rest, el era foarte cultivat, şi contrar

celor ce s-ar fi putut crede, un fin psiholog. Rigiditatea şi complezenţa lui nu erau decât de suprafaţă. Dacă se credea adesea obligat să privească oamenii de sus, pentru a-şi putea afişa superioritatea, era pentru că avea probabil un secret pe care Nella dorea să-l afle. Sir Nicolas se aşează pe un colţ de masă. Nella se străduia să încreţească cu minuţios un jabou al lordului Corbury.

— Pot să te întreb de ce faci asta? se miră el.

— Pentru că nu e nimeni care să o facă. Bătrânul Barnes este prea ocupat cu pregătirile pentru cina din această seară, explică ea, mergând să caute un alt fier, pe jăratic. Nu înţeleg de ce Perdican şi-a pus în gând să dea această recepţie.

— Întâmplător, ideea vine de la mine.

— De la dumneavoastră? Dar… Cum puteţi să preferaţi cinele sărace de la Prieuré, festinelor regale care vi se rezervă la conac?

— Voiam să te văd.

— Pe mine? Ha! Ha!

— De ce râzi? Am organizat totul cu grijă. Hetty va fi însoţită de fratele ei şi dumneata de lordul Corbury. Este un număr impar, dar nu am vrut să impun un al şaselea invitat.

— A fost ideea dumneavoastră, deci. Ei bine, sir Nicolas, pregătiţi-vă să aveţi o surpriză.

— Ce vrei să spui?

— Că voi fi acolo, într-adevăr, însă nu mă veţi vedea.

— Sunt probabil puţin mărginit, spuse el după ce reflectă, dar nu înţeleg.

— Lăsaţi-mă să vă pun o întrebare, la rândul meu! Cine, după părerea dumneavoastră, o să prepare cina?

— Doar nu vrei să mă faci să cred…

— Ba da, cine altcineva? Ea râdea în continuare şi, vorbindu-i ca unui copil, adăugă:

— Ceea ce este plictisitor la dumneavoastră, sir Nicolas, este că nu ajungeţi să înţelegeţi problemele oamenilor obişnuiţi. Sunteţi atât de bogat, încât nu aveţi nicio noţiune despre preţul

lucrurilor. Servitorii costă scump, ştiţi asta. Aici nu există decât doi: Barnes, care are mai mult de şaptezeci de ani şi doamna Buckle. Face şi ea ce poate, săraca, însă castelul este mare şi apetitul lui Perdican la fel.

— Nu pot să cred că Perdican a ajuns în starea asta!

— Şi de ce ar lăsa atunci un castel să se ruineze, dacă nu ar fi aşa?

Credeţi că îi face plăcere să fie privat de servitori, să vadă toate aceste lucruri tocite şi aceste covoare găurite?

— Sunt dezolat, Nella, nu-mi dădeam seama.

— Iată ce vă reproşez.

— Hm! Aşteaptă. O să aranjez totul. Este foarte uşor.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Călătoresc întotdeauna însoţit de doi valeţi, de doi vizitii şi de doi băieţi comisionari. Sunt instruiţi să dintre ei a învăţat chiar arta culinară, te asigur că se poate ocupa el de tot.

— Ce îmi propuneţi?

— Fac mai mult decât să-ţi propun, te anunţ chiar de pe acum că totul va fi făcut pentru ca să poţi asista la cină, în seara aceasta, aşa cum înţeleg eu.

— Şi Perdican, ce va spune de toate astea? Oricum, aici este casa lui.

— Ar trebui să fie mult prea egoist să-ţi ceară să te ocupi chiar tu de pregătirea cinei, atunci când există o cale rezonabilă de a te scuti de corvoada asta. De altfel, este foarte probabil că nu observă nimic, căci bănuiesc că i-ai ascuns această iniţiativă a ta. Nella trebui să admită că sir Nicolas spunea adevărul.

Fără îndoială, acest bărbat era mult mai perspicace decât părea.

— Propunerea dumneavoastră este, cu adevărat, serioasă?

— Desigur. Şi fără comentarii. Ai alcătuit meniul?

— Bineînţeles. Va fi foarte simplu, nu trebuie să vă aşteptaţi la o masă mirobolantă.

— În acest caz, valetul meu se va ocupa de tot. Va aduce tot ce îi este necesar şi nu va trebui să te ocupi de nimic. Va fi aici la

începutul acestei după-amieze.

— Bănuiesc că ar trebui să vă mulţumesc, dar mi-aţi tăiat respiraţia! Nu sunt obişnuită ca altcineva să-mi facă treburile. Cât de mult şi-ar fi dorit Nella ca Perdican să aibă siguranţa lui sir Nicolas!"*Iată ce înseamnă să ai bani*!", îşi spuse ea. „*Ajunge să dai un ordin şi toţi ţi se supun*. „Era puţin jenată să accepte acest aranjament, dar trebui să admită că-i lua o piatră de pe inimă. Dacă Hetty se obişnuise să o privească doar ca pe o menajeră, ce ocazie bună se ivea acum să o trateze şi ea, la rândul ei, cu dispreţ!Nella îl conduse pe sir Nicolas în salon.

— Pentru ce motiv vreţi să mă vedeţi? întrebă ea.

— Îmi trebuie un pretext? Ea îi aruncă o privire scurtă. Era oare posibil ca el să vină doar pentru ea, fără vreun alt motiv?

Remarcase, cu siguranţă, că-i aprecia compania, dar considera că aceasta se întâmpla numai pentru că el nu avea cui altcuiva să-i vorbească despre genealogie. Şi apoi, toată lumea ştia că el candida la mâna lui Hetty. Ea evită întrebarea.

— Pot să vă ofer ceva de băut? Pentru moment, avem vin în casă, este cazul să profităm. Perdican s-a ocupat de asta în vederea cinei.

— În celelalte zile, pivniţa este goală? întrebă el uluit.

— Complet. Dar nu îi spuneţi lui Augustus: ar profita pentru a face vreo remarcă jignitoare şi Perdican s-ar supăra. Augustus era fratele lui Hetty. Nella îl detesta din totdeauna. După ce fusese un copil odios, avea acum dezgustătorul obicei de a râvni la toate femeile sub patruzeci de ani şi nu pierdea niciodată ocazia de a se mândri cu asta.

— Nu voi face nimic care ar putea să-ţi displacă, o asigură sir Nicolas. Dacă aş fi ştiut că această cină îţi cauzează atâtea griji nu aş fi avut niciodată această idee.

— Nu aveţi de ce să vă scuzaţi, nu este vina dumneavoastră dacă lucrurile au ajuns aşa. Dar amintiţi-vă că situaţia lui Perdican este una dintre cele mai rele şi, din milă, nu îi propuneţi să jucaţi, după cină. Ştiţi că Augustus adoră să ridice miza pentru a-şi încolţi partenerii lipsiţi de bani până în pânzele albe.

— Nu m-a bătut încă niciodată.

— Atunci înseamnă că sunteţi mai şmecher decât el. Cu atât mai bine. El declară peste tot că a câştigat averi la cărţi. Deşi nu prea cred, lăudăroşenia lui mă exasperează.

— Vrei să-l împiedic să vină?

— Nu aş spune nu, însă Hetty are nevoie de un însoţitor. Lăsându-vă să o însoţiţi singur într-o călească închisă, sir Virgil şi-ar dezvălui prea deschis intenţiile.

Regretă îndată ceea ce spusese.

— Vă cer iertare, sir Nicolas, nu ar fi trebuit să vorbesc aşa.

— Poţi să vorbeşti cu inima deschisă. Este ceea ce îmi place la dumneata, spui întotdeauna ceea ce gândeşti.

— Hm… nu întotdeauna.

— Cu ochii pe care îi ai, nu poţi minţi. Ea îl privi, stupefiată. Avea pe chip o expresie neaşteptată care îi dădea o senzaţie ciudată; era ca şi cum tocmai descoperise, în ciuda voinţei ei, partea intimă şi secretă a personalităţii lui. Însă, înainte de a avea timpul să-i răspundă ceva acestuia, lordul Corbury intră ca o vijelie, cu o scrisoare în mână.

— Priveşte asta, Nella! exclamă el. Crezi că… Se opri brusc, observându-l pe sir Nicolas.

— Bună ziua, Waringham! spuse el, cu un efort. Nu te aşteptam.

— Mă pregăteam să plec. Am venit s-o văd pe domnişoara Lambert, dar nu aş vrea să abuzez prea mult de timpul ei. Se înclină respectuos, sărută mâna Nellei şi, cu mândria lui obişnuită, se retrase. Lordul Corbury nu făcu vreun efort de a-l conduce spre ieşire. Îi întinse scrisoarea Nellei, spunându-i cu un aer înciudat:

— Citeşte! Şi spune-mi ce ai face în locul meu. Plicul era parfumat cu gardenia.

Scriitura era vizibil feminină şi textul scris în franceză. Din fericire, Nella cunoştea foarte bine această limbă. Se apropie de fereastră pentru a avea lumină şi citi:

Dragul meu,

Am să-ți dau o veste mare care îți va face plăcere. Sunt văduvă! Sărmanul meu bărbat s-a stins acum două luni. Voiam să-ți scriu mai repede, dar nu am avut un minut pentru mine, din cauza problemelor de succesiune pe care a trebuit să le pun în ordine. În ciuda războiului și a privațiunilor pe care le-am suferit, el a știut să-și păstreze averea intactă; posesiunile lui de peste mare sunt extrem de prospere. Totul este acum în ordine, pentru beneficiul meu maxim. De aceea,

Perdican, dragule, pot veni în sfârșit să te regăsesc și să ne căsătorim, așa cum am prevăzut. Iau vaporul marți, 27 mai. La Douvres, voi închiria un atelaj cu cel puțin patru cai și voi zbura spre tine cât mai repede cu putință. Îți întind brațele, deschide-mi porțile minunatului tău castel de care mi-ai vorbit atât de des. Îndată ce vom fi împreună, toate problemele noastre vor fi rezolvate. Inima mea îți aparține pe vecie! A ta devotată, Amaline, care te iubește.

Nella holbă ochii, complet uluită.

— Cine este ea? întrebă aproape fără glas.

— Amaline dz Arbley. Am cunoscut-o în Franța.

— Și o… iubești?

— I-am făcut curte, dar fără să mă gândesc că soțul ei o să moară.

— Dar i-ai promis cu adevărat… căsătoria?

— Un bărbat este uneori nevoit să spună anumite lucruri…

— Ceea ce înseamnă că era… amanta ta?

— Oh! Te rog, Nella. Era război. Toți ofițerii căutau să fie invitați la castelul dz Arbley. Nu aveam distracții și Amaline era nu numai ospitalieră, dar și seducătoare.

— Era îndrăgostită de tine?

— Eram destul de atașați unul de altul, dar nu mă gândeam că mă lua în serios și nu mai am nicio veste de la ea de la ultima noastră campanie.

— În orice caz, pare să fie foarte hotărâtă. Ce ai de gând să faci?

— N-am nicio idee. Când trebuie să sosească, deci?

— Miercuri, pe 28… Doamne, Perdican! Dar este astăzi. Nu poate să rămână aici; aminteşte-ţi că Hetty vine la cină.

— Ce nenorocire! Ajută-mă, Nella! Ajută-mă! N-am fost niciodată într-o asemenea încurcătură.

— Nu vrei să te… însori cu ea?

— Bineînţeles că nu! Este mult timp de când s-a sfârşit totul între noi. Recunosc că am petrecut momente bune împreună, dar nu este deloc genul de femeie pe care mi-as dori-o ca soţie. De altfel… au mai fost multe de atunci…

— Hetty, de exemplu.

— Dacă ar afla asta Hetty, ar fi o catastrofă. Ieri chiar, ea… Nu voi să spună mai mult, gândindu-se că Nella ştia deja prea multe despre viaţa lor intimă.

— Trebuie găsită o soluţie, continuă ea. Se gândi la ceea ce Perdican tocmai îi mărturisise. „*Au fost multe de atunci*!"

— Am o idee…

— Sper să fie una bună, răspunse el.

— Excelentă, cred. N-am decât să devin eu soţia ta.

CAPITOLUL 5

— Soţia mea! exclamă el.

— Vreau să spun… pot să mă prefac că sunt soţia ta, preciză ea, roşind uşor la ideea că el ar fi putut interpreta greşit propunerea ei. Te asigur, Perdican, că este singurul mijloc de a te scăpa de ea imediat. Dacă va crede că eşti însurat, nu va mai avea niciun motiv să rămână. Şi pentru ca să fim siguri că pleacă, mai am şi o altă idee.

— Care?

— Voi face să circule zvonul că unul dintre servitori are scarlatină. Aceasta este o boală foarte contagioasă şi nu cred că doamna dzArbley doreşte să se îmbolnăvească. Lordul Corbury era stupefiat. Izbucni în râs.

— Nella, eşti ceva de necrezut! Mi se pare că nu ai ezita să cobori în infern pentru a mă ajuta.

— Tot ce se poate. Dar mărturiseşte şi tu că ai darul de a-ţi atrage necazuri.

— Pe naiba! făcu el ridicând din umeri. Trebuie să ştii să trăieşti periculos.

— Hm! Crezi că ea o să facă scandal?

— Nu, dacă eşti suficient de convingătoare. Ce poate să facă? Oricum, ea era măritată când am părăsit-o. Nu putea chiar să-mi ceară să-i port credinţă toată viaţa mea.

— Nu, bineînţeles… Bine! Să ne pregătim. Nu trebuie să lăsăm nimic la întâmplare.

Dacă nu suntem destul de convingători când intrăm în joc, riscăm să-şi trimită înapoi trăsura şi, în acest condiţii, vei fi într-adevăr obligat să-i acorzi ospitalitate.

— Vai…!

— Să vedem. Voi merge să o aştept pe peron, spuse Nella. Nu trebuie să te vadă. În timp ce o voi pofti în salon, te vei duge să-i cauţi vizitiul pentru a-i spune să aştepte.

— Nu ştim la ce oră trebuie să sosească. Trebuie oare să rămân ascuns toată după-amiaza?

— Ah! Pentru asta, va trebui să găseşti un motiv. Şi îndată ce ai terminat cu vizitiul, vei apărea în salon pentru a o saluta.

— De ce? Nu este necesar.

— Ce fricos eşti! Nu îţi imagina că o să mă laşi să suport singură trăsnetele „*iubitei tale*, *Amaline*"! îţi jur că, dacă nu vii, îi voi spune adevărul, şi nu vei avea decât să-ţi rezolvi singur afacerile.

— Asta-i şantaj!

— Şantaj sau nu, te previn că nu glumesc.

— Bun, bun, mă predau. Dar pentru numele lui Dumnezeu, scapă-mă de ea, cât mai repede posibil. Dacă Hetty o găseşte aici, sunt pierdut.

— Hetty nu va veni decât diseară. Ascultă, acum, când mă gândesc mai bine… Ai putea să o inviţi pe doamna dzArbley să ni se alăture: am fi astfel un număr par, ceea ce este mai convenabil, sugeră ea, cu o lucire răutăcioasă în privire.

El apucă o pernă şi i-o aruncă în cap. Ea avu reflexul de a se feri pentru a o evita şi perna se lovi de perete. Mătasea se rupse

şi fulgii zburară în toate direcţiile.

— Sincer, Perdican, eşti imposibil. Nu este momentul să faci o asemenea dezordine.

— Asta se întâmplă din cauza ta, nu aveai decât să nu mă provoci. O să strângi acum toţi fulgii.

— Mai târziu. Pentru moment, trebuie să mă pregătesc s-o primesc pe doamna dzArbley… Spune-mi, Perdican, te-ar deranja dacă aş îmbrăca una din rochiile mamei tale? După un moment de surpriză, el păru că remarcă pentru prima oară cât era de sărăcăcios îmbrăcată. Simţindu-se observată, ea roşi.

— Dacă îţi cer asta, explică ea, este doar pentru… a nu o deruta pe doamna dzArbley, care ar putea să creadă că-ţi neglijezi în mod ruşinos soţia.

— Nu ştiam că hainele mamei mele sunt încă aici. Fă cum crezi. Sunt sigur că ea nu ar vedea vreun inconvenient, fiindcă o faci pentru a mă ajuta, spuse el cu zâmbetul cel mai frumos. Nella nu întrebă mai mult şi se grăbi să urce scările.

„*Nu este niciodată atent la ceea ce port*, *suspină ea*. *Ah*! *dacă eram îmbrăcată ca Hetty*, *ar fi fost cu siguranţă mult mai puţin indiferent*. *Bărbaţii nu-şi dau seama ce poate reprezenta o rochie pentru o femeie*. „Ea se gândea nu numai la egoismul tatălui ei, dar şi la lipsa de consideraţie pe care i-o dovedea Perdican.

Desigur, o accepta sub acoperişul lui şi părea că apreciază compania ei, dar lucrurile nu mergeau mai departe. Era convinsă că ar fi fost incapabil să-i spună ce culoare aveau ochii ei. Toate obiectele doamnei Corbury fuseseră transportate într-o cămară de serviciu de la etajul al doilea. Nimeni nu intrase probabil în această cameră de ani de zile; praful era aici atotstăpânitor. Nella deschise obloanele şi trecu în revistă prima garderobă. Găsi aici ţinute de amazoană, cape, haine de călătorie, dar nicio rochie. Încercă o a doua şi aceasta, fără rezultate: nu se aflau aici decât brocarturi, catifele şi voaluri. Cea de-a treia era cea bună: toate rochiile doamnei Corbury erau adunate aici; din fericire, niciuna dintre ele nu părea prea demodată. Stilul nu se modificase mult în timpul anilor de război.

Rochiile lui Hetty aveau câteva inovaţii cu pliseuri, dantele, funde şi alte fantezii, dar fără mare importanţă. Alese dintre ele una care putea să o facă să arate mai în vârstă: din crep verde închis, împodobită cu panglici de şaten şi o dantelă fină pe gât. Apoi, merse să caute cutia cu bijuterii a doamnei Corbury. Nu se mai afla acolo niciun obiect de valoare, totul fusese deja vândut, dar descoperi ceea ce spera să găsească: o verighetă. Mai era şi un colier de sticlă fără valoare şi cercei asortaţi la el. Ezită o clipă să-şi treacă inelul pe deget.

„Iertaţi-mă, spuse ea cu voce tare, ca şi cum mama lui Perdican ar fi fost de faţă. Fac asta pentru a vă ajuta fiul. Nu vrea să se lege de această femeie şi… sunt sigură este genul de noră pe care vi l-aţi fi dorit. Şi pe urmă… ştiţi că este incapabil să se descurce singur. „Această mică rugăciune îi aduse liniştea de care avea nevoie. Nu se îngrijora de părerea lui Perdican, ştiind dinainte că el nu va remarca nici inelul, nici celelalte bijuterii. Încercă rochia. Aşa cum se aştepta, îi era un pic cam mare dar, în ansamblu, îi venea destul de bine şi îi dădea o anumită maturitate. Apoi îşi adună părul deasupra capului, formând un fel de coc care o făcea să pară mai mare. În sfârşit, se împodobi cu colierul şi cerceii şi, astfel metamorfozată, coborî să-l întâlnească pe Perdican. Îl găsi în sala armelor, ocupat cu curăţatul unei puşti.

— De aici, voi auzi cu uşurinţă când se apropie trăsura, explică el, fără să-şi ridice ochii de pe arma sa.

— Sunt gata, spuse ea.

— Eh! Nu te-aş fi recunoscut! exclamă el, cu un aer maliţios. Ai un aer atât de…

respectabil!

— Un cuvânt în plus, Perdican, şi refuz să mai joc acest rol.

— Nu ştiam că ai o piele atât de albă, continuă el, după ce o privise mai bine. Ar trebui să te îmbraci mai des în verde.

— Oh! Complimentele tale îmi merg la inimă. Le pregăteşti dinainte sau îţi vin firesc?

— Rea de gură mai eşti! Ai merita să… în acel moment, se

auzi un zgomot de roţi.

— Soseşte! strigă Nella. Repede! Să ne pregătim. Şi se grăbi spre uşa de la intrare.

Era şi timpul: caii se opreau deja. Ea trase aer în piept. O superbă cabrioletă decapotabilă se opri în faţa peronului. Doamna dzArbley se afla acolo.

Brunetă, cu ochii fardaţi şi gura roşie, aceasta era întruchiparea eleganţei şi faţa ei avea ceva cu adevărat fascinant. Purta doliu, dar cu o sofisticare specific pariziană, care nu avea nimic comun cu toaletele stricte şi posomorâte ale englezoaicelor într-o asemenea situaţie. Făcându-şi curaj, Nella înainta pentru a o saluta cu o scurtă reverenţă.

— Trebuie să fiţi doamna dzArbley. Sunt încântată să vă întâmpin la Prieuré.

— Încântată, doamnă. Lordul Corbury a primit scrisoarea mea? întrebă ea cu un accent francez dintre cele mai seducătoare.

— Da, da, doamnă. Vreţi să mă urmaţi în salon? Arătându-i drumul, Nella aruncă o privire către sala de arme, rugându-se ca Perdican să fie gata să acţioneze.

— Luaţi loc, doamnă, continuă ea, indicându-i un fotoliu. Călătoria a fost probabil grea. Soţul meu şi cu mine nu ştiam exact la ce oră sosiţi.

— Nu mi-aţi spus încă cine sunteţi, doamnă.

— Oh! Scuzaţi-mă. Sunt lady Corbury… soţia lui Perdican.

— Soţia lui!Faţa doamnei dzArbley îşi schimbă radical expresia. Nu mai avu, în curând, nimic seducător: ochii ei se îngustaseră şi gura i se înăsprise. Reacţia ei necontrolată o trăda pe demi-mondena care rămăsese.

— Soţia lui! repetă ea. Dar asta este imposibil! Am auzit bine? Perdican e însurat?

— Oh! Bineînţeles, era puţin probabil să auziţi vorbindu-se despre asta, în Franţa.

Dar ne-am căsătorit cu nuntă mare, la Londra, sunt aproape trei luni de atunci.

— Doamne! Nu pot s-o cred. Lord Corbury este căsătorit…

cu dumneavoastră?

— Ne cunoaştem de mulţi ani. Doamna dzArbley rămase liniştită dar, în ciuda eforturilor pe care le făcea pentru a se controla, se vedea bine că era nebună de furie. Nella nu mai ştia ce să spună. Tocmai atunci, îşifăcu apariţia Perdican. Era surâzător şi părea foarte calm, dar Nella, care îl cunoştea bine, ştia că era nervos şi, ca toţi bărbaţii confruntaţi cu acest gen de situaţie, extrem de încurcat.

Îndată ce-l zări, doamna dzArbley se ridică şi, apropiindu-se de el uşor, îi luă mâinile, spunându-i:

— Dragul meu Perdican, ce aflu? Cum ai putut să-mi faci una ca asta, după tot ce am trăit împreună?

— Ce plăcere să te revăd, Amaline! spuse el sărutându-i mâna. Eşti mai seducătoare ca oricând!

— Nu înţeleg! urmă ea, cu o voce tremurând de emoţie.

Mi-ai promis că te căsătoreşti cu mine, m-ai implorat să-mi împart viaţa cu a ta.

— Ştiu, prietena mea, dar nu erai liberă. Nu puteam să-mi imaginez că soţul tău o să moară.

— Ţi-o spusesem! îţi spusesem că doctorii nu-i mai dădeau mult de trăit!

— Putea dura ani de zile.

— Dar nu! Dovada! Eşti crud şi fără inimă să mă uiţi atât de repede.

Dintr-o privire, lordul Corbury o chemă pe Nella în ajutor.

— Mă gândesc, Perdican, interveni aceasta imediat, că doamna ar dori, poate, ceva de băut. De ce nu, un pahar de madera? A făcut un drum lung.

— Bineînţeles, bineînţeles, aprobă el. la loc, Amaline, mă duc să aduc ceva de băut.

Te vei simţi mai bine, apoi. Şi el dispăru, cu rapiditatea unui bărbat dornic să scape dintr-o situaţie foarte neplăcută. Doamna dzArbley îşi reluă locul pe fotoliu şi îşi şterse lacrimile cu o batistă brodată cu negru.

— Nu pot să cred, gemu ea. După tot ce-am făcut pentru el!

Eram la picioarele lui, eram… sclava lui.

— Vă înţeleg, doamnă, zise Nella, compătimitoare. Toţi bărbaţii sunt la fel. Sunt pierduţi fără o femeie lângă ei. Poate că eraţi prea bună pentru el, continuă ea, într-o aşa măsură încât, fără dumneavoastră, viaţa i se părea insuportabilă.

Cu această explicaţie, Nella spera să-i salveze miza şi să-i permită Amalinei să se retragă cu toate onorurile. Dar doamna dz Arbley părea îndrăgostită sincer de Perdican şi, orice ar fi gândit el, nu numai titlul lui o seducea.

„*Oare toţi bărbaţii se plictisesc la fel de repede de amorurile lor*?", se întrebă Nella. Puteau îngenunchia în faţa unei femei şi să-i facă jurăminte eterne şi, o clipă după aceea, să nu aibă decât o idee în cap: să se debaraseze de ea.

— Sunt sigură, doamnă, urmă ea, cu o voce dulce şi plină de simpatie, că vă veţi găsi fericirea în altă parte. Sunteţi tânără, liberă şi destul de bogată pentru a călători pe unde vă doreşte inima.

— Dar vreau să trăiesc aici! Aici, în această casă minunată. Mă vedeam deja castelană şi măritată cu un pair al regatului, înconjurată şi adulată de toţi nobilii comitatului.

— Ştiţi, viaţa la ţară nu este întotdeauna chiar aşa de palpitantă, departe de mondenităţile şi de balurile londoneze. Uneori, trec chiar mai multe zile fără să ne vedem vreun vecin.

— Dar Perdican ar fi aici, murmură ea. Nella trebui să admită că acela era un argument incontestabil. Lordul Corbury reveni, urmat de bătrânul Barnes, care ducea o carafă cu vin de madera şi pahare.

— Mi-am permis, spuse Perdican în timp ce făcea el însuşi oficiile de gazdă, să-i cer vizitiului tău să te aştepte. Soţia mea… ah… Nella ţi-a spus probabil că avem o boală contagioasă în casă şi nu aş vrea, Amaline, să rişti o contaminare.

Auzindu-l poticnindu-se la cuvintele „soţia mea", Nellei îi fu, deodată, puţin ruşine de toată această mascaradă. Oricum, sărmana doamnă dz Arbley nu avusese niciun motiv să se îndoiască de Perdican când acesta îi jurase o dragoste eternă.

În parte pentru a-l pedepsi, în parte din discreţie, Nella se ridică şi spuse:

— Vreau să mă asigur că vizitiul a primit un pahar cu bere, pentru efortul lui. Vă rog să mă scuzaţi. Şi, fără să-i lase lui Perdican timpul de a găsi un pretext să o reţină, ea ieşi. Afară, îşi luă capul în mâini, în acelaşi timp confuză şi uşurată. Ar fi vrut să-l blameze pe Perdican pentru laşitatea lui dar, în acelaşi timp, nu putea să nu-şi spună, că ar fi fost nefericit cu o soţie străină care ignora totul în viaţa englezească, obiceiurile şi obligaţiile ei. „*Este o căsătorie imposibilă*", îşi spuse ea. Dar suferinţa reală a doamnei dzArbley îi făcea milă. Decise să aştepte afară şi să-l lase pe Perdican să înfrunte singur responsabilităţile. Cam o jumătate de oră mai târziu, doamna dzArbley ieşi în lacrimi, la braţul lordului Corbury.

— Oh! Eşti aici, Nella, zise el. Am convins-o pe doamna că, pentru ea, cel mai bine ar fi să plece îndată. Scarlatina este o boală gravă şi, după toţi kilometrii pe care i-a făcut ca să ne vadă, nu aş vrea să fie nevoită să sufere.

— Sper, doamnă, că ne veţi face onoarea unei alte vizite, spuse Nella. Doamna dzArbley se înapoie la trăsura ei, fără să răspundă. Toată fericirea pe care şi-o construise, în vis, în timpul lungii sale călătorii, se sfărâmase. Aruncă o ultimă privire către lordul Corbury, spunând:

— Adio, dragostea mea. Nu te voi uita niciodată. Apoi, fără să se mai stăpânească, îl trase spre ea şi îl sărută cu pasiune. Din nou, Nella simţi o lovitură în inimă şi se îndepărtă în linişte. Îl auzi pe Perdican murmurând:

— Îţi cer iertare, Amaline. Vizitiul dădu bice cailor şi aceştia se puseră în mişcare.

În picioare, pe trepte, Perdican privea cabrioleta îndepărtându-se şi, întorcându-se către Nella, spuse ştergându-şi fruntea:

— Dumnezeule! Sper că nu se vor mai repeta istorii de genul ăsta! Dar vorbea în gol; Nella dispăruse deja.

Cina fu un succes. Hetty era mai încântătoare ca oricând,

deşi rochia ei era puţin cam prea elegantă pentru o seară fără pretenţii, la ţară. Purta, de asemenea, diamante în păr şi în jurul gâtului. Era limpede că nu neglija nicio ocazie de a se pune în evidenţă. Nella nu era geloasă. Cum să rivalizezi cu o fiinţă atât de frumoasă, de rafinată şi de strălucitoare?

Cât despre ea, se îmbrăcase cu o rochie simplă, din muselină albă, pe care şi-o confecţionase singură, împodobită cu o centură pe care o avea din copilărie.

Cu toate acestea, Augustus Baldwyn nu înceta să o studieze cu o insistenţă aproape deplasată, la care adăuga complimente exagerate. Ea trebui, în mai multe rânduri, să-şi muşte buzele pentru a nu-i râde în nas, schimbând priviri de convenienţă cu sir Nicolas, care nu uitase conversaţia lor din după amiaza aceea, pe acest subiect. Cina era delicioasă. Sir Nicolas nu minţise când o asigurase că valetul lui era specialist în arta culinară. Lordul Corbury însuşi nu putea crede că se afla în palatul lui.

— Nu credeam că doamna Buckle este o bucătăreasă atât de bună, spuse Hetty servindu-se cu prepeliţă în aspic pe care nu ar fi refuzat-o nici marele bucătar Careme în persoană.

— A făcut un efort special în onoarea voastră, răspunse lordul Corbury.

Nella era gata să pufnească în râs, aruncându-i o privire piezişă lui sir Nicolas.

— Nu prea te vedem, în ultima vreme, Nella, remarcă Augustus cu o voce uşor alterată de efectele unui excelent vin de Bordeaux.

— Doar tu eşti de vină, obiectă ea. Eu sunt întotdeauna aici; tu, în schimb, îţi petreci timpul cu alţi tineri mondeni din St. James.

— Ai dreptate, dragă Nella, mărturisesc că ocup un anumit loc în societate. Dar mi-ar plăcea mult să te iau, într-o după-amiază, în faetonul meu.

— Eşti prea amabil, dar nu cred că mama m-ar lăsa să plec la plimbare, neînsoţită, cu un gentleman.

— Ei, asta-i! Ne cunoaştem din leagăn. Şi mama ta nu

găseşte nimic de spus, când îl însoţeşti pe Perdican?

— Perdican este vărul meu.

— Mai degrabă îndepărtat.

— Bunica lui era bunica vărului meu primar.

— Într-adevăr, interveni sir Nicolas. Aici este originea înrudirii între familiile Farquhar şi Corbury.

— Corbury sau nu, insistă Augustus supărat, te voi lua în faeton, Nella, şi sunt sigur că îţi va plăcea. Aici se înşela. De pe vremea când, băieţel fiind, încercase să-i fure un sărut, Nella simţea pentru el o aversiune aproape fizică şi comportamentul lui, încă de la începutul cinei, nu risca să aranjeze, în vreun fel, lucrurile: el încercase, într-adevăr, de mai multe ori să-i facă avansuri deplasate.

Masa fu, altfel, foarte veselă. Lordul Corbury era foarte bine dispus. Hetty îşi făcea o datorie din a-i face deschis ochi dulci lui Perdican, pentru a trezi gelozia lui sir Nicolas. De fapt, dacă ar fi fost mai atentă, ar fi remarcat că Nella începea să se remarce şi că sir Nicolas avea pentru ea atenţii din ce în ce mai insistente.

Cum ei erau singurii care împărţeau secretul preparativelor pentru cină, se crease între ei un fel de complicitate care lua puţin câte puţin forma unei adevărate intimităţi. După desert, servitorii lui sir Nicolas, cu un zel ireproşabil, aduseră lichiorurile.

— Felicitările mele, Perdican, comentă Augustus pe tonul pretenţios care îl caracteriza. Nu mă aşteptam să găsesc la tine un brandy de o asemenea calitate.

— Şi de ce, mă rog?

— Cred că înţelesesem că eşti pe drojdie, bătrâne. Dar recunosc că acest brandy este excepţional. Dacă l-ai cumpărat de la Brighton, sunt gata să pariez că este de contrabandă.

— De contrabandă! exclamă Nella.

— Acesta este singurul mijloc de a-ţi procura alcool bun, în zilele noastre. Si contrabandiştii îsi cunosc meseria. Un tip mi-a spus, într-o zi, că a câştigat mai mult de cincizeci de mii de lire în traficul de alcool şi de tabac.

— Cincizeci de mii de lire! repetă gânditor lordul Corbury.

Sângele Nellei zvâcni: simţise primejdia. „Nu! Nu!”, vru să strige. Dar era prea târziu. Perdican se apleca deja spre Augustus, fixându-l cu privirea.

— Mă interesează mult ce spui, Augustus. Continuă!

Augustus abia aştepta să se pună în valoare şi se aruncă într-o interminabilă explicaţie punctată cu detalii şi exemple, unele mai mirifice decât altele. Nici nu trebuia mai mult pentru a-l convinge pe Perdican. Nella nu ştia ce să facă pentru a pune capăt acestei conversaţii. La întâmplare, încercă să creeze o diversiune, propunându-i lui Hetty să-i lase pe domni să vorbească între ei. Cum nimeni nu părea să aibă nimic împotrivă, cele două tinere urcară la etaj şi conversaţia despre contrabandă se înflăcăra.

— Perdican ne-a regalat cu adevărat, îi mărturisi Hetty cu condescendenţă Nellei, când fură singure. Mă întreb cum s-a descurcat.

— Cina îţi era închinată, răspunse Nella pentru a eluda întrebarea.

— A fost foarte drăguţ din partea lui, comentă ea, privindu-se în oglindă.

— Fii şi tu drăguţă cu el, Hetty.

— Dar sunt drăguţă, mai mult decât cu oricare altul.

— Te iubeşte atât de mult şi aş vrea să fie fericit.

— Nu-ţi imaginezi totuşi, că voi trăi într-o cocioabă ca Prieuré?!

— Nu a fost întotdeauna în această stare şi dacă îl iubeşti pe Perdican, banii nu mai au importanţă.

— Ah! Sărmana mea Nella, citeşti prea multe romane extravagante, scrise pentru portărese. Te asigur că nu există dragoste fără bani. Dacă îţi imaginezi că-l iubesc destul pentru a mă mulţumi cu o singură rochie, ca tine, sau pentru a mă plictisi toată ziua în acest castel în ruină, te înşeli total.

— Dar vei fi alături de el.

— Ador să fiu alături de el, chiar foarte aproape, spuse ea

cu o sclipire felină în privire, dar nu sunt sigură că voi putea fi întotdeauna aşa, dacă aş fi soţia lui.

Vezi, Nella, mi-a plăcut întotdeauna diversitatea, mai ales în ceea ce priveşte bărbaţii. Nella ar fi dorit mult să-i spună ce avea pe suflet, dar prefera să se abţină.

— Perdican poate conta pe moştenirea unchiului său, colonelul Alexander Massingburg-Corbury, îi aminti ea.

— Pfu! Ultima oară când l-am văzut pe colonel, acesta era sănătos tun şi încăleca mai abitir ca un tânăr de douăzeci de ani. Nu cred să aibă mai mult de cincizeci de ani şi nu sunt genul care să aştept cu braţele încrucişate să-i pice para mălăiaţă.

— Îi vei face mult rău lui Perdican, dacă te măriţi cu sir Nicolas.

— Nu m-am hotărât încă. Pentru a-ţi spune totul, Nella, am atâţia pretendenţi, încât sunt asaltată de cereri în căsătorie. Dar, în ochii tatălui meu, nicio partidă nu este destul de bună pentru mine. În orice caz, Nella, sunt sigură că, şi la bătrâneţe, tot vor mai fi bărbaţi care se vor îndrăgosti de mine.

— Eşti foarte frumoasă, Hetty.

— Ştiu. Prinţul regent mi-o spunea şi el, de curând. Nella se gândea la Perdican. Nu putea suporta ca Hetty să-i frângă inima. Cunoscând-o din copilărie, Nella ştia că Hetty era pe cât de crudă, pe atât de egoistă. Ce contează că Perdican fusese primul bărbat din viaţa ei, poate prima ei dragoste? Niciodată nu ar face cel mai mic efort pentru a-l proteja. Niciodată nu ar renunţa la un singur diamant, la o singură rochie sau chiar la un singur bal, pentru a-l face fericit.

„*Dar cine ştie*? îşi spuse ea. Poate că într-o zi, Hetty va deveni o altă doamnă dz Arbley…”

CAPITOLUL 6

— Contrabandă! exclamă lordul Corbury, îndată ce invitaţii părăsiseră castelul. Ai auzit ce a spus Augustus, Nella? Iată bani uşor de câştigat, pentru noi.

— Este foarte periculos, obiectă ea.

— Tot ceea ce am făcut până acum a fost periculos şi

suntem încă în libertate. Îmi amintesc acum că am auzit spunându-se la Londra despre contrabanda de pe Canalul Mânecii, că n-ar fi fost niciodată atât de prosperă ca de la sfârşitul războiului încoace.

— Exact, tocmai pentru acest motiv. Inspecţia vămilor a creat o secţie nouă de supraveghere a coastelor, comandată de căpitanul Hatchard, de la Royal Navy.

— Şi dacă alţii au reuşit, de ce n-am reuşi şi noi?

— Se pare că sunt douăzeci de mii de contrabandişti în acţiune, în fiecare an. Tribunalele sunt pline şi numărul deportaţilor în Australia nu încetează să crească.

— Dar ce e cu tine, acum? De ce tot încerci să mă descurzjezi?

— Oh! Nu, Perdican, te asigur că nu. Dar mi-e teamă… pentru tine. Vorbea ca o femeie îndrăgostită. Nu putea suporta ideea de a-l şti în pericol. Ce s-ar fi întâmplat cu el, dacă ar fi fost prins şi târât prin tribunale?

— Ei bine, cu sau fără ajutorul tău, o să-mi încerc norocul, replică el. Nu poate fi atât de dificil să treci o încărcătură prin fraudă. Dar spune-mi, cine erau oamenii aceia care ne-au servit la masă? Nu i-am mai văzut niciodată, până acum.

— Vezi… ezită ea… Sir Nicolas ne-a împrumutat servitorii lui.

— Waringham! Asta ce mai înseamnă? Nu sunt dispus să-i accept mila! Tot el ne-a furnizat şi bucătarul? Acum, când mă gândesc mai bine, m-ar fi mirat ca doamna Buckle să fie capabilă să propună un asemenea meniu.

— Evident. În orice caz, Hetty nu te-ar fi felicitat atât de călduros dacă n-aş fi acceptat oferta lui sir Nicolas.

— Nu cumva eşti un pic nebună? Nu am nicio poftă să mă oblig acestui mitocan.

— Te înşeli, nu a făcut asta pentru tine.

— Dar pentru cine, atunci?

— Pentru mine.

— Tu!

— A descoperit, din întâmplare, explică ea jenată, că eram obligată să pregătesc cina eu însămi. Doamna Buckle nu se simţea bine. Şi pentru servit, ştii bine că bătrânul Barnes n-ar fi fost la înălţime: săracul, el e pierdut când nu sunt decât două persoane la masă, dar cinci, îţi imaginezi.

— Asta nu înseamnă că nu ar fi trebuit să mă consulţi, totuşi, înainte.

— Nu mai aveam timp. Nu mai ştiam unde îmi era capul de când m-ai prevenit că Hetty urma să vină la cină. Si trebuie să recunoşti că seara a fost foarte reuşită.

Despre asta, nu avea nimic de spus. Făcu un efort pentru a-şi reţine furia şi continuă, pentru a o lămuri.

— Ei bine, sunt şi mai convins că îmi trebuie bani, cât mai repede. Lucrurile nu pot continua aşa şi prima noastră pradă nu va dura o veşnicie. Pe scurt, vrei să mă ajuţi? Sunt sigur că ai auzit vorbindu-se de anumite reţele de trafic, mai mult sau mai puţin ilicite, în regiune.

— Da, te voi ajuta, suspină ea. Dar promite-mi un lucru, Perdican: că vei fi prudent.

N-am niciun chef să fiu deportată.

— Niciun risc. Este o treabă de bărbat, nu mă vei însoţi pe vapor.

— Bine atunci? Şi cum vei face pentru a te tocmi, pe continent? Ai făcut, poate, câteva progrese la franceză în timpul războiului dar, dacă îmi amintesc bine, nu erai prea strălucit la limbi străine în colegiu.

— Hm!… Ştiam să mă fac foarte bine înţeles de franţuzoaice.

— Frumoasă idee! Crezi că vei întâlni multe femei printre traficanţii de alcool? Orice s-ar întâmpla, ori iei, ori laşi: dacă nu te pot însoţi, descurcă-te singur să găseşti legături. Şi permite-mi să-ţi spun că nu mergând din poartă în poartă vei ajunge la ele.

— Bine, bine. Nu poţi face confidenţe unei femei fără să te ducă de vârful nasului.

Spune-mi pe cine trebuie să caut.

— În urmă cu câţiva ani, am auzit vorbindu-se despre un anume domn Renshaw, în sfârşit… indirect. Acesta trăieşte la Hellingly. Nu ştiu nimic precis, dar numele lui a devenit aproape proverbial în sat. De fiecare dată când cuiva i se părea că romul e mai bun ca de obicei, spunea: „*Bag mâna în foc că vine de la Renshaw*".

Mai mult chiar, când era văzut câte unul prizând tabac de calitate bună, era întrebat: „*Ei*! *L-ai văzut pe Renshaw în ultimul timp*?".

— Renshaw, la Hellingly, spui? Perfect, poate fi o pistă. Plec în căutarea lui mâine dimineaţă.

Două zile mai târziu, lordul Corbury se întorcea acasă exclamând cu entuziasmul unui elev de colegiu:

— Acest Renshaw este un tip nemaipomenit. A înţeles imediat ce voiam. Mi-a spus că există un vas de vânzare. O ocazie unică: o barcă mare, cu zece vâslaşi, rapidă, uşoară şi aproape nouă.

— Atunci, de ce este de vânzare?

— Ei bine… Echipajul a avut un mic necaz la ultima lui traversare. S-au întâlnit nas în nas cu o vedetă a poliţiei maritime… Dar linişteşte-te, preciza el, văzând mina îngrijorată a Nellei, Renshaw mi-a spus că, după părerea lui, oamenii băuseră, ceea ce nu riscă să se întâmple cu un şef autoritar. Totul este să faci drumul cât mai repede cu putinţă (în mai puţin de trei ore pe mare calmă), pentru a te înapoia înainte de răsăritul soarelui.

— Nopţile sunt scurte în această perioadă a anului. Ar trebui, poate, mai bine, să aştepţi luna octombrie sau noiembrie.

— Nici nu mă gândesc. De altfel, i-am vorbit lui Renshaw despre asta şi mi-a spus că în acest anotimp sunt brume matinale la fel de eficace ca şi o ceaţă groasă.

Era imposibil să-i moderezi entuziasmul, de altfel atât de comunicativ, încât Nella se surprinse în curând ascultându-i povestirea cu cel mai viu interes.

— Nu mai târziu de noaptea trecută, mi-a spus Renshaw, o barcă de douăzeci şi şase de vâslaşi s-a întors cu o tonă de foi de

tutun, o sută de litri de coniac şi treizeci de saci de ceai, totul pentru un preţ de zece mii de lire!

— Da! Dar tu nu vei avea douăzeci şi şase de vâslaşi.

— Este adevărat, dar dacă reuşim să cumpărăm marfă bună – şi contez pe tine – Renshaw mi-a garantat că am putea scoate un beneficiu de la cinci până la şapte mii de lire, la o traversare.

— Este mult!

— Şi aşteaptă! Aurul valorează de două ori mai mult de partea cealaltă a Canalului Mânecii, ceea ce înseamnă că din comoara lui Goldstein ne vom permite să facem afaceri fantastice.

— Mai trebuie plătit echipajul.

— Nicio problemă. Ei cer o liră pe săptămână ca gaj şi o primă de zece lire pentru fiecare traversare reuşită.

— Ai cumpărat deja vasul?

— Bineînţeles! Nu lăsam să-mi scape o asemenea ocazie. Renshaw a aranjat totul pentru mine: vaporul, echipajul şi chiar poneii pentru transportul încărcăturii de îndată ce vom fi debarcat.

— Ce cere în schimb?

— Şaptesprezece la sută şi cuvântul meu de onoare că nu voi aminti numele lui, dacă vom fi prinşi.

— Cred că poţi avea încredere în el: are de câştigat totul şi nimic de pierdut în afacere. Ţi-a cerut să plăteşti în numerar, pentru vas?

— Iată! Renshaw este un om de afaceri. I-am promis să-i aduc banii mâine, un avans pentru cheltuielile de transport ale mărfii până la Londra, la întoarcerea noastră. „*Pare atât de simplu*”, gândi Nella.

Totul se desfăşura cum fusese prevăzut. Plecară din Prieuré după-amiaza târziu, în cel mai mare secret. Mai mult, Nella era, din nou, deghizată în băiat.

— Voi explica oamenilor din echipaj că eşti fratele meu mai tânăr, îi spuse lordul Corbury. Este mai prudent aşa. Marinarii sunt superstiţioşi: cred că o femeie la bord aduce ghinion şi sunt

sigur că nu te vor accepta la un drum atât de periculos.

— Ai dreptate, este mai înţelept să mă dai drept băiat.

— Şi evită să vorbeşti; vocea ar putea să te trădeze. Călărind, pe cât posibil, pe sub umbra arborilor, pentru a nu se face reperaţi, sosiră la Hellingly la apusul soarelui. Traversară fără să oprească sătucul cu hanul său şi biserica din piatră cenuşie şi ajunseră la un mic golf, dincolo de dune, unde echipajul îi aştepta ascuns în spatele stâncilor. Vasul era camuflat cu grijă sub plasele pescarilor.

Noaptea începea să cadă, era timpul să plece. Lordul Corbury dădu un ordin şi barca fu degajată şi echipată într-o clipă. Vâslaşii erau oameni solizi, toţi înarmaţi cu bare lungi de fier, de şase picioare lungime, care făceau din ei combatanţi de temut, când lucrurile luau o întorsătură nedorită.

Lordul Corbury se instala în barcă. Drumul la ducere se anunţa fără pericol: pe de o parte, vasul era gol, deci rapid; pe de alta, supraveghetorii coastelor aveau tot interesul să aştepte întoarcerea lor, pentru a-i putea prinde asupra faptului.

Era o seară frumoasă şi vâslaşii înaintau cu bine. Nella încerca să nu se gândească la primejdie. Îşi aminteşte de Hetty: ce ar spune, dacă ar şti cât risca Perdican pentru a-i obţine mâna?

„*Orice s-ar întâmpla*, *suntem împreună*”, *murmură ea pentru sine*. *Oricare ar fi soarta lui*, *voia să o împartă cu el*. „*îl iubesc*”, îşi repeta ea. Va şti vreodată Perdican ce reprezenta el pentru ea? Dar despre dragostea vibrantă pe care ea i-o închina, în fiecare clipă? „*Dacă ar trebui să fim condamnaţi la moarte împreună*, *poate că aş avea curajul să i-o spun*”, gândi ea.

Traversarea se desfăşura fără incidente. Două ore mai târziu, abia ajungeau să vadă coastele franceze. La apropierea de mal, doi oameni săriră peste bord pentru a trage vasul pe plajă, apoi, ajutaţi de toţi ceilalţi, îl ridicară pe uscat. Lordul Corbury o duse pe Nella în braţe, până la uscat, pentru a o feri de umezeală.

— Sunt sigur că ne aflăm într-un loc bun, murmură el. Renshaw mi-a descris zona, cu precizie. Făcură vreo sută de metri pe jos şi un bărbat, apărut din întuneric, veni în

întâmpinarea lor.

— Roşu şi Negru! spuse în franceză lord Corbury, cu un puternic accent englezesc.

Aceasta era parola. În loc de răspuns, omul îşi apropie lanterna de faţa lui Perdican şi, părând satisfăcut, se întoarse replicând:

— Urmaţi-mă. Îi conduse până la un fel de depozit construit în grabă, unde mărfurile erau îngrămădite din belşug. Comerţul părea înfloritor, iar vânzătorii erau o mână de francezi cu privirea ageră, avizi să pună mâna pe aurul englezesc la care jinduiau atât. Vânzarea începu. Iniţial, Nella nu făcea decât să traducă dar, puţin câte puţin, ea luă parte la… discuţie şi, în final, ea fu cea care încheie afacerea.

— Tânărul dumneavoastră frate are înclinaţie către comerţ.

Este la fel de şmecher ca o femeie. Nu se lasă cu profit prea mare pe această vânzare, v-o spun chiar eu.

— Vor urma altele, răspunse lordul Corbury. Dacă acest prim transport îşi scoate roadele, mă gândesc chiar să cumpăr un vapor mai mare.

— Nu veţi avea probleme cu negocierea acestei mărfi. Fratele dumneavoastră ne-a smuls tot ce aveam mai bun la coniac şi la tutun. Puteţi să fiţi sigur că nu aţi fost înşelat. Apoi, cu calm, fără a pierde timpul în politeţuri inutile, oamenii lordului Corbury încărcară vasul şi se pregătiră de plecare. Atunci începură dificultăţile.

Totuşi, întoarcerea se anunţa sub cele mai bune auspicii; nicio ambarcaţiune nu se afla la vedere şi echipajul vâslea cu vigoare. O ceaţă deasă se întindea pe mare şi îi făcea, practic, invizibili.

„*Avem noroc*”, îşi spuse Nella, aşezată la înghesuială, între baloţii de tutun, şi frângându-şi degetele. Îi era frig, dar se făcea ziuă. Legănată de pufăiturile cadenţate ale vâslaşilor asudaţi şi de ritmul regulat al vâslelor năpustindu-se pe apă, Nella era pe punctul de a adormi, când se auziră strigăte. Se ridică, tresărind

brusc. Vocile veneau de pe un alt vas, care se apropia la tribord.

— Ridicaţi vâslele! ordonă lordul Corbury cu voce scăzută. Prea târziu, erau deja reperaţi.

— Opriţi! strigă o voce în ceaţă. Cine sunteţi? în numele regelui, răspundeţi!

Nella simţi că păleşte; paza de coastă, poliţia vamală! Dar Perdican nu-şi pierdu cumpătul.

— Vâsliţi! spuse el, tot cu o voce joasă. Putem să le scăpăm. După un scurt moment de panică, oamenii reuşiră să-şi unească eforturile pentru a lua viteză.

— Opriţi sau trag! se auzi din nou vocea. Vâslaşii îşi dublară eforturile. Depăşiseră acum vaporul vrăjmaş: vocea părea mai îndepărtată. Dar o salvă pocni în spatele lor. Gloanţele fluierară pe deasupra capetelor.

— Aplecaţi-vă! strigă lordul Corbury. Ceaţa începea să se risipească. Nella riscă o privire pe deasupra bordului, în speranţa că zăreşte falezele engleze. Dar paza de coastă nu-şi încetase focul şi deodată ea simţi o durere vie în braţ, ca şi cum ar fi fost marcată cu fierul roşu. Scoase un ţipăt şi căzulovindu-se, cu spatele de un balot de tutun. Nimeni nu o auzi: în acelaşi moment, Perdican exclamă triumfător:

— Încă câteva lugimi de vâslă şi le vom ieşi din bătaia puştii! Nu ne vor avea, de data aceasta!Avea dreptate; ultimele salve ridicară stropi de apă în spatele lor, fără să-i atingă. Erau salvaţi. Nella făcea eforturi să nu leşine. Îşi analiză rana: glonţul îi despicase carnea, dar vătămarea era superficială. „*Resimt efectele şocului*, *îşi spuse ea strângând din dinţi pentru a depăşi durerea*. *Nu am de ce să fac o dramă sau să atrag atenţia asupra mea*. *Trebuie să rezist până când vom fi atins pământul*. *Putem să mai întâlnim încă şi alte vedete ale poliţiei*."

Atinseră în curând malul. Manevra de acostare fu condusă perfect şi lordul Corbury începu să măsoare plaja în căutarea poneilor care ar fi trebuit să-i aştepte, în mod normal, în acel loc. Nu găsi decât un băieţel care-i spuse:

— Am venit să vă previn că sunt soldaţi de-a lungul întregii

faleze. Trebuie să vă scufundaţi vaporul şi încărcătura în golf, altfel…

— Nenorocire! Eşti sigur?

— Aşa mi s-a spus să vă transmit, domnule. Reveni îndată să-şi avertizeze oamenii.

— Se lasă cu scandal. Ne sfătuiesc să scufundăm, cu grijă, vaporul. Nu este pericol pentru coniac, dar tutunul va fi de nerecuperat. Dacă am ascunde baloturile aici, înăuntru? sugeră el arătând o grotă.

— Da! Aşa vom face, răspunse unul dintre oameni. În scurt timp, încărcătura fu transportată la loc sigur de cei mai zdraveni dintre oameni. Nella, clătinându-se, îl regăsi pe lordul Corbury, ocupat cu număratul pieselor de aur destinate plăţii echipajului.

— Ţineţi! spuse el, întinzând banii şefului vâslaşilor. Scufundaţi vaporul şi întindeţi-o!Din câteva lovituri de bardă, ei făcură o breşă în carcasă şi ambarcaţiunea, îngreunată de sticlele de coniac, se scufundă puţin câte puţin, în golf. Privind-o dispărând sub ape Nella se întreba, cu disperare, dacă toate eforturile lor nu fuseseră în zadar. Dar nu era momentul să se lamenteze. Odată treaba îndeplinită, oamenii dispăruseră în bruma dimineţii. Se lumina de ziuă. Era timpul să se întoarcă acasă. Unul dintre contrabandişti, care era însărcinat să conducă poneii, se îndreptă spre ei ţinând cei doi cai de frâu.

— Aţi făcut bine că aţi acţionat repede. Sunt soldaţi peste tot. Lordul Corbury îi mulţumi, îi dădu o guinee pentru efortul lui şi urcă în şa, fără să mai aştepte.

— Ai putea să… mă ajuţi să urc? întrebă Nella. Cred că… sunt rănită. Părea că el uitase de prezenţa ei. În lumina slabă a zorilor, se vedea distinct sângele curgându-i de-a lungul degetelor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, punând piciorul pe pământ.

— Am fost rănită în timpul atacului.

— Doamne! De ce nu mi-ai spus nimic?

— Sunt bine. Ajută-mă doar să urc. Este greu, cu un singur braţ.

— Va trebui să ne îngrijim de rana ta, îndată ce vom putea, spuse el ridicând-o în şa. Poţi merge?

— Da, pot să mă ţin pe cal. În acest moment, un zgomot de copite se auzi în depărtare.

— Repede! strigă el. Şi plecară, în galop.

După ce parcurseră câteva sute de metri, sfârşiră prin a înţelege: erau urmăriţi!

— Nu trebuie să ne prindă! Cu braţul tău însângerat, suntem suspecţii ideali!

Avea dreptate, nu era de pierdut o secundă: trebuia să scape cu orice preţ de urmăritori. Dacă erau prinşi, ar fi fost incapabili să-şi justifice prezenţa la Hellingly. O tăiară de-a lungul câmpului, călărind cu frâul V căzut. Dar fără rezultat: cavalerii erau tot pe urmele lor, după o oră de drum. Se puteau vedea, de departe, uniformele lor roşii de dragoni din paza coastei. Nella şi Perdican începură să piardă teren. Singurul lor avantaj era faptul că pătrundeau acum într-o regiune pe care o cunoşteau ca pe buzunarul lor, pentru că făcuseră pe aici nenumărate escapade în copilărie. Prieure se afla doar la câteva leghe de aici: parcurseră distanţa într-un timp record faţă de cele trei ore care le trebuiseră în ajun. Dar nici vorbă să meargă acolo, direct: însemna să se trădeze, căci soldaţii nu le lăsau niciun răgaz şi nu ar fi ezitat, cu siguranţă, să-i urmărească până la grajduri. Ce să facă? Să se ascundă în pădure? Era destul de riscant. Ca un fulger, soluţia trecu prin capul Nellei.

— Cripta de la Saint Jean-des-Bois! exclamă ea cu respiraţia tăiată. Era, cu siguranţă, cea mai bună dintre ascunzători. Lordul Corbury aprobă cu un semn al capului şi, de comun acord, o tăiară oblic, către codrii cei mari care înconjurau capela Ermitului. Era uşor să te pierzi pe aici. După zece minute de drum, într-un adevărat labirint de tufişuri pe care îl cunoşteau în cele mai mici unghere, ajunseră în faţa vechii biserici, pe jumătate abandonată.

Obligaţi să-i urmărească pe acest parcurs nesigur, soldaţii rămaseră deocamdată la distanţă.

— Deschide poarta subteranei, în timp ce eu desham caii, spuse lordul Corbury.

Cripta era un fel de catacombă în care călugării îşi îngropau morţii. Se ajungea acolo printr-un coridor subteran a cărui deschidere, situată în interiorul capelei, era comandată de un mecanism secret pe care Nella îl descoperise în copilărie. Ea coborî prima. După ce dădu drumul cailor, veni şi lordul Corbury după ea, aducând şeile sub braţ. Cripta îngheţată era cufundată în întuneric. Se închiseră şi aşteptară în linişte. Soldaţii nu erau departe. Auzindu-i apropiindu-se, Nella scoase un suspin de eliberare: aveau timp, nimeni n-ar fi găsit ascunzătoarea lor.

— Pe aici, căpitane! Este o biserică, strigă o voce afară.

— Nu pot fi departe, răspunse ofiţerul. Căutaţi în interior, nu ne mai pot scăpa.

Zgomote de paşi precipitaţi răsunară pe dalele de piatră.

— Căutaţi peste tot! în confesional, în spatele altarului.

— Nu s-ar zice că s-ar afla aici, căpitane. În orice caz, nu avem dreptul să-i arestăm într-un loc sfânt.

— Nu contează!Nicio milă pentru contrabandişti! Grăbiţi-vă, ticăloşilor. Sunt sigur că sunt aici, am văzut urmele cailor lor în faţa porţii.

— Nu este nimeni, căpitane, vă asigur. Probabil au fugit.

— Trebuie să fie pe undeva. Doi oameni nu se pot evapora aşa. Dar, după căutări îndelungate, fără rezultat, trebuiră să renunţe: fugarii dispăruseră.

— Asta e! conchise căpitanul. Să ne întoarcem la Hellingly, vom face ancheta la faţa locului.

— Fir-ar să fie! Nu este vina noastră, oricum! Armata n-are decât să ne dea cai mai buni… Nella se destinse, în sfârşit. Era moartă de frică. Nu se simţi cu adevărat liniştită decât atunci când soldaţii îşi reluară drumul.

— Am reuşit! exclamă lordul Corbury. Dar, de data aceasta, recunosc că nu ne-a fost uşor. Îi trecu afectuos un braţ în jurul taliei, ca atunci când erau copii, şi se aplecă spre ea pentru a o săruta pe obraz. Ori, chiar în acelaşi moment, Nella ridică spre el

capul. Era întuneric. Buzele lor se întâlniră. Odată trecut primul moment de surpriză, ea se simţi învăluită de o stranie senzaţie de căldură şi de lumină. Era incapabilă să se mişte, să gândească. Contactul dulce cu aceste buze care o ţineau captivă trezea în ea o emoţie minunată şi necunoscută. Un fulger de foc o străbătu prin tot corpul. Perdican îşi apăsă gura pe a sa şi, uitând de rana ei, o prinse în braţe pentru a o strânge lângă el. Atunci, în timp ce o durere usturătoare îi smulse un ţipăt, ea avu impresia că tenebrele se închideau din nou, deasupra ei…

CAPITOLUL 7

Bătrâna servitoare puse o cuvertură pe genunchii Nellei, aşezată într-un fotoliu de grădină la umbra unui tei.

— Acum odihniţi-vă, domnişoară Nella, spuse ea. Şi nu care cumva să vă treacă prin minte să fugiţi la Prieure, în timp ce eu stau cu spatele, ca să mergeţi să-l vedeţi pe domnul Perdican. Lăsaţi-l să se descurce singur, măcar o dată, asta nu o să-i facă rău!

— Cum se simţea când l-ai văzut ieri? Întrebă Nella.

— Oh! El era sănătos tun. Bătrâna Anna se afla în serviciul familiei Lambert de mai bine de treizeci de ani. O adora pe Nella şi încă o trata ca pe o fetiţă.

Ea era dintotdeauna confidenta şi complicea ei. De câte ori nu-i adusese, în secret, biscuiţi sau bomboane când ea era pedepsită şi reţinută în camera ei! Spre ea, bineînţeles, alergase Perdican a doua zi, după nebunească lor aventură, ducând-o pe Nella leşinată în braţele lui.

— Este rănită, îi spusese el.

— Dar… s-ar spune că a lovit-o un glonţ! exclamase femeia. Ah! Domnule Perdican, când veţi înceta să vă mai jucaţi cu armele de foc?

În ziua următoare, Nella avusese un puternic acces de febră. Anna o implorase să accepte să o vadă un medic, dar ea rămase inflexibilă.

— Nu! Nu vreau, mi-ar pune prea multe întrebări. Spune-i mamei că m-am rănit, căzând de pe cal. Ştii bine că nimeni nu

m-ar îngriji mai bine decât tine.

Complimentul produsese efectul scontat şi Anna s-a resemnat să păstreze secretul despre adevărata natură a rănii ei. De altfel, temperatura îi scăzuse în scurt timp şi Nella se simţea mai bine, din zi în zi. Acum era aproape vindecată.

— Vă voi aduce un pahar cu lapte, în jumătate de oră, urmă Anna. Şi fără alte istorii! îl veţi bea până la ultima picătură.

— Nu-mi place laptele, Anna.

— O să vă facă bine. Fără comentarii! replică bătrâna servitoare retrăgându-se, pentru a o lăsa pe Nella să se odihnească. Aceasta închise ochii şi evada în visurile ei. Erau mereu acelaşi: se revedea în criptă, îmbrăţişându-l pe Perdican.

Încerca din nou gândul acela straniu de extaz care pusese stăpânire pe ea.

Niciodată nu-şi imaginase că o asemenea senzaţie ar fi posibilă: era ca şi cum o mică scânteie neaşteptată aprinsese în ea un foc arzător şi devorant.

— A fost minunat… murmură, pentru sine. Dar ce reprezenta ea în ochii lui? Oare resimţise şi el această misterioasă atracţie, această magie inexplicabilă care îi unise laolaltă, trup şi suflet, în acel moment de neuitat?

Dar, vai, la ce bun să disimulezi adevărul?! Perdican era îndrăgostit de Hetty, nu de ea. Sentimentul profund pe care ea îl încerca acum, el îl cunoscuse, deja, înaintea ei, pentru o alta. Toate aceste senzaţii, pentru ea atât de noi, el le va fi cunoscut pentru prima oară atunci când Hetty îi oferise buzele ei roze, atât de bine desenate.

„Cum pot fi atât de proastă, încât să îmi imaginez o singură secundă că m-ar putea iubi? se gândi ea. *Ce este comun între mine şi Hetty*? *Sunt prost îmbrăcată*, *am întotdeauna părul în dezordine*. *Eşti proastă*, *sărmană Nella*. *Nu-i eşti decât vară*, *o fată pentru care are*, *fără îndoială*, *multă afecţiune*, *dar pe care nu a considerat-o niciodată decât ca pe un tovarăş*. *Te iubeşte aşa cum un frate îşi iubeşte o soră*. „începu să plângă.

„Hai, *curaj*! *Mâine*, *voi încerca să merg la Prieuré*. *Camera lui*

trebuie să fie într-o dezordine! *Şi bătrânul Barnes a uitat, probabil, să-i calce cravatele. Şi apoi*…

Trebuie să-l supraveghez, este capabil să comită imprudenţa să se întoarcă la Hellingly. Ori, acesta este ultimul lucru care ar trebui făcut: soldaţii sunt probabil pe picior de război. E bine să aşteptăm ca afacerea să se liniştească şi să-l lăsăm pe domnul Renshaw să se ocupe el de despotmolirea vasului, pentru recuperarea mărfii. „Apoi, ea fu cuprinsă de spaimă la ideea că Perdican nu o să se oprească aici: chiar şi dacă această primă aventură îi aducea cinci mii de lire, nu s-ar simţi satisfăcut şi ar relua drumul pe mare, îndată ce ar fi posibil. Atunci totul ar reîncepe: târguiala, navigaţia de noapte, frica de paza de coastă. Într-o bună zi, vom sfârşi prin a fi prinşi. „*Nu pot să mai suport teama asta*", îşi spuse.

Simţi, deodată, o prezenţă lângă ea. Deschise ochii, sperând să-l vadă pe Perdican.

Era sir Nicolas. Ea îi surâse îngăduitor.

— Servitoarea ta mi-a spus că ai fost rănită la braţ. Ce ţi-a mai făcut descreieratul ăla tânăr?

— Oh! N-ar fi trebuit să-ţi spună asta. Este un secret.

— N-ar trebui să fie secret. Ar fi timpul ca şi Corbury să înveţe să se poarte. M-am gândit întotdeauna că este un iresponsabil, dar n-aş fi crezut niciodată că ar fi capabil să folosească o armă fără să rănească pe cineva… mai ales pe tine.

— Nu îl acuzaţi…

— Ba da! Şi am de gând să merg să-i spun ce gândesc despre el. Este timpul să-i dea cineva o lecţie.

— Nu este ceea… ce credeţi. Vă rog, nu vă supăraţi pe el.

— Comportamentul lui mă scârbeşte. Cum a putut să fie atât de neîndemânatic? Şi ce făcea cu o puşcă, pe vremea asta?

— Nu Perdican este… cel care m-a rănit, sfârşi prin a mărturisi ea, cu o voce stinsă.

— Si atunci, cine?

— Cineva din paza de coastă.

— Doamne Dumnezeule!Uluit, se aşeză pe un scaun. Era

îmbrăcat ca de obicei, cu o extremă eleganţă: cravată albă, pantaloni strâmţi şi pelerina cu o croială impecabilă.

— Ce-ai spus? urmă el neîncrezător.

— V-am dovedit că am încredere în dumneavoastră. Cred că îmi sunteţi prieten.

— Trebuie să înţeleg că… făceaţi contrabandă?

— Aşa cum spuneţi. Lucrurile au luat o întorsătură urâtă în ultimul moment. O patrulă a dragonilor era postată pe faleză şi a trebuit să ne scufundăm vaporul într-un golf. Am scăpat ca printr-o minune.

— Acest Corbury este nebun.

— Oh! Liniştiţi-vă, rana mea nu este gravă. Dar bineînţeles, nu pot să povestesc mamei adevărul.

— Ar trebui totuşi. Poate că ar avea bunul simţ să-l denunţe autorităţilor pe acest bădăran.

— Nu uitaţi că eu îi sunt complice şi că voi fi obligată să-l urmez la ocnă: sunt sigură că nu ne veţi trăda, sir Nicolas!

— Am o poftă grozavă să-i aplic o corecţie bună! Nella nu se putu abţine să nu surâdă. Sir Nicolas era masiv şi bine făcut, dar Perdican îl depăşea cu un cap şi era mult mai lat în umeri. Rezultatul luptei putea fi uşor de bănuit.

— Cum ţi-ai putut risca viaţa astfel?

— Trebuia. Perdican n-ar fi ştiut niciodată să se tocmească, fără mine.

— Îţi interzic să mai faci asta. Mă auzi, Nella? Ţi-o interzic. Nella deschise ochii mari. Vorbise pe un ton aproape patetic.

— Ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine, Nella… Vrei să te măriţi cu mine?

— Sir Nicolas! Eu… Mă luaţi… pe neaşteptate, eu… eu, nu m-aş fi gândit niciodată, o singură clipă că… Dar credeam că vreţi să vă căsătoriţi cu Hetty!

— Nu este adevărat. O găseam frumoasă şi îmi spuneam că ar face onoare diamantelor familiei mele. Dar aceasta se întâmpla înainte de a te întâlni pe tine.

— Nu sunt ceea ce vă trebuie, o ştiţi bine. Spun întotdeauna

ceea ce gândesc, fără să mă îngrijesc de convenienţe şi ignor tot ce ţine de mondenităţile pe care dumneavoastră le consideraţi atât de importante.

— M-am schimbat. De când te-am cunoscut pe tine, Nella, am înţeles că erau false valori. M-ai învăţat veselia, râsul şi bucuria de a trăi. Vezi, Nella, am fost crescut într-o cuşcă aurită.

— Aveaţi prea mulţi bani?

— Şi nu destulă dragoste. Mama mea a murit de tânără şi tatăl meu era obsedat de poziţia lui socială. Mi-a insuflat principiile sale, punându-mi ochelari de cal:

n-am mers nici măcar o dată la şcoală, aveam profesori la domiciliu şi ignoram totul despre viaţă. Mai târziu, la Oxford, m-am comportat ca un tânăr pretenţios…

din timiditate, în mare parte, dar adevărul este că aveam foarte puţini prieteni.

— Înţeleg ce aţi simţit… Cum a putut tatăl dumneavoastră să fie atât de crud?

— Era un bărbat foarte posesiv. Voia cu orice preţ ca eu să urmez calea pe care el mi-o trasase. Eram născut Prim Baronet al Marii Britanii şi nimic altceva nu conta în ochii lui. În loc să-mi povestească basme ca altor copii, el mă învăţa despre faptele şi gesturile Waringham-ilor, de-a lungul secolelor.

— Vă plâng din toată inima, sir Nicolas, spuse ea, amabil.

— Nu asta îţi. cer, Nella. Vreau să te căsătoreşti cu mine şi să mă înveţi ce este fericirea. Sunt în măsură să-ţi ofer tot confortul şi luxul pe care ţi i vei dori. Dar ceea ce îmi vei aduce, în schimb, este un bun cu mult mai preţios. Nella ghicea câte eforturi trebuie să-l fi costat această mărturisire: ei care era, de obicei, atât de afectat, atât de prompt în a se înfăşură în demnitatea sa, iată că îi punea inima la picioare.

— Cum aş putea să vă spun? zise ea, luându-i mâna cu tandreţe.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Ştiţi că nu pot s-o fac.

— De ce?

— Este simplu… Nu vă iubesc. Aţi putea să desprindeţi luna de pe cer pentru mine, aş încerca în van să vă fac fericit, dar ar fi timp pierdut: fericirea nu se comandă.

— Mă aşteptam să-mi răspunzi aşa, dar lasă-mi măcar o şansă. Voi face tot ce vrei, îţi voi da tot ce n-ai putut avea niciodată, te voi proteja şi, mai ales, te voi iubi mai mult decât oricine pe lume.

— Sunt onorată şi mândră să vă fi inspirat astfel de sentimente, pe care nu le merit. Dar orice mi-aţi putea spune, sunt incapabilă să vă dau răspunsul pe care aţi dori să-l auziţi.

— Este vorba despre Corbury, nu-i aşa?

— Îl iubesc pe Perdican din cea mai fragedă copilărie. Dar el nu o ştie. Nu are ochi decât pentru Hetty.

— În timp ce inima ta îi aparţine… Cum poate fi atât de prost?

— Trebuie să fiţi orb ca să-mi puneţi asemenea întrebare.

— Dar Hetty, cu aerele ei, cu tertipurile şi cu legăturile ei ostentative, nu-ţi ajunge nici la călcâie. N-am cunoscut vreodată o femeie mai dulce, mai adorabilă şi mai feminină decât tine.

— Vă rog, nu spuneţi asta. O să mă faceţi să plâng. Oh! Nicolas, aş vrea atât de mult să te iubesc! Să rămânem prieteni. Mă voi ruga ca într-o zi să întâlneşti o femeie capabilă să-ţi dea toată afecţiunea pe care o meriţi.

— Pe tine te vreau. Îl cercetă cu privirea. Dragostea îl transfigurase. Orice vanitate, afectare sau dispreţ dispăruseră din trăsăturile lui, era doar uman şi foarte îndrăgostit. Sub învelişul monden, Nella înţelese că se ascundea un bărbat tandru, plin de calităţi, şi capabil de a fi cel mai devotat dintre soti. Dar amintirea lui Perdican era încă prezentă în ea: de la sărutul lor, nu trecuse o secundă fără ca ea să nu se fi gândit la el.

— Sunt… dezolată, Nicolas… sincer dezolată, murmură ea.

— Mă aşteptam la asta, dar nu renunţ, Nella. Într-o zi, poate, vei avea nevoie de mine şi eu voi fi aici. Voi reveni să te văd după-amiază, spuse ridicându-se pentru a-i săruta mâna. Nu vreau să te obosesc prea mult.

— Nu mă oboseşti. Îţi mulţumesc pentru bunătatea ta.

— Te iubesc. Nu uita niciodată că te iubesc, răspunse el, plecând.

O clipă, Nella se întrebă dacă nu visase. Era posibil ca sir Nicolas Waringham în persoană, unul dintre cei mai bogaţi oameni din Anglia, şi cu siguranţă, cel mai orgolios, să-i fi cerut ei mâna, şi mai mult încă: era posibil ca ea să-l refuze?

Nimeni nu ar vrea să o creadă, începând cu Hetty. Deodată, inima îi sări din piept; îl zărise pe Perdican apropiindu-se de ea, cu paşi mari. El era mai puţin bine îmbrăcat decât sir Nicolas, dar la fel de elegant.

— Sunt atât de fericită să te văd, spuse ea cu un surâs încântător.

— Am ceva să-ţi arăt, exclamă el fără a face un efort să o salute, întinzându-i un ziar pe care îl ţinea în mână.

— Ce este acesta?

— Citeşte ultima coloană, în josul primei pagini. Luă ziarul şi căută articolul cu pricina.

O frumoasă captură a poliţiei vămilor.

Echipele de Pază ale Coastei au descoperit ieri, în timpul patrulării de-a lungul coastei de sud, o încărcătură frauduloasă scufundată într-un golf aproape de Hellingly. Prada conţinea mai mulţi litri de coniac ca şi un număr mare de baloturi de tutun, ascunşi într-o grotă din apropiere. Poliţia a observat joi seara vreo doisprezece ponei, care mergeau spre Hallingly. Se pare că erau destinaţi să transporte această încărcătură. Totuşi, contrabandiştii şi-au putut scufunda vasul şi au putut fugi înainte de sosirea autorităţilor. Doi suspecţi au scăpat cu greu de urmărirea unui escadron de Dragoni. Nella citi articolul de două ori.

— Toate acestea… pentru nimic! spuse ea.

— Mai rău! exagera lordul Corbury. Operaţiunea ne costă aproape o mie cinci sute de lire.

— Atât de mult?

— Ce credeai? Cu cheltuieli mai mici nici nu puteam încerca aşa ceva.

— Sunt dezolată, Perdican.

— Asta e! Am avut ghinion, nu e vina nimănui, încă o jumătate de oră şi am fi reuşit.

— Nu este sigur, pentru că au descoperit poneii.

— Ah! Doamne! Soldaţii ar trebui să meargă la război în loc să alerge după sărmanii hoţi.

— Să ne considerăm fericiţi că le-am scăpat. Ar fi putut să fie cu mult mai grav.

— Este adevărat, ai fi putut să fi ucisă. Iartă-mă, ar fi trebuit să încep prin a te întreba despre sănătatea ta. Dar Anna mi-a spus că eşti mai bine. Ştii, îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut. Ai dat dovadă de mult curaj însoţindu-mă, chiar dacă nu ne-am ales cu nimic.

— Ai spus-o singur: „am avut ghinion".

— Dar am o altă idee.

— Încă una? Linişteşte-te, nu este nicio primejdie de data aceasta. Tot ceea ce îţi cer este cuvântul tău că nu-i vei vorbi despre asta lui Waringham. De fapt, ce căuta aici, mai devreme? I-am văzut faetonul ieşind, când soseam.

— Oh… A venit să mă întrebe… cum mă simt. Cineva i-a spus că sunt bolnavă.

— Să-l ia dracuz! De ce nu se întoarce la Londra? îmi iese mereu în drum, dacă merg la Hetty sau la tine. N-o să mă faci să cred că ţi-ai descoperit vreo pasiune pentru genealogie?

— Nu… bineînţeles.

— Pe scurt, ceea ce am de gând îl priveşte chiar pe Waringham. Este esenţial să nu fie la curent cu nimic. Promite-mi că păstrezi secretul.

— Îţi promit tot ce vrei.

— Atunci, uite ce o să facem: vom merge să asistăm la cursele de cai de la Ascot, săptămâna viitoare, şi vom miza toţi banii care ne rămân pe Crusader, calul lui Waringham.

— Crezi că va câştiga?

— Sunt sigur.

— Dar, de ce ar fi acesta un secret pentru sir Nicolas?

— Pentru că a angajat doi cai în aceeaşi cursă. Celălalt se numeşte Ivanhoe, este marele favorit toată lumea se aşteaptă ca el să-i aducă trofeul „*Gold Cup*". Dar iată ce am aflat: unul dintre servitorii lui Waringham, care locuieşte la Imnul *LzHomme Vert*" i-a spus lui Joe Jarvis ca personalul grajdului a hotărât să-l scoată câştigător pe Crusader.

— Cum se poate asta?

— Nu ar fi prima oară când se întâmplă aşa. Se poate ca grăjdarii, rândaşii, jocheii şi chiar antrenorul să-şi dea mâna pentru a favoriza un outsider şi să scoată un câştig mare pariind pe el.

— Dar sir Nicolas este, cu siguranţă, la curent.

— El nu ştie decât ceea ce antrenorul lui vrea, într-adevăr, să-i spună. Şi *Ivanhoe* este, incontestabil, un cal remarcabil, în timp ce Crusader a rămas întotdeauna în umbră, până acum. Nimeni nu i-ar acorda vreo şansă. Este cotat cu zece la unu!

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că se încasează de zece ori miza lui. Cum ne-au rămas în ascunzătoare în jur de patru mii de lire, putem câştiga patruzeci de mii de lire jucând pe el! Averea ne este asigurată.

— Ţi-o urez sincer, Perdican.

— Pe un asemenea „pont" nu pui mâna decât o dată în viaţă. Sunt nerăbdător să ajung la Ascot. Vom sta la unchiul Roderick.

— La unchiul Roderick? De ce nu? Este şi vărul meu. Scrie-i, Nella, să-i spui că vom sosi în ziua cursei „*Gold Cup*". Când mă gândesc! Patruzeci de mii de lire, bani gheaţă.

— Cu atâţia bani, vei… putea să o ceri pe Hetty de nevastă. În orice caz, asta mă va ajuta. Vii la Prieuré, în după amiaza aceasta?

— Aş vrea mult, dar Anna nu m-ar lăsa să plec. Mâine, poate.

— Îmi lipseşti, ştii…

— Oh! este adevărat… cu adevărat? întrebă ea, căutând să-i

citească în ochi.

Dar el deja nu o mai privea. Fixa orizontul cu un aer ciudat, murmurând:

— Patruzeci de mii de lire… Nella înţelese atunci, cu inima strânsă, că el se gândea la alta…

CAPITOLUL 8

Drumul spre Ascot era foarte populat în această frumoasă după-amiază de vară.

Cupeuri, cabriolete, landouri, şi o mulţime de pietoni se îndreptau spre câmpul de curse, într-un cortegiu improvizat şi pestriţ. Aşezată alături de lordul Corbury,

Nella savura fiecare minut. Formau un cuplu minunat, ceea ce le aducea multe priviri admirative. Lordul Corbury venise dis de dimineaţă la ea, să o aştepte.

— Draga mea! exclamase el, văzând-o coborând scara. Eşti atât de elegantă, încât nu te-am recunoscut. Trebuie spus că Nella era extrem de seducătoare în ziua aceea, îmbrăcată într-o rochie galbenă ca narcisele, cu o capă de mătase asortată, ornată cu nasturi de perle şi găitane albe. Pălăria ei de pai, împodobită cu flori aurii, era prinsă cu o panglică de şaten legată sub bărbie. Ansamblul îi punea în evidenţă puritatea tenului şi reflexele înflăcărate ale părului. Dar ceea ce atrăgea mai ales atenţia era bucuria care se citea în ochii ei verzi, şi în surâsul ei strălucitor.

Reuşise să-i „estorcheze” cinci lire tatălui ei. Era insuficient pentru toate cumpărăturile pe care ar fi trebuit să le facă, dar obţinuse credit în mai multe prăvălii din Brighton, unde mama ei era cunoscută, credit pe care socotea să-l înapoieze, mizând toate micile ei economii şi pe Crusader. Îi ceruse lordului Corbury să se ocupe de asta, fără să-i spună adevăratul motiv: dacă el ar fi ştiut că o făcea pentru a-şi plăti rochia, ar fi insistat, cu siguranţă, să-i dea o parte din cei patruzeci de mii de lire scontaţi, şi ea nu ar fi acceptat pentru nimic în lume.

„Face toate astea pentru Hetty, îşi spuse ea, şi aş prefera să mor de foame, decât să mă ating de banii aceştia. Gelozia este un defect urât: ar fi meschin din partea mea să o invidiez pe Hetty.

„Totuşi, când Nella o văzu pe Hetty apropiindu-se de ei, în împrejurimile peluzelor verzi ale hipodromului, nu se putu reţine să nu îşi resimtă, cu cruzime, inferioritatea în faţa ei. Hetty era strălucitor de frumoasă, într-o rochie de culoare frez, care îi punea în evidenţă de minune prospeţimea tenului şi o făcea să semene cu un boboc de trandafir.

— Perdican! Ce plăcere să te văd! exclamă ea întinzându-i spre a-i fi sărutată, o mână înmănuşată în alb, cu o graşie calculală cu grijă pentru a face să se întoarcă capelele tuturor tinerilor din jurul ei. Nella îşi plecă ochii, neputând să suporte expresia de fericire care se desena pe trăsăturile lui Perdican.

„*De poimâine*, *probabil*, *se gândi ea*, *va fi în măsură să-i ceară lui sir Virgil mâna fiicei lui*. *Atunci îl voi pierde definitiv*. „În momentul acela, simţi o anumită uşurare văzându-l pe sir Nicolas îndreptându-se spre ea.

— Nu mă aşteptam să te găsesc aici, spuse el. De ce nu m-ai prevenit?

— Perdican nu s-a hotărât decât în ultimul moment, răspunse ea evaziv, ferindu-se cu grijă să-i mărturisească adevărul.

— Vrei să vii să priveşti caii la manej? Ea ezită: era clar că el căuta un mijloc de a-i vorbi între patru ochi. Aruncând o privire către lordul Corbury, îl văzu prins în conversaţie cu Hetty şi, simţindu-se părăsită, acceptă invitaţia lui sir Nicolas cu plăcere.

— Ai primit scrisoarea mea? întrebă sir Nicolas, oferindu-i braţul.

— Am primit trei scrisori de la tine, după plecarea ta.

— Nu mi-ai răspuns la niciuna dintre ele.

— Am vrut să o fac, dar am fost foarte ocupată zilele astea. Într-adevăr, încercase să-i scrie de mai multe ori, dar nu ştia ce să-i spună: protestele de dragoste şi elanurile romantice ale lui sir Nicolas, surprinzătoare din partea unui bărbat atât de rezervat, o puneau în încurcătură.

— Sper că nu te-am stingherit, cel puţin?

— Nu, am fost foarte mândră să primesc scrisori atât de amabile.

— Este adevărat?

— Ştii că nu te voi minţi niciodată, sir Nicolas. Jenată, ea încercă să îndrepte conversaţia spre cai. Sir Nicolas, mereu la fel de înţelegător, se arătă foarte elocvent la acest subiect pe care îl cunoştea, de altfel, foarte bine.

— Am intenţia să pariez pe Ivanhoe, propriul meu cal, mărturisi el. Vrei să-l vezi? Este nemaipomenit!Nella rezistă cu greu tentaţiei de a-l avertiza despre tertipurile care se puneau la cale în spatele lui. În acelaşi moment, lordul Corbury îi întâlni şi, după un scurt şi glacial salut către sir Nicolas, o luă pe Nella de-o parte.

— Am să-ţi spun ceva între patru ochi, explică el.

Şi ea se lăsă chemată, adresându-i lui sir Nicolas un mic surâs de scuză.

— Joe Jarvis este aici, îi şopti Perdican cu un aer conspirativ. Tocmai i-am vorbit.

— Si ce a spus?

— Totul se aranjează după cum a fost prevăzut. Personalul lui Waringham mizează pe Crusader.

— Ai aranjat deja pariurile noastre?

— Da, tot ceea ce am, fără să uit de cele cinci lire ale tale. Crusader este cotat la puţin mai mult de zece la unu, pentru moment.

— Oh, Perdican, sper că nu vom face o prostie!

— Sigur că nu, o să vezi! Vom câştiga, trebuie să câştigăm! Jucăm totul pentru tot şi am încredere.

— Nu te vei schimba niciodată, Perdican. Crezi întotdeauna în steaua ta norocoasă.

— Şi de ce nu? Şansa este cu noi: am pierdut mulţi bani în ultima noastră aventură, dar am scăpat nevătămaţi, iată principalul. Să ne împreunăm mâinile şi să adresăm o rugăciune către zeul curselor, dacă există, oricare ar fi el!

Dar nu mai era timp de discutat. Jocheii erau deja în şa. Caii

lui sir Nicolas purtau culorile albastru şi auriu. Caii părăsiră curtea în şir indian şi începură un mic galop de antrenament înainte de a merge să se rânduiască sub ordinele starterului. Nella îsi ţinea răsuflarea. Era extrem de încordată. Era un moment atât de intens, miza era atât de importantă pentru ea şi Perdican, încât aşteptarea devenea aproape insuportabilă. Deodată, se auzi un singur strigăt.

— Au plecat, exclamară spectatorii în tribune. Nella începu să-şi repete în gând: „*Hai*, *Crusader*! *Trebuie să câştigi*… „Caii atacau acum linia dreaptă.

— Aşteaptă! Mai este un tur, explică Perdican. Trecură prin faţa potoului în pluton grupat. În viraj, un roib se detaşă, reuşi să menţină câteva lungimi avans, pe câteva sute de metri, apoi fu ajuns la marginea ultimului tur. O luptă strânsă se anunţa.

De la intrarea în linie dreaptă, cei doi cai ai lui sir Nicolas erau în frunte. Erau la aceeaşi înălţime… Care dintre cei doi urma să ia conducerea? Ivanhoe! Crusader! Galopul final era aprig.

— Este Crusaderl Nu! Ivanhoe! strigă pulicul. Câţiva metri încă… Nella îi văzu trecând la potou împreună. Era incapabilă să-i departajeze. Erau la egalitate?

Nu: strigătele de victorie ale anumitor persoane atestau că exista un învingător.

Ea ridică ochii spre Perdican. Era palid de mânie; pentru ea era o explicaţie suficientă. Trebuia acceptată realitatea: Ivanhoe era câştigătorul!Fără un cuvânt, fără nici măcar o privire, lordul Corbury întoarse spatele şi se îndreptă spre locul unde se cântăreau jocheii. Ea îl urmă. Caii se întorceau, unul după altul, cu Ivanhoe în frunte. Acesta fu întâmpinat de mulţime cu urale.

— Bravo, micuţule! Frumoasă cursă! Toată lumea voia să-l mângâie.

— Rămâi aici, spuse lordul Corbury. Vreau să încerc să aflu ce s-a întâmplat.

Şi dispăru în mulţime. Rămasă singură, Nella făcu câţiva paşi pe sub arbori, pentru a-l aştepta în umbră. Deodată, ea se simţi aproape bolnavă. Fusese o prostie. Se dovediseră proşti, îşi

pierduseră într-o clipă toate speranţele. Dacă măcar Perdican s-ar fi mulţumit doar cu un câştig de douăzeci de mii de lire! I-ar fi rămas, acum, cel puţin din ce să trăiască. Ce va face?

— Ne-am purtat ca nişte descreieraţi, suspină ea. Si sunt la fel de vinovată ca şi el.

Auzi atunci pe cineva apropiindu-se. Era sir Nicolas.

— Ce faci aici? o întrebă el. Te-am căutat peste tot.

— Îl aştept pe Perdican.

— Singură? Cum a putut să te abandoneze aşa?

— Totul este bine, nu-ţi face griji.

— Lasă-mă, atunci, să te însoţesc la unchiul tău. Locuieşti la el, nu?

— Trebuie să-l aştept pe Perdican.

— De ce? Parcă ar fi uitat de tine. De cât timp te afli aici?

— Nu de mult timp.

— Nu poţi rămâne aici. Vino în trăsura mea.

— Nu, te asigur, protestă ea.

— Insist. Este o insultă să te las singură, aici. Este de-a dreptul necuviincios şi nu o voi permite.

— Nu, Nicolas, nu! Lasă-mă.

— Ce se întâmplă aici? tună o voce. Se întoarseră, surprinşi. Era lordul Corbury.

— Iată-te, în sfârşit, Perdican! spuse Nella, uşurată. Mă întrebam dacă nu cumva m-ai uitat.

— Am fost reţinut. Aş putea şti de ce se comportă aşa Waringham?

— Tocmai îi explicam Nellei că nu putea rămâne singură aici; vezi, eu am grija convenienţelor, spre deosebire de tine, argumentă sir Nicolas pe un ton glacial.

— Nu te amesteca unde nu te priveşte! Şi încetează de a o mai stingheri pe vara mea, nu vrea să aibă de-a face cu trişori ca tine!

— Ce vrei să spui?

— Că al doilea jocheu al tău l-a reţinut pe Crusader în „*Gold Cup*”.

— Consider asta ca o insultă.

— Chiar aşa şi este.

— Mă gândesc că a venit timpul ă-ţi dau o lecţie, Corbury, şi îmi va face plăcere să-ţi trag un glonte în cap, mâine dimineaţă, în zori.

— Nu! Nu! strigă Nella.

— Primesc sfidarea cu bucurie, zise lordul Corbury sarcastic. Martorii mei vor veni la tine în câteva ore, şi lasă-mă să-ţi spun, Waringham, că dacă cineva trebuie să primească o lecţie, acela eşti tu.

— Vom vedea, răspunse calm sir Nicholas. Cu asta, se înclină respectuos în. faţa Nellei şi se întoarse cu capul sus, vizibil exasperat de ceea ce tocmai se întâmplase.

— Oh! Perdican! imploră Nella, renunţă la acest duel. Nu trebuie să aibă loc.

— Să-mi tragă un glonte în cap! urmă el, dispreţuitor. O să-i sparg eu capul şi se va sfârşi cu el!

— Perdican, ai înnebunit! Nu face asta!

— Ba da! Este numai vina lui, dacă ne-am pierdut toţi banii.

— De ce?

— A schimbat jocheul lui Crusader în ultimul moment, fără nicio explicaţie.

— I-a vândut cineva pontul?

— Nu. Nimeni nu ştie ce l-a apuca?. Ca să fiu sincer, trebuie să mărturisesc că toată lumea rede că nu bănuia nimic… Numai că ne-a lipsit total norocul! Hai, vino! Nu serveşte la nimic să ne lamentăm, trebuie să privim lucrurile în faţă: suntem ruinaţi, complet şi definitiv ruinaţi!Ajunseră la faetonul lor în linişte şi rămaseră muţi până la poarta casei lordului Farquhar.

— Sunt dezolată… pentru duel, încercă să spună Nella, când caii se opreau.

— Dezolată! Poţi să fii! N-ai încetat să-l încurajezi pe Waringham, încă de la început.

— Eu… eu nu voiam… Perdican era vizibil supărat pe ea. Nella ar fi vrut să-şi pledeze cauza, dar servitorii lordului

Farquhar se apropiau de atelaj pentru a le lua bagajele. Lordul Corbury o ajută să coboare şi, ridicându-şi pălăria, îi spuse:

— La revedere, Nella.

— Unde mergi?

— Am câte ceva de rezolvat în oras. Prezintă respectele mele unchiului tău şi spune-i că nu voi putea, din nefericire, să fiu aici pentru cină.

— Dar… Perdican, tu… El nu o mai auzea, deja. Dădu bice cailor şi se îndreptă iute de-a lungul aleii. Nella nu avea nicio îndoială: mergea să caute martori pentru duel şi, poate, să se consoleze bând în sănătatea celui care ar fi vrut să-i plătească un pahar. „*Situaţia lui este mai rea ca oricând*, *se gândi ea cu lacrimi în ochi*, *şi eu sunt cauza*. „Unchiul ei o aştepta în vestibul. Acesta era un bărbat în vârstă, bine făcut şi foarte distins, în ciuda masivităţii sale.

— Sunt încântat să te întâmpin, Nella, copila mea… Începu el. Apoi, văzându-i lacrimile: Ce s-a întâmplat cu tine?

— Oh! unchiule Roderick… Totul a mers prost, a… a fost o zi… oribilă!

— Haide, haide, zise el cu o voce liniştitoare, luând-o în braţe. Povesteşte-mi totul. Sunt sigur că nu este chiar atât de groaznic, cum spui tu.

— Mai rău! Perdican şi-a pierdut toţi banii şi… s-a certat cu sir Nicolas din cauza mea… Vor să se bată în duel… Ştiu că nu pot face nimic pentru a-i opri, dar eu… nu aş putea suporta ca unul dintre ei să fie… rănit. Mai mult, nu voi putea niciodată să înapoiez preţul rochiei mele şi tata va fi… negru de furie.

— Să vedem… Dacă mi-ai povesti totul de la capăt?

— Dar promite-mi că… nu vei fi supărat pe Perdican?

— De ce aş fi? Găsesc că este un tânăr bărbat fermecător.

— Ştiam că mă vei înţelege, unchiule Roderick. Ai fost întotdeauna atât de drăguţ cu mine, când eram mică.

— Şi acum, ce pot face pentru tine? întrebă el poftind-o în salon.

— Nimic, răspunse ea aşezându-se pe divan. Nimeni nu mai

poate să facă nimic.

Perdican şi cu mine suntem la capătul puterilor. Nu mai există nicio soluţie,

— Poate că aş putea găsi eu una.

— Nu… este imposibil.

— Totuşi. Încurajată de atâta solicitudine, ea se lăsă convinsă să îi povestească în detaliu tot ce se întâmplase de când se întorsese Perdican din armată. Singurul lucru pe care îl păstra secret fu dragostea ei pentru Perdican. Dar cuvintele erau inutile: tonul pe care îl folosea de fiecare dată când îi pronunţa numele era suficient de revelator pentru un bărbat cu experienţa unchiului ei.

— Nimeni nu se poate opune unui duel pentru onoare, comentă el. Dar cred că trebuie să se fi calmat deja amândoi, la ora asta. Mâine în zori vor li cu mult mai puţin susceptibili şi cred că rezultatul luptei nu va fi deloc fatal.

— Te gândeşti că Perdican… nu riscă să fie rănit?

— Nu mortal, în orice caz. Waringham n-are cu siguranţă niciun chef să fie urmărit pentru omor şi m-ar mira ca Perdican să fie dispus, cu adevărat, să omoare un om.

— Sper că tu ai dreptate.

— Şi acum, să vorbim un pic despre datoriile tale îngrozitoare…

— Tata va fi furios. Mi-a dat cinci lire. Ce puteam să fac eu cu cinci lire? N-am îndrăznit să-i cer mai mult. Ştii, unchiule Roderick, tata îmi poartă pică pentru că nu sunt băiat. Îşi dorea un fiu şi cred că nu-mi va ierta niciodată că sunt fată.

— Îmi reproşez că n-am fost mai atent cu tine în ultimul timp. Cred că a venit timpul, pentru mine, să-mi achit aceste datorii faţă de tine şi să te iau sub protecţia mea. Aş putea chiar să încerc să devin tutorele tău legal.

— Asta ar fi minunat. Dar nu vreau să-ţi fac necazuri.

— Dimpotrivă. Ai fi putut să fi fata mea. Mă gândesc la asta de câte ori te văd.

— Vrei să spui că… voiai să te căsătoreşti cu mama?

— L-a preferat pe tatăl tău. Şi n-am înţeles niciodată de ce.

— Ei bine, dacă nu îmi poţi fi tată, să ştii că eşti, cu siguranţă şi incontestabil, unchiul meu preferat.

— Acum, urmă el după ce i-a sărutat afectuos obrazul, să vedem ce putem face în legătură cu cei doi tineri bărbaţi turbulenţi. Nu vrei să te măriţi cu Waringham?

— Nu.

— Păcat… Dar presupun că eşti îndrăgostită de Perdican?

— Se vede atât de bine? Nu trebuie să ştie că îl iubesc. Persoana mea nu îl interesează, el vrea să se însoare cu Hetty Baldwyn.

— Ei bine, cunoscându-l pe sir Virgil şi lăcomia lui, mă tem că nu prea are şanse ca să-i fie acordată mâna fiicei lui.

— Ştiu, şi din cauza aceasta are atât de disperată nevoie de bani. Oh! Unchiule Roderick, îmi fac atâtea griji pentru el.

— Văd, dar sper că asta nu te va împiedica să te faci frumoasă pentru cină: am invitat mai mulţi tineri care sunt foarte dornici să te cunoască.

— Sunt sigură că o să fie foarte plăcut. Eşti atât de liniştitor pentru mine, unchiule Roderick!Dar Nella ştia deja că toate gândurile ei se îndreptau către Perdican, oricare ar fi putut fi succesul ei în seara aceea. El era, probabil, în cea mai mare disperare şi, chiar dacă ea se străduia să nu o arate, teama pentru a doua zi trebuie că îi apăsa din greu pe conştiinţă.

Orele cinci ale dimineţii. În pădure era frig şi umed. Nellei nu-i fusese greu să descopere locul duelului. I-a fost suficient să-l întrebe pe vecinul ei de masă, în seara din ajun.

— Pădurea Sheperd, îi răspunsese el. Duelurile au loc întotdeauna acolo. Suntem obişnuiţi cu asta la Ascot, acest loc de întâlnire este cunoscut de toţi.

Ea găsi cu uşurinţă poiana care i se descrisese. Solul nisipos şi acoperit de muşchi făcea din ea o arenă ideală, protejată de tufişuri dese de rododendron. Nella se aşeză şi aşteptă, ascunsă în spatele unui rând de arbuşti.

Când se gândea la ce se întâmplase, toată aceată poveste i

se părea puerilă şi absurdă. „*Poate că ar fi trebuit să-l previn pe Perdican că sir Nicolas nu se mai gândea să se căsătorească cu Hetty*, *îşi spuse ea*. *Lucrurile ar fi putut lua o altă întorsătură*. „Auzi în curând voci, zgomote de roţi şi de harnaşamente. Sir Nicolas îşi făcu apariţia primul, urmat aproape imediat de lordul Corbury, amândoi însoţiţi de martorii lor. Nu îşi pierdură timpul în discuţii. Fiecare dintre ei părea dornic să se sfârşească totul cât mai repede. Martorii inspectaseră pistoalele, pe care le prezentară apoi ceremonios dueliştilor. Lordul Corbury, care fusese jignit, avea dreptul să aleagă armele. El cântări neglijent unul dintre cele două pistoale, păru satisfăcut şi îl lăsă pe celălalt rivalului său.

— Cunoaşteţi regulile, spuse cel mai în vârstă dintre martori, care fusese desemnat ca arbitru. Vă veţi aşeza spate în spate şi, la ordinul meu, veţi avansa fiecare, cu câte zece paşi. Când voi da ordinul, vă veţi întoarce cu faţa şi veţi trage. Este clar?

— Foarte clar, răspunseră ei. Îşi ocupară poziţia. Nella crezu că inima încetează să-i mai bată. Îşi împreună mâinile, crispându-şi degetele atât de puternic, încât falangele ei deveniră albe.

— Sunteţi gata?

— Da.

— Porniţi! Unu… doi… trei… Lordul Corbury şi sir Nicolas începură să numere câte zece paşi în ritmul dictat de arbitru. Şi chiar atunci se produse incredibilul. O trăsură intră în trombă în poiană. O siluetă luminoasă, în rochie de seară albă, coborî din ea şi începu să alerge pe nisip. În câteva secunde, Hetty fu în centrul arenei.

— Opriţi! strigă ea. Opriţi!Arbitrul se întrerupse şi dueliştii se întoarseră, în culmea mirării.

— Opriţi! repetă Hetty. Vă interzic să vă bateţi pentru mine. Cum puteţi fi atât de egoişti? Nu vă daţi seama că acest scandal îmi va ruina reputaţia?

Lordul Corbury şi sir Nicolas erau muţi de stupefacţie.

— N-aş fi crezut niciodată că puteţi să vă comportaţi în asemenea mod, continuă ea. Nu o voi permite! O să vă opriţi imediat, aţi înţeles?

Lordul Corbury îşi regăsi primul graiul.

— Întâmplarea face, Hetty, spuse el, că nu pentru tine ne batem. Ea încremeni, cu braţele atârnând, necrezându-şi urechilor. Îl fixă pe Perdican cu ochii ei mari, albaştri, repetând rar, ca pentru a se pătrunde de ceea ce tocmai auzise:

— Nu… pentru… mine?

— Nu. Adevărul este că ne batem… pentru o alta.

— Ce! O altă femeie? Asta este imposibil, mă minţiţi! Spune-mi că minte, imploră ea întorcându-se către sir Nicolas. Nu vreau să cred un singur moment că… vă bateţi pentru… o alta. Surpriza ei era aproape comică.

— Acesta este totuşi adevărul, afirmă cu seriozitate sir Nicolas. Nu exişti în acest confilct.

— Cum îndrăzneşti? strigă ea, bătând din picior. Aveţi… aveţi îndrăzneala să vă bateţi pentru o altă femeie? Vreţi să faceţi din mine batjocura tuturor, în timp ce oricine ştie că vă disputaţi mâna mea de două luni? Te urăsc, Perdican, mă auzi? Te urăsc! Cât despre dumneata, sir Nicolas, credeam că… mă iubeşti.

Începu să-şi frângă mâinile. Cuvintele i se opreau în gât.

Văzând că Hetty se afla în pragul unei crize de nervi, Nella, emoţionată, se ridică fără să se gândească şi ieşi din ascunzătoare. Însă Hetty, după ce scoase un adevărat strigăt de furie, pleca deja, alergând. Vizitiul, constatându-i starea, nu se lăsă rugat să pornească şi dădu bice cailor, fără ca ea să fi fost nevoită să-i ordone. Lordul Corbury şi sir Nicolas urmăriră încremeniţi atelajul ce se îndreptă şi se priviră reciproc. Cât despre Nella, ea stătea în picioare, ezitând, la marginea luminişului.

— Pe naiba! exclamă lordul Corbury, zărind-o. Şi tu, acum! Dar ce faci aici?

La consternarea Nellei, toată lumea întoarse capul în direcţia ei.

— Trebuia să ştiu… ce se întâmplă, se bâlbâi ea.

— Parcă am fi la Piccadilly Circus! comentă lordul Corbury, jignit…

Ei, drăciei… zise el, regăsindu-şi brusc, simţul umorului. Acesta este duelul cel mai ridicul la care am participat vreodată! Izbucni în râs. La rândul său, sir Nicolas păru că se destinde şi surâse fără voie. Apoi, ridicând pistolul, trase în aer, proclamând:

— Onoarea este satisfăcută. Pentru a nu rămâne în urmă, lord Corbury îl imită şi ţinti în direcţia cerului. Se apropie apoi de sir Nicolas şi îi întinse mâna.

— Acceptă scuzele mele, Waringham. Ştiu că nu vei trişa niciodată la curse. Era un gest nobil şi Nella îi adresă o privire plină de recunoştinţă. Gândurile negre care o tulburaseră toată noaptea dispăruseră, în sfârşit.

— Lasă-mă să-ţi spun ceva, Corbury, spuse unul dintre martorii săi, aceasta este ultima oară când mă scoţi din pat dimineaţa ca să asist la un duel. N-am avut parte nici măcar de o picătură de sânge, pentru efortul meu.

— În orice caz, spuse un altul, aceste emoţii cresc apetitul. Ce-aţi spune de un mic dejun la club?

— O idee excelentă! aprobă lordul Corbury.

— Sper că îmi veţi face onoarea de a fi toţi invitaţii mei, propuse la rândul său sir Nicolas.

— O însoţesc pe domnişoara Lambert acasă, urmă lordul Corbury, şi vă regăsesc în zece minute.

— Voiam să-ţi spun ceva, Nella, îi mărturisi el pe un ton foarte serios, pe drumul de întoarcere.

— Ce este? Ai un aer destul de grav.

— Plec în Indii.

— În Indii!

— Un prieten mi-a vorbit noaptea trecută despre profiturile enorme care s-ar putea realiza acolo, cu condiţia să fii tânăr şi gata să faci orice.

— Dar cum o să faci pentru… a-ţi plăti drumul?

— Voi împrumuta. Am discutat despre asta ieri seara cu

unchiul tău, în timp ce tu dormeai. S-a arătat foarte cooperant. Nu numai că mi-a propus să-mi avanseze banii, dar mi-a promis şi o scrisoare de recomandare pentru numeroase firme stabilite acolo şi unde el are relaţii.

— Dar… Perdican… este atât de departe, obiectă ea cu un aer aproape copilăresc.

— Este locul viitorului. Nu ştiu de ce nu m-am gândit mai devreme. Unchiul tău crede că în patru sau cinci ani, orientându-te bine, acolo poţi strânge o avere.

— Patru sau cinci ani… murmură ea. Ar trebui poate să te mai gândeşti… înainte de a te hotărî.

— M-am gândit la tot. Voi pleca cât de repede cu putinţă.

— Dar… Perdican… Era prea târziu pentru a adăuga ceva; ajunseseră deja în faţa splendidei case din cărămidă roşie a lordului Farquhar. Nella avea impresia că tocmai i se pronunţase sentinţa de condamnare la moarte. Când cobora, resemnată, din faeton, unul dintre servitori se apropie de lordul Corbury şi-i spuse:

— Vrea să vă vadă cineva, milord.

— Să mă vadă? Atât de devreme?

— Da, milord! Se pare că are motive serioase. Aflând că aţi plecat ieri de la Prieure pentru a asista la curse, el a călătorit toată noaptea pentru a vă găsi de urgenţă. Vă aşteaptă în salon, cu domnul.

— Este ciudat că unchiul Roderick s-a şi trezit, remarcă Nella.

— Domnul se scoală întotdeauna foarte devreme, replică valetul. Are obiceiul să călărească înainte de micul dejun. Lordul Corbury o urmă pe Nella în salon.

Roderick, în costum de călărie, era în picioare lângă şemineu, în compania unui omuleţ grizonat şi îmbrăcat în haine întunecate.

— Bună ziua, Nella, îi spuse unchiul ei. Şi ţie, Perdican… Hm! Pari a fi în formă!

— Duelul s-a terminat într-un mod puţin cam neaşteptat,

explică el.

— Sunteţi lordul Corbury? întrebă omuleţul.

— Da.

— Atunci, permiteţi-mi să mă prezint, milord. Sunt Salter, notarul fostului dumneavoastră unchi, colonelul Alexander Massingburg-Corbury.

— Aţi spus… fostul meu unchi?

— Din păcate, milord, vă anunţ cu profund regret că unchiul dumneavoastră a decedat de curând, în urma unei tragice căderi de pe cal.

— Şi aţi venit din Yorkshire special pentru a mă vedea?

— Da, milord. Prezenta dumneavoastră este absolut necesară în Yorkshire pentru a îndeplini diverse formalităţi.

— Vreţi să spuneţi că…

— Unchiul dumneavoastră a făcut din dumneavoastră legatarul lui universal, milord. De aceea, asociaţii mei şi cu mine am avea nevoie de semnătura dumneavoastră pe anumite documente, cât mai repede.

— Înţeleg, domnule. Dar… aţi putea să-mi daţi o idee despre ceea ce reprezintă proprietăţile unchiului meu? Nu l-am văzut de cinci ani.

— Cu plăcere, milord. Poseda numeroase terenuri în Yorkshire, o proprietate în Leicestershire, o reşedinţă la Londra şi mai multe case de închiriat.

— Mi se pare destul de important, comentă lordul Corbury, străduindu-se să pară dezinteresat.

— Dificil de evaluat. Trebuie să adăugăm la aceasta banii depuşi în bancă şi pachetul de acţiuni destul de considerabil pe care unchiul dumneavoastră şi-l constituise, totul, pentru suma totală de aproximativ jumătate de milion de lire sterline. Nella rămăsese cu gura căscată.

— Eh!… mulţumesc de informaţie, răspunse simplu lordul Corbury.

— M-am gândit că ai să vrei să pleci imediat în Yorkshire, băiatul meu, interveni lordul Farquhar, şi am cerut să se

pregătească pentru tine o trăsură cu patru cai.

Aceasta va fi mai rapidă decât faetonul tău.

— Este foarte amabil din partea dumitale, vere Roderick. Dacă vrei să mă scuzi, cred că o să plec imediat. Vrei să faci drumul cu mine, domnule?

— Aş fi foarte onorat, milord.

— Mă voi opri câteva minute la club pentru a-i preveni pe prietenii mei că nu voi putea dejuna cu ei. Cred că voi fi, în acelaşi timp, obligat să desfac o sticlă de şampanie în compania lor… Mulţumesc, adăugă el adresându-se lordului Farquhar, pentru oferta pe care mi-ai făcut-o ieri seară. Pot să ţi-o încredinţez pe Nella?

— Voi veghea asupra ei. Noroc bun, băiatul meu!

— Ai grijă de tine, drăcuşorule, îi spuse el Nellei, zburlindu-i părul cu afecţiune. Şi evită să-ţi mai faci de cap, dacă poţi. Nella îi întinse braţele, dar el făcuse deja stânga-mprejur, nerăbdător să pornească la drum. Ea îl urmări până în pragul uşii.

Trăsura lordului Farquhar aştepta afară. Perdican sări pe locul vizitiului şi luă frâiele grăbit, în timp ce domnul Salter se grăbea să-l ajungă.

Nella îi făcu un semn cu mâna. Ea nu apucă nici măcar să se întoarcă şi… trăsura dispăru în curând, la capătul aleii. Ea îşi coborî cu tristeţe braţele, murmurând:

— Jumătate de milion de lire! Oh, unchiule Roderick. De data aceasta l-am pierdut pentru totdeauna. O să poată, în sfârşit, să se însoare cu Hetty.

— Să aşteptăm, copila mea, răspunse lordul Farquhar, trecându-i un braţ în jurul umerilor. Ar trebui să meditezi la această maximă care se adevereşte mereu la curse: „*Un cal nu a pierdut niciodată atâta timp cât un altul nu a trecut linia de sosire înaintea lui*”.

CAPITOLUL 9

Trei săptămâni mai târzia, lordul Corbury dejuna liniştit în imensa lui sufragerie.

Era o frumoasă zi de vară. Un soare strălucitor lumina

parcul şi grădina magnific întreţinute. Era servit de trei valeţi foarte stilaţi care aşteptau, în picioare, alături de scaunul lui. Unul dintre ei tocmai îi prezenta, pentru a doua oară, o mâncare din cotlete de viţel, care proveneau din propriile sale crescătorii din Yorkshire, când uşa se deschise. Noul său valet, ceremonios ca un episcop, intră şi se înclină respectuos în faţa lui, spunând:

— Permiteţi-mă să vă amintesc, milord, că domnul Tothill, arhitectul dumneavoastră, vă aşteaptă pentru a discuta planurile unor noi construcţii spre vest. Mai este şi domnul Wingate, contramaistrul, care ar vrea să vă vorbească în legătură cu progresul lucrărilor de irigaţii.

— Am auzit, Barmstaple, îi voi primi în câteva minute. Şi convoacă-l pe intendentul meu, pentru ora nouă şi jumătate. Ne rămân numeroase afaceri de rezolvat, adăugă el cu un aer satisfăcut.

— Într-adevăr, milord, nu munca ne lipseşte. Cum aţi putut constata, fostul stăpân, unchiul dumneavoastră, se cam dezinteresa în ultima vreme de problemele privind exploatarea domeniului său.

— Este adevărat. Apropo, spune-i şefului bucătar că dacă continuă să pregătească o mâncare tot atât de gustoasă, cât de curând mă voi îngraşă, adăugă el ridicându-se de la masă.

— Adolphus va fi flatat, milord. Este un artist în felul lui şi foarte contrariat când eforturile lui nu sunt apreciate.

— Transmite-i că sunt extrem de mulţumit de el. Urma să iasă când un valet îi aduse două scrisori pe un platou de argint, spunând:

— Tocmai a sosit corespondenţa, milord. Lordul Corbury deschise prima scrisoare cu un coupe-papier din aur şi fildeş. Era parfumată cu gardenia şi nu avu nevoie să privească semnătura pentru a şti cine o scrisese. Citi:

10 iulie 1817,

Dragul meu Perdican,

Am auzit, *cu o imensă bucurie*, *vorbindu-se depre averea ta cea mare şi despre vastele domenii pe care ţi le-a lăsat unchiul tău*.

Cum sezonul londonez s-a încheiat, ne aflăm acum la Bringhton, unde Alteţa sa Regală, prinţul regent, şi-a ales domiciliul pentru vară. Oraşul este foarte vesel, dar, cum îţi poţi imagina, îmi lipseşti cumplit. Grăbeşte-te să vii să ne întâlneşti, tatăl meu este nerăbdător să te primească. Cu toată afecţiunea, a ta mereu devotată, Hetty.

Lordul Corbury aruncă dispreţuitor scrisoarea pe masă. Aluzia la sir Virgil îi smulsese un surâs sfidător. Cea de-a doua era scrisă de mâna Nellei, cu trăsături pe care le cunoştea prea bine. Fusese scrisă a doua zi.

11 iulie 1817,

Dragă Perdican,

Sunt dezolată că am întârziat atât de mult să-mi exprim sincerele mele condoleanţe pentru moartea tragică a unchiului tău. Sunt lângă tine cu toată inima, dar am fost atât de ocupată de trei săptămâni încoace, încât nu am găsit timpul să-ţi scriu. Iartă-mă. Îţi trimit această scrisoare din Bringhton, unde unchiul Roderick posedă o casă minunată pe Steine, situată în vecinătatea celor ale ducelui de Marlborough şi ale doamnei Fitzherbert. S-au petrecut atâtea lucruri după plecarea ta, încât nu ştiu cu ce să încep. Unchiul Roderick a devenit tutorele meu şi asta mi-a permis să-mi fac intrarea în lume. M-a îmbrăcat din cap până-n picioare şi imaginează-ţi, Perdican, că am un succes nebun. Am cinat de două ori la Pavilionul Regal şi prinţul regent mi-a făcut multe complimente.

O să râzi, dar mai mulţi pretendenţi de rang înalt i-au cerut deja unchiului Roderick permisiunea de a-mi face curte. Totul este atât de minunat, încât am uneori impresia că trăiesc într-un vis. Ai grijă de tine, dragă Perdican. Vorbim adesea despre tine. Cu afecţiune, verişoara ta,

Nella

Lordul Corbury încruntă sprâncenele mai întâi, apoi, recitind scrisoarea de la un capăt la altul, luă o expresie extrem de contrariată. În final, se ridică dintr-un salt răsturnându-şi scaunul şi ieşi precipitat, cu scrisoarea în mână.

Ajunse la Brighton la sfârşitul după-amiezii.

— Ce surpriză să te văd, băiatul meu! exclamă lordul Farquhar, întâmpinându-l. Nu te aşteptam atât de curând.

— Am venit să o văd pe Nella, răspunse lordul Corbury fără a pierde timpul cu politeţuri.

— Se odihneşte, pentru moment. Suntem invitaţi în această seară la prinţul regent şi, bineînţeles, ea doreşte să se prezinte cât mai bine.

— Când aş putea s-o văd?

— Ia loc, băiatul meu. Bei ceva? Vorbeşte-mi despre averea ta cea nouă. Domnul Salter nu exagerase, sper?

— Dimpotrivă. Dar am multe de făcut. Am lansat un întreg program de lucrări pe domeniile mele de la Yorkshire şi am de tras cel puţin cinci ani.

— O veste excelentă! Unchiul tău îşi neglija mult afacerile de când rămăsese văduv; celibatul îi convenea de minune şi îi plăcea să fie… foarte… anturat. Cu o avere ca a lui, nici nu era dificil.

— Te cred! spuse lordul Corbury, surâzând. Dar nu mi-ai răspuns: când pot s-o văd pe Nella?

— Ştii, Perdican… Nella are un succes enorm de când se află aici. Eu am găsit-o întotdeauna seducătoare, dar te asigur că farmecul ei şi bucuria de a trăi fac minuni pe coastă şi numele ei se află pe toate buzele. Nu-ţi voi ascunde că sunt literalmente asediat de pretendenţi şi cred că vom avea un motiv serios să fim foarte mândri de ea, chiar înainte de sfârşitul săptămânii.

— Ce vrei să spui prin asta, vere? întrebă sec lordul Corbury.

— Ei bine, am toate motivele să cred că micuţa noastră Nella va face un mariaj strălucit…

— Cu Waringham? zise el, după un moment de linişte.

— Doamne, nu! A trecut mult timp de când a cerut-o. Însă ea l-a refuzat. Era înainte de cursa „*Gold Cup*" de la Ascot, cred.

— L-a refuzat… murmură el… N-aş fi bănuit.

— Nu, nu este vorba despre Waringham, urmă lordul

Farquhar, ci de cineva mult mai important. Nella va fi mâine invitată de onoare la balul de la ducesa de Harrington, moştenitoarea, şi nu aş fi surprins ca logodna ei cu tânărul marchiz să fie anunţată oficial în cursul serii.

— Insist să o văd imediat. Lasă-mă să urc în camera ei. Oricum, este verişoara mea şi gestul meu nu ar şoca pe nimeni.

— Ascultă-mă bine, Perdican. Noi amândoi judecăm cu inima interesele Nellei. Nu vreau să te amesteci în afacerea asta: tovarăşii din copilărie sunt adesea prost sfătuitori şi nu vreau să o perturbi în momentul în care ea trebuie să ia o decizie care îi angajează întreaga viaţă. Crede-mă: întoarce-te la Prieure sau oriunde vrei, dar stai departe de Brighton în timpul celor patruzeci şi opt de ore ce urmează.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că este mai bine pentru Nella. Lordul Corbury începu să meargă de-a lungul şi de-a latul camerei, vizibil contrariat. Apoi, după ce reflectă din plin, se întoarse către lordul Farquhar.

— Pentru că eşti de acum tutorele Nellei, spuse el, nu-mi rămâne decât să mă conformez convenienţelor şi să-ţi cer solemn autorizaţia de a-i face curte.

— Ce tot spui? Dar, băiete, tot Brighton-ul se aşteaptă ca tu să te însori cu Hetty Baldwyn. Sir Virgil a spus tuturor că logodna voastră va fi anunţată neîntârziat.

— Să… Să vorbim clar. Nu am intenţia să-i cer mâna lui Hetty Baldwyn şi nici unei alte femei, în afară de Nella!

— Cerule! Eram convins că eşti îndrăgostit de această tânără persoană şi că numai lipsa ta de bani te îndepărta de ea.

— Mărturisesc că am fost la un moment dat sedus de domnişoara Baldwyn pe care o găseam foarte drăguţă. Dar de atunci am învăţat să o cunosc mai bine şi m-am îndepărtat complet de ea.

— Iată ceea ce numesc o surpriză. Deci aşa, dintr-odată, ţi-ai îndreptat toată afecţiunea asupra micuţei noastre Nella! Ei bine, Perdican, regret să-ţi spun că îţi interzic categoric să o vezi

şi să îi faci cea mai mică propunere. Îţi repet că am multe proiecte pentru ea. De altfel, băiatul meu, mă îndoiesc că eşti îndrăgostit serios de ea. Vei vedea că există multe tinere femei seducătoare care nu cer mai mult decât să le dai atenţie. Lordul Corbury nu răspunse. Rămase o clipă înţepenit în mijlocul camerei, cu maxilarele strânse şi sprâncenele încruntate, apoi, fără un cuvânt, ieşi trântind uşa. Lordul Farquhar se apropie de fereastră şi îl privi plecând, cu o lucire vicleană în ochi. În acelaşi moment, uşa se deschise în spatele lui şi Nella intră alergând.

— A plecat? întrebă ea. Ce a spus? Oh! Unchiule Roderick, mi-a fost greu să rezist tentaţiei de a coborî pentru a-l vedea.

— Era nebun de furie, spuse lordul Farquhar surâzând. Mi-a declarat intenţia lui de a-ţi face curte în mod deschis.

— Unchiule Roderick?! exclamă ea, împreunându-şi mâinile. Este adevărat? Nu-mi spui asta doar ca să mă tachinezi?

— Nu, şi te asigur că nu glumea deloc.

— Nu pot să cred! Eşti convins că mă iubeşte?

— Sunt sigur de asta. El face parte dintre aceia pentru care un arbore ascunde pădurea. Acum, când îi este teamă că te pierde, începe în sfârşit să înţeleagă tot ceea ce reprezinţi tu pentru el.

— Crezi că scrisoarea mea l-a făcut să vină? Hetty povesteşte tuturor că i-a scris şi aşteaptă sosirea lui dintr-o zi în alta.

— S-ar putea ca domnişoara Baldwyn să aibă un şoc. Cât despre sir Virgil, îl va avea desigur, pentru cheltuielile lui.

— În orice caz… nu poate să mă iubească atât cât a iubit-o pe Hetty…

— Te înşeli, copila mea. Şi ca să te convingi de asta va trebui să acţionezi aşa cum ne-am înţeles. Nu fi slabă, Nella. Toată viaţa ta depinde de asta: nu vei putea să fii niciodată fericită, dacă nu vei fi sigură, în străfundul inimii tale, de dragostea lui Perdican pentru tine.

— Voi face cum mi-ai spus, unchiule Roderick, suspină ea. Ai dreptate: este vorba probabil despre această scrisoare pe care

am redactat-o cu greu amândoi; cred că ea l-a hotărât să vină şi nu invitaţia lui Hetty.

— Va trebui să dăm dovadă de tot atâta răbdare şi îndemânare cât are un pescar care prinde un somon.

— Vreau să fiu sigură… foarte sigură că Perdican mă iubeşte… cu adevărat.

A doua zi, îmbrăcându-se pentru balul de la ducesa de Harrington, Nella se simţi foarte nefericită. Se conformase cu scrupulozitate instrucţiunilor unchiului său şi începea să regrete. În ochii ei, situaţia se îndrepta spre catastrofă.

În seara de ajun, Perdican năvălise la prinţul regent. Cum Alteţa Sa Regală avea multă afecţiune pentru el, fusese primit cu braţele deschise. Văzându-l că intră, ea trebui să facă apel la toată forţa ei de caracter pentru a putea rămâne stăpână pe sine. Cu preţul unui efort teribil, se făcuse că nu-l zăreşte şi că este interesată de conversaţie cu marchizul de Harrington, cu sir Nicolas şi cu lordul Worcester care o înconjurau. El venise drept la ea.

— Perdican! Ce surpriză! exclamase ea cu o voce prefăcută, veselă. Nu ştiam că te afli la Bringhton. Ce vânt bun te aduce pe aici?

— Am venit să-ţi vorbesc.

— Cu plăcere, dar va trebui să aştepţi puţin, pentru că am rezervat dansul următor.

— Onoarea îmi aparţine, preciza marchizul.

— Şi următorul dans este al meu, adăugă sir Nicolas.

— Vezi, Perdican, nu-i pot decepţiona pe aceşti domni.

— Într-adevăr, exagerase lordul Worcester. Noi am fost primii, Corbury, şi o să ne unim eforturile pentru a vă împiedica să ne luaţi locul. Şi râseră cu toţii de această replică promptă, cu excepţia lordului Corbury care, palid, întorsese spatele şi dispăruse fără vreo altă explicaţie. Cu moartea în suflet, Nella îl aşteptase în zadar toată ziua următoare. „*Cum s-a putut descuraja atât de repede*? *se întreba ea acum*. *Nu mă iubeşte prea mult*, *dacă a abandonat atât de uşor partida*."

Dragostea ei pentru el era o continuă suferinţă.

De trei săptămâni nu trecuse o singură noapte fără să nu se gândească la el, fără să nu plângă în pernă, murmurând: „*Te iubesc*, *te iubesc*". Teama ei creştea în fiecare zi. În această dimineaţă, trezindu-se, începuse să regrete timpul în care, îmbrăcată sărac, alerga la Prieure să-i aranjeze camera, să-i calce cravatele şi să-i îndeplinească toate dorinţele, aşa cum o făcuse întotdeauna, încă din copilărie.

Totuşi, succesele ei mondene îi dăduseră o anumită siguranţă, o anumită maturitate, care o făceau să cântărească mai bine eventuala fragilitate a dragostei.

Ştia de acum că nu va putea să cunoască adevărata fericire, chiar alături de Perdican, fără certitudinea că este iubită cu aceeaşi fervoare cu care iubea.

Orele trecuseră. Perdican nu dăduse în continuare vreun semn de viaţă.

— Te iubeşte, copila mea, îi afirmase lordul Farquhar înainte ca ea să urce să se schimbe pentru cină.

— Atunci, înseamnă că are un mod curios de a o arăta, răspunse ea cu tristeţe.

— Poate că va veni în seara asta, la bal.

— Sper. Îmbrăcă o rochie de şaten alb. Era cea mai frumoasă dintre toate cele pe care unchiul ei i le oferise, îi cumpărase, de asemenea, o broşa de diamante şi un colier de perle, special pentru seara aceea. Ansamblul îi punea în valoare, de minune, părul roşu. Privindu-se în oglindă, constată că avea a se teme din ce în ce mai puţin de comparaţia cu Hetty.

— Dacă ar putea numai să mă vadă… suspină ea. Era aproape gata când cineva bătu la uşa camerei.

— Trăsura vă aşteaptă, domnişoară. Domnul vă roagă să coborâţi fără întârziere.

— Deja? exclamă ea. Îşi aruncă în grabă pe umeri şalul de şaten tivit cu puf de lebădă şi se grăbi să-l urmeze pe valet cu o grabă la limita incorectitudinii.

„*Să ajungi mai devreme la o recepţie*, *asta nu prea seamănă*

cu stilul unchiului Roderick", gândi ea.

Şi de altfel, cine era valetul acesta?

Nu-l mai văzuse niciodată până acum. Era probabil unul nou, despre care şeful lor se plânsese de mai multe ori, acuzându-l că era capabil de orice pentru un bacşiş. Nu se afla nimeni în hol. Era din ce în ce mai ciudat şi nu se găsea încă la capătul surprizelor: trăsura care aştepta afară nu era luxoasa berlină a unchiului său, ci o foarte elegantă cabrioletă, ultimul strigăt al modei. Mai de mirare încă: nu avea vizitiu. Pasagerul ţinea el însuşi frâiele.

— Nu ştiam că ai o cabrioletă, unchiule Roderick, spuse ea aşezându-se alături de el. De-abia avu timp să se aşeze şi caii porniră, răsturnând-o pe spate. Nu unchiul său era cel care conducea atelajul, cum crezuse, ci lordul Corbury!

— Perdican! exclamă ea. Ce faci aici? Şi unde mă duci?

El nu răspunse. Avea maxilarele strânse şi buzele crispate. Ea îl cunoştea prea bine pentru a şti că acesta era la el un semn de proastă dispoziţie. Caii galopau nebuneşte. Părea că roţile abia atingeau solul.

— Ce se întâmplă? Perdican! imploră ea. Explică-mi! Unchiul Roderick ţi-a spus să mă conduci la bal? Nu m-a prevenit!

— Nu-ţi voi spune nimic înainte să ajungem la destinaţie, răspunse el cu o voce dură. Ce mai contează, din moment ce era cu el! „*Ce frumos e*!", se gândi ea şi inima începu să-i bată ciudat. Renunţă să-i mai pună întrebări. El era alături de ea, foarte aproape, şi nimic altceva nu mai conta. Puţin câte puţin, recunoscu drumul. Se îndreptau spre Prieuré. „Este posibil? *Chiar cu această viteză*, *nu vom ajunge înainte de lăsarea nopţii*."

Totuşi, două ore mai târziu ajunseră să vadă Little Coombe. Caii alergau cu toată puterea. În loc să o pornească spre Prieuré, o luară pe o cărare întortocheată. Unde o ducea? Era din ce în ce mai nedumerită. Atunci văzu apărând chiar în faţa lor bisericuţa de la Saint Jean-des-Bois! El opri caii, chiar în faţa porţii şi o ajută să coboare.

— Ce facem aici? întrebă ea cu o voce tremurătoare.

— Te-am adus aici ca să mă căsătoresc cu tine.

— Să… te căsătoreşti cu mine!

— Îmi aparţii! Dintotdeauna! Şi dacă îţi imaginezi că o să te las să te măriţi cu altul, te înşeli amarnic! Accepţi să te măriţi cu mine imediat, sau trebuie să te forţez?

— Să mă forţezi? Cum ai face-o?

— Este foarte uşor. Eşti mult mai mică decât mine şi am reuşit întotdeauna să fac cu tine tot ce vreau. Dar dacă acum nu mi te supui, pot cu uşurinţă să te duc în pădure şi să te violez. Atunci, vei fi obligată să mă iei de bărbat.

— Perdican!

— Nu am intenţia să discut prea mult. O să te măriţi cu mine pe loc, de bună voie sau cu forţa. Inima Nellei bătea să iasă din piept şi vocea îi tremura, dar nu de frică.

— Eu… mă voi căsători cu tine, Perdican. Fără să mai aştepte, el îi dădu braţul cu un aer puţin răutăcios şi o conduse în interiorul bisericii. Era foarte întuneric.

Bătrânul preot se afla în picioare în faţa altarului slab luminat de câteva lumânări. Zgomotul paşilor lor răsunând pe dale îi aminti Nellei de primul lor sărut, în criptă, după plecarea soldaţilor. Se simţi învăluită de acelaşi frison pe care îl simţise atunci şi îi strânse braţul lui Perdican. Bătrânul preot le surâse.

Nimic nu-i putea face o plăcere mai mare decât să căsătorească doi oameni pe care îi cunoştea de la vârsta cea mai fragedă. Slujba începu. Cuvintele sacre care îi uneau pentru o viaţă cântau ca un poem la urechile Nellei. Se puteau auzi mici ţipete de animale şi foşnete de aripi în arborii din apropiere, ca tot atâţia martori muţi care făceau parte integrantă din Prieuré.

Lordul Corbury scoase o verighetă din buzunarul vestei sale şi, după ce preotul o binecuvântă, o trecu pe degetul Nellei, spunându-i cu o voce profundă şi sinceră:

— Cu acest gest te iau de soţie, te stimez şi îţi jur dragoste şi fidelitate până la sfârşitul zilelor mele, la bine şi la rău. Nella avu impresia că cerul tocmai se deschidea. Ea era, în sfârşit, cea care dintotdeauna visase să devină soţia lui

Perdican!Îngenunchiară pentru a primi binecuvântarea bătrânului preot. Erau căsătoriţi. Perdican o conduse până la trăsură şi, înghesuiţi unul în celălalt, luară drumul spre Prieuré. Acolo, totul părea pregătit pentru a-i primi. Luminile erau aprinse, dar nu se afla nimeni în interior.

— Masa ne aşteaptă în sufragerie, spuse Perdican intrând în vestibulul cel mare. Am spus servitorilor să meargă la culcare. Nu vom avea nevoie de niciunul dintre ei în această noapte. Îşi cufundă ochii în ai ei şi, deodată, expresia feţei lui se schimbă.

— Eşti a mea, Nella. Eşti soţia mea, aşa cum voisem dintotdeauna. Oh! Dragostea mea, minunata mea dragoste mică, cum ai putut să mă părăseşti pentru un altul când am atâta nevoie de tine?

O trase brusc în braţele sale şi o strânse lângă el, exclamând cu o voce care părea că se repetă ca un ecou:

— Eşti a mea! A mea! A mea!Buzele lor se întâlniră. Niciun cuvânt nu poate exprima ce simţiră în acel moment. Nella se simţi transportată într-o lume aurită şi imaterială, unde nu mai exista nimic în afara lor. El o strânse mai tare, buzele lui deveniră mai posesive, mai pasionate. Ea era incapabilă să se mişte, sau să gândească. Atunci, fără să-i părăsească buzele, o ridică în braţe şi o duse în camera lui. Lângă patul cel mare cu coloane, lumânările mai pâplâiau cu o flacără slabă şi în vatră ardea un foc de jăratic. Nella îşi sprijini capul pe umărul lui Perdican şi îi spuse cu o voce tandră:

— Mă întreb cum a reacţionat unchiul Roderick observând că am dispărut.

— N-am nicio idee şi, sincer, nu mă interesează prea mult. Singura întrebare pe care mi-o pun este aceasta: eşti fericită?

— Foarte fericită.

— Si mă iubeşti?

— O ştii prea bine.

— Spune-mi-o… vreau să te aud spunând aceste cuvinte.

— Te iubesc.

— Iubita mea, adorabilă şi micuţă soţie, spuse el

mângâind-o. Cum poţi să fii atât de frumoasă, atât de încântătoare?

Ea se ghemui lângă el. Când îi vorbea aşa, se simţea inundată de fericire.

— Cum te-ai hotărât să mă răpeşti în felul acesta… neaşteptat?

— Mi-a fost teamă că te pierd. Nu ţi-ai imaginat că am suferit ca un martir când am crezut că era prea târziu? Dar nu vei mai putea să-mi scapi. Eşti a mea, inima mea, ai fost întotdeauna. Eram doar prea prost ca să observ. Numai când am crezut că te pierd am înţeles că nu puteam să trăiesc fără tine.

— Când te-ai îndrăgostit de mine? zise ea, aşa cum întreabă toate femeile de la Eva încoace.

— Când te-am îmbrăţişat în criptă. Am înţeles atunci, ca printr-o vrajă, că tu erai cea pe care o căutam dintotdeauna, fără să ştiu.

— Şi pentru mine aceea a fost o clipă… magică. De ce nu mi-ai spus că mă iubeşti în momentul acela?

— Pentru că nu aveam ce să-ţi ofer. Cum puteam să te iau de soţie dacă nu eram capabil să câştig bani decât antrenându-te în aventuri nebuneşti în care îţi riscai viaţa? De aceea mă hotărâsem să plec în Indii. Pentru tine voiam să fac avere, dragostea mea. Nici măcar nu-mi venise ideea că ai fi putut să întâlneşti pe altul în timpul absenţei mele. Îmi spuneam că îmi aparţineai şi că ţi se părea firesc să mă aştepţi.

— Îţi aparţin.

— Da. Şi poţi să fii singură de un lucru, dragostea mea: nu te voi mai lăsa niciodată, niciodată să pleci…

— Ca şi cum aş putea dori să… te părăsesc.

— Şi nu vreau să te mai văd cochetând cu Waringham sau cu vreun alt bărbat. Te previn că voi fi un soţ foarte gelos. Îţi jur că te voi face fericită.

— Sunt fericită.

— Voiam să-ţi spun că l-am rugat pe Isaac Goldstein să părăsească locurile. Nu vreau cămătari pe domeniul meu. I-am

cerut, de asemenea, lui Joe Jarvis să îi răscumpere câinii, pentru pază la Prieuré, deşi bănuiesc că eşti capabilă să-i răsfeţi în aşa măsură încât nu vor mai rămâne feroci mult timp.

— Eşti minunat!

— Mai mult, am trimis anonim şase mii de lire blestematului ăstuia de cămătar.

Astfel, nu vom mai avea remuşcări.

— Mulţumesc… O să-ţi par poate prea puţin romantică, Perdican, dar… am o foame de lup.

— Şi eu, vino, avem de toate jos.

— Numai că… îmi este frig. În graba ta de a mă răpi, nu mi-ai lăsat timpul să-mi iau o cămaşă de noapte.

— O să-ţi caut o rochie de casă, spuse el ridicându-se. Ea aşteptă aşezată pe pat, cu cuvertura ridicată pe piept. El reveni după o clipă cu halatul de lână pe care îl purtase la colegiu.

— Îmi va veni perfect, spuse ea. Dă-mi-l şi întoarce-te.

— Nu, nu, răspunse el, aruncând neglijent halatul pe un scaun, vino să-l iei.

— Dar… Perdican, protestă ea, sunt… goală.

— Îmi placi aşa… Hai, vino!Ea ezită un moment, apoi, după ce suflă în lumânări, se strecură jos din pat şi alergă către el.

— Te iubesc, te ador, te respect, Nella, dar lasă-mă să-ţi spun ceva: niciodată, pe viitor, nu voi accepta să primesc ordine de la o femeie. El era, în sfârşit, cel pe care ea dorise întotdeauna să-l vadă: autoritar, sigur de el şi foarte viril. O luă în braţe şi buzele lor se uniră. Fu un sărut lung şi pasionat. Din nou, un extaz inefabil îi duse într-o lume misterioasă şi pură, apoi el o duse uşor către pat…

SFARSIT